

Enid Blyton

TO

M·Y·Σ·T·I·K·O·

BOYNO

·ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΕΝΙΝΤ ΜΠΛΑΥΤΟΝ·

ΜΗ
ΜΕΛΑΒΡΗΣ ΠΑΡΑΠΙ

·ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΕΝΙΝΤ ΜΠΛΑΥΤΟΝ·

Το Μυστικό Βουνό

***Στην σειρά «Ιστορίες Μυστηρίου» της Ένιντ Μπλάιτον
περιέχονται οι εξής τίτλοι:***

**ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΝΗΣΙ
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΠΙΓΚΙ ΧΟΟΥΛΣ
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΒΟΥΝΟ
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΙΛΙΜΟΪΝ
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΟΥΝΚΑΣΛ
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΡΟΚΙΝΤΑΟΥΝ
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΡΙΛΟΜΠΙ ΦΕΑΡ
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΡΙΓΚΟΜΠΕΛΣ
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΡΑΜΠΑΝΤΑΜΠ
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΤΑΚ ΤΑΚ
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΡΑΓΚΑΜΑΦΙΝ**

Enid Blyton

Το Μυστικό Βουνό

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΡΓΙΩΤΗΣ

ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ-ΠΑΪΔΙΑ

Φωτοστοιχειοθεσία: Grafomanager
Τυπογραφικές διορθώσεις: Τσακτσίρα Λία
Αναπαραγωγές films: Reprotime A.E.
Σελιδοποίηση, μοντάζ: Αναστασοπούλου Χριστίνα-Φωτεινή
Εκτύπωση: Βλασόπουλος Ζώης
Βιβλιοδεσία: Μάντης Ιωάννης & Υιοί Ο.Ε.

Η υπογραφή της Ενίντ Μπλάιτον αποτελεί σήμα κατατεθέν
των εκδόσεων Darrel Waters Limited.

© 1941 Darrell Waters Limited

© 1995 ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ-ΠΑΙΔΕΙΑ Α.Ε.

Αριστοτέλους 9, 546 24 Θεσσαλονίκη,

Τηλ.: 277.113, 278.707

Fax: 264.856

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΗ:

Αγ. Μηνά 11, 546 24 Θεσσαλονίκη

Τηλ. 275.382, 238.364

Μαυρομichάλη 11, 106 79 Αθήνα

Τηλ.: 36.00.900, 36.34.302

Fax: 36.05.874

Β' ΕΚΔΟΣΗ

ISBN: 960-239 – 083-2

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ	7
ΣΤΟ ΜΕΣΟ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	16
ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ	25
ΣΕ ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΧΩΡΑ	34
ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΝΕΑ	45
Ο ΜΕΓΑΛΟΣΩΜΟΣ ΡΑΝΙ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ	
ΜΙΑ ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ	53
Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΟΥ ΜΑΦΟΥΜΟΥ	62
ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΜΑΚΡΙΑ ΠΟΡΕΙΑ	72
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΒΟΥΝΟ	79
ΜΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΕΚΠΛΗΞΗ	90
Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ	99
Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΒΟΥΝΟ	108
Ο ΜΑΦΟΥΜΟΥ ΚΑΝΕΙ ΜΙΑ	
ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ	117
ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ	129
ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ	138
ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΤΑΞΙΔΙ ΚΑΙ	
ΜΙΑ ΕΚΠΛΗΞΗ	146
Η ΑΠΟΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΡΑΝΙ ΚΑΙ ΤΟΥ	
ΠΙΛΕΣΚΟΥ	155
Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ	165
Ο ΗΛΙΟΣ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ	175
ΜΕΓΑΛΟ, ΜΕΓΑΛΟ ΠΟΥΛΙ ΠΟΥ	
ΤΡΑΓΟΥΔΑ «Ρ-Ρ-Ρ-Ρ-Ρ-Ρ»	185
ΜΙΑ ΑΓΩΝΙΩΔΗΣ ΔΙΑΣΩΣΗ	193
ΑΝΤΙΟ ΣΤΟ ΜΑΦΟΥΜΟΥ ΚΑΙ	
ΣΠΙΤΙ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ	202

Η ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ένα λαμπερό ηλιόλουστο πρωινό, πολύ νωρίς, τέσσερα παιδιά κάθονταν στο γρασίδι ενός μεγάλου πεζοδρομίου, κοιτώντας δύο άντρες που με φροντίδα έκαναν έλεγχο στις μηχανές ενός αστραφτερού άσπρου αεροπλάνου.]

Τα παιδιά κοιτούσαν μάλλον λυπημένα, γιατί είχαν έρθει να χαιρετήσουν τον πατέρα και τη μητέρα τους οι οποίοι επρόκειτο να πετάξουν για την Αφρική.

— Έχει πλάκα να 'χεις διάσημο πατέρα και μητέρα που κάνουν όλα τα διάσημα κατορθώματα στον αέρα, είπε ο Μάικ. Αλλά δεν έχει τόσο πλάκα όταν φεύγουν για μακρινές χώρες!

— Σύντομα θα 'ναι πίσω, είπε η Νόρα, η δίδυμη αδελφή του Μάικ. Θα 'ναι μόνο μια βδομάδα μέχρι να τους ξαναδούμε.

— Έχω ένα προαίσθημα ότι θα 'ναι λίγο περισσότερο, είπε ο Μάικ άκεφα.

— Ω, μη λες τέτοια πράγματα! είπε η Πέγκι. Σταμάτα τον, Τζακ!

Ο Τζακ γέλασε και χτύπησε το Μάικ στον ώμο.

— Εμπρός, κέφι! είπε. Σε μια βδομάδα από σήμερα θα έρθεις εδώ πάλι να τους καλωσορίσεις

και θα υπάρχουν κάμεραμάν και δημοσιογράφοι μαζεμένοι για να σε φωτογραφίσουν. Ο γιος ενός από τους διασημότερους πιλότους στον κόσμο!

Ο πατέρας και η μητέρα των παιδιών πλησίασαν ντυμένοι με στολές πτήσης. Φίλησαν κι αγκάλιασαν τα παιδιά.

— Λοιπόν, μην ανησυχείτε για μας, είπε η μητέρα τους. Σύντομα θα 'μαστε πίσω. Θα βλέπετε την πορεία μας διαβάζοντας αυτά που γράφουν οι εφημερίδες κάθε μέρα. Θα κάνουμε ένα ωραίο πάρτι όταν έρθουμε πίσω κι όλα θα μείνετε ξύπνια μέχρι τις έντεκα!

— Χαριτωμένα! είπε ο Τζακ. Θα πρέπει να αρχίσουμε να πλαγιάζουμε νωρίς κάθε βράδυ για να ετοιμαστούμε για ένα πάρτι μέχρι τόσο αργά!

Ήταν μάλλον αποτυχημένο αστείο, αλλά όλοι γέλασαν. Ακόμα μια αγκαλιά σε όλους και οι δύο αεροπόροι πήδησαν στις θέσεις του μικρού αεροπλάνου, που οι μηχανές του μούγκριζαν με το συνηθισμένο τρόπο.

Ο καπετάνιος Άρνολντ επρόκειτο να οδηγήσει το αεροπλάνο για το πρώτο μέρος της πτήσης. Έκανε νόημα χαιρετώντας τα παιδιά. Του το ανταπόδωσαν. Οι μηχανές του αεροπλάνου μούγκριζαν λίγο βαθύτερα και δυνατότερα και το αεροπλάνο άρχισε να κινείται στο γρασίδι, πηγαίνοντας από δω κι από κει καθώς ξεκινούσε.

Έπειτα, σαν ένα πουλί που υψώνεται, οι ρόδες άφησαν το έδαφος και το μικρό άσπρο αεροπλάνο

σηκώθηκε στον αέρα. Έκανε δύο κύκλους, ανέβηκε ψηλά, κι έπειτα έφυγε με ταχύτητα προς το νότο με βόμβο εξαιτίας των δυνατών μηχανών του. Η μεγάλη πτήση είχε αρχίσει!

— Λοιπόν, υποθέτω πως το «Άσπρο Χελιδό-νι» θα σπάσει κι άλλο ρεκόρ, είπε ο Μάικ, κοιτώντας το αεροπλάνο να γίνεται μια μικρή κηλίδα στο γαλάζιο ουρανό. Εμπρός, ελάτε. Πάμε να πάρουμε λίγη λεμονάδα και γλυκό.

Έτσι, σε λίγο κάθονταν γύρω από ένα μικρό τραπέζι στο εστιατόριο του αεροδρομίου. Πεινούσαν τόσο πολύ που παράγγειλαν δώδεκα κομμάτια γλυκό.

— Είμαστε τυχεροί που γλυτώσαμε από το σχολείο κάνα δυο μέρες είπε ο Μάικ. Κρίμα που πρέπει να ξαναγυρίσουμε σήμερα. Θα 'χε πλάκα να πηγαίναμε κινηματογράφο ή κάπου αλλού.

— Το τραίνο μας φεύγει από το Λονδίνο σε δυο ώρες, είπε η Πέγκι. Πότε φεύγει το δικό σας;

— Σε τρεις ώρες, είπε ο Τζακ μασουλώντας το γλυκό του. Θα πρέπει να φύγουμε σε λίγο. Θα μας πάρει πάνω από μια ώρα να φτάσουμε στο Λονδίνο από εδώ, κι εσείς κορίτσια δε θα θέλατε να χάσετε το τραίνο σας.

— Όλοι μας θα κοιτάζουμε κάθε μέρα τις εφημερίδες να βλέπουμε πού βρίσκονται η μαμά κι ο μπαμπάς, είπε η Πέγκι. Και ανυπομονούμε να σας συναντήσουμε εδώ πάλι σε μια βδομάδα, να

καλωσορίσουμε το αεροπλάνο! Θεέ μου, θα 'ναι υπέροχα!

— Ακόμη νιώθω λίγο θλιμμένος, είπε ο Μάικ. Αλήθεια έχω το κακό προαίσθημα πως δε θα δούμε τον μπαμπά και τη μαμά ξανά για καιρό.

— Εσύ και τα κακά σου προαισθήματα! είπε η Νόρα γελώντας. Δε μου λες, τι κάνει ο πρίγκιπας Πολ;

Ο πρίγκιπας Πολ ήταν ένα αγόρι από το σχολείο του Μάικ. Αυτός και τα παιδιά είχαν περάσει μαζί διάφορες παράξενες περιπέτειες τον προηγούμενο χρόνο, όταν τον πρίγκιπα τον είχαν απαγάγει και τον πήραν από τη χώρα της Βαρωνίας για να τον φυλακίσουν σ' ένα σπίτι που τα παλιά χρόνια ανήκε σε λαθρεμπόρους. Τα παιδιά τον είχαν σώσει και τώρα ο Πολ πήγαινε στο ίδιο σχολείο με τους φίλους του, το Μάικ και τον Τζακ.

— Ω, ο Πολ είναι καλά, είπε ο Μάικ. Είχε νεύρα γιατί ο διευθυντής δεν τον άφηνε να 'ρθει με τον Τζακ και μένα να δει τον μπαμπά και τη μαμά να φεύγουν.

— Δώσ' του λοιπόν χαιρετίσματα και πες του πως ανυπομονούμε να τον δούμε στις διακοπές, είπε η Πέγκι, που της άρεσε πολύ ο μικρός πρίγκιπας.

— Ελάτε, πρέπει να φύγουμε, είπε ο Μάικ. Πού είναι το ταξί; Α, νά το. Μπείτε μέσα, κορίτσια και πάμε. Ο Τζακ κι εγώ θα βρούμε το χρόνο να έρθουμε και να σας δούμε στο τραίνο.

Πριν το βραδάκι και οι τέσσερις ήταν πίσω στα σχολεία τους. Ο πρίγκιπας Πολ έψαχνε για τους φίλους του, κι έτρεξε να συναντήσει τον Τζακ και το Μάικ.

— Τους είδατε να φεύγουν; φώναξε. Είδατε τις απογευματινές εφημερίδες; Υπάρχει μια φωτογραφία του καπετάνιου και της κυρίας Άρνολντ.

Ασφαλώς οι απογευματινές εφημερίδες έλεγαν πολλά για τη μεγάλη πτήση που οι φημισμένοι πιλότοι έκαναν. Τα παιδιά τις διάβασαν περήφανα. Έχει πλάκα να έχεις τόσο διάσημους γονείς.

— Προτιμώ να έχω για πατέρα ένα διάσημο πιλότο παρά ένα βασιλιά, είπε ο πρίγκιπας Πολ με ζήλια. Οι βασιλιάδες δεν έχουν πλάκα, ενώ οι αεροπόροι κάνουν πάντα φοβερά πράγματα!

Για τις επόμενες δυο μέρες οι εφημερίδες έγραφαν συνεχώς για τη μαγευτική πτήση κι έπειτα συνέβη ένα τρομερό πράγμα. Ο Μάικ έτρεξε να αγοράσει την απογευματινή εφημερίδα, και το πρώτο πράγμα που έπεσε στα μάτια του ήταν το τεράστιο πρωτοσέλιδο που έλεγε: «ΚΑΝΕΝΑ ΝΕΟ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΡΝΟΛΝΤ. ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΣΙΩΠΗ. ΤΙ ΕΠΑΘΕ ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ;»

«Άσπρο Χελιδόνι» ήταν το όνομα που έδωσαν στο όμορφο αεροπλάνο που οδηγούσαν ο καπετάνιος και η κυρία Άρνολντ. Ο Μάικ χλώμιασε μόλις διάβασε τους τίτλους. Έδωσε την εφημερίδα στον Τζακ χωρίς κουβέντα.

Ο Τζακ την κοίταξε φοβισμένα.

— Τι μπορεί να έχει συμβεί; είπε. Νομίζω πως τα κορίτσια θα αναστατωθούν.

— Δε σου είπα πως ήμουν άκεφος όταν είδα τον μπαμπά και τη μαμά να φεύγουν; είπε ο Μάικ. Ήξερα πως κάτι θα συνέβαινε!

Τα κορίτσια, όπως και τα αγόρια, αναστατώθηκαν. Η Νόρα έκλαιγε και η Πέγκι προσπαθούσε να την παρηγορήσει.

— Άδικο μου λες ότι είναι καλά, έλεγε η Νόρα κλαίγοντας. Θα προσγειώθηκαν κάπου στη μέση της Αφρικής, και ποιος ξέρει τι μπορεί να συμβεί. Μπορεί να τους φάνε άγρια θηρία ή να καθούν στο δάσος, ή...

— Νόρα, έχουν φαγητό και όπλα, είπε η Πέγκι. Και αν το αεροπλάνο έπαθε κάτι, λοιπόν, πολλοί άνθρωποι θα ψάχνουν μέρα νύχτα. Ας μη βλέπουμε την άσχημη πλευρά των πραγμάτων πριν μάθουμε κάτι παραπάνω.

— Μακάρι να βλέπαμε τ' αγόρια, είπε η Νόρα, σκουπίζοντας τα μάπα της. Θα 'θελα να ξέρω τι λένε.

— Έχουμε διακοπές το παρ' άλλο Σαββατοκύριακο, είπε η Πέγκι. Θα τους δούμε τότε.

Προς μεγάλη απογοήτευσή τους, δεν είχαν νέα από τους γονείς τους την επόμενη μέρα ούτε την παρ' άλλη. Έπειτα, καθώς οι μέρες περνούσαν, και οι εφημερίδες ξέχασαν τους χαμένους αεροπόρους και τύπωναν άλλα, πιο φρέσκα νέα, τα παιδιά ανησυχούσαν όλο και περισσότερο.

Ἦρθαν οἱ διακοπές, καὶ οἱ τέσσερίς τους πή-
γαν στο Λονδίνο, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ μείνουν στο
διαμέρισμα τῶν γονιῶν τους γιὰ τρεῖς μέρες. Ἡ δε-
σποινίδα Ντίμι, μιὰ παλιά τους φίλη, θὰ τους πρό-
σεχε γιὰ ἐκεῖνο τὸ μικρὸ διάστημα. Ὁ πρίγκιπας
Πολ θὰ τους συναντοῦσε τὸ βραδάκι. Ἐπρεπε νὰ
πάει νὰ δει τους δικούς του πρῶτα, σ' ἓνα ἄλλο μέ-
ρος τοῦ Λονδίνου.

— Τὶ ἐγίνε με τὸν μπαμπά καὶ τὴ μαμά; ρώτησε
ὁ Μάικ, χαρούμενος πὺ ἐβλεπε τὴν Ντίμι, πὺ ὅ-
λοι ἀγαπούσαν.

— Ἀγάπη μου, δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχεῖς, ὅ,π
μπορεῖ νὰ γίνεῖ, γίνεται, εἶπε ἡ Ντίμι. Ἐχουν σταλεῖ
ομάδες πὺ ψάχνουν ὅλη τὴν περιοχὴ, ὅπου μπο-
ρεῖ νὰ ἔχουν πέσει ὁ καπετάνιος καὶ ἡ κυρία Ἄρ-
νολντ. Θὰ βρεθοῦν σύντομα.

Ἡ Ντίμι τους πήγε ὅλους στον κινηματογράφο,
καὶ γιὰ λίγο ξέχασαν τὰ παιδιὰ τὶς στενοχώριες τους.
Ὁ πρίγκιπας Πολ τους συνάντησε μετὰ τὸ τσάι. Φαι-
νόταν τρομερὰ ἐνθουσιασμένος.

— Λοιπόν, πὺ λέτε; φώναξε. Ὁ πατέρας μου
μου ἔστειλε τὸ πιο ωραῖο δῶρο γενεθλίων πὺ μπο-
ρεῖτε νὰ σκεφτεῖτε· μαντέψτε πὺ εἶναι!

— Ἐνας ροζ ἐλέφαντας, εἶπε ὁ Μάικ ἀμέσως.

— Μπλε πιτζάμες! εἶπε ἡ Νόρα.

— Ἐνα κουρδιστό ποντίκι! εἶπε ἡ Πέγκι.

— Ἐναν ωραῖο καινούριο κροταλία! φώναξε ὁ
Τζακ.

— Μην εἰστε χαζοί, κοροΐδεψε ὁ Πολ, πὺ εἰ-

χε συνηθίσει τα πειράγματα των παιδιών. Κάνετε όλοι λάθος μου έδωσε ένα αεροπλάνο ολόδικό μου!

Τα τέσσερα παιδιά κοίταξαν τον Πολ με μεγάλη έκπληξη. Ήξεραν πως ο πατέρας του Πολ ήταν ένας πλούσιος βασιλιάς, αλλά ακόμη κι έτσι, ένα αεροπλάνο φαινόταν ένα υπερβολικό δώρο να κάνει κανείς σ' ένα μικρό αγόρι.

— Ένα αεροπλάνο! είπε ο Μάικ. Θεούλη μου, πόσο τυχερός είσαι Πολ! Μα είσαι πολύ μικρός για να το οδηγήσεις. Σου είναι άχρηστο.

— Ναι, μου είναι, είπε ο Πολ. Αλλά ο πατέρας μου μου έστειλε τον καλύτερό του πιλότο. Μπορώ να πετάξω πάνω από τη μικρή σας χώρα την Αγγλία και να τη μάθω πολύ καλά.

Μια φωνή ακούστηκε απο την οδό Λόντον πιο κάτω: «Εφημερίδες! Απογευμαρινές εφημερίδες! Χαμένο αεροπλάνο βρέθηκε! 'Άσπρο Χελιδόνι' βρέθηκε!»

Με μια κραυγή τα τέσσερα παιδιά έτρεξαν στις σκάλες για να αγοράσουν μια εφημερίδα. Όμως η φοβερή απογοήτευση γι' αυτά! Αλήθεια είχε βρεθεί το «Άσπρο Χελιδόνι», αλλά ο καπετάνιος και η κυρία Άρνολντ δεν ήταν σ' αυτό. Είχαν εξαφανιστεί εντελώς!

Τα παιδιά διάβασαν σιωπηλά τα νέα. Το «Άσπρο Χελιδόνι» το είχε δει ένα από τα αεροπλάνα που έψαχναν τους αγνοούμενους, το οποίο και προσγειώθηκε δίπλα του. Κάτι είχε πάει στραβά με

το « Άσπρο Χελιδόνη»· ο καπετάνιος προσπαθούσε να το φτιάξει και κάτι τον σταμάτησε.

— Και τώρα εξαφανίστηκαν και οι δυο, και παρόλο που ρώτησαν γι' αυτούς όλους τους ιθαγενείς, κανείς δεν ξέρει τίποτα ή λένε πως δεν ξέρουν, που σημαίνει το ίδιο, είπε η Πέγκι βουρκωμένη.

— Εύχομαι να πάμε εμείς στην Αφρική για να ψάξουμε γι' αυτούς, είπε ο Μάικ, που δεν ήξερέ καθόλου πόσο μεγάλη ήταν η Αφρική.

Ο πρίγκιπας Πολ γλίστρησε το χέρι του στο μπράτσο του Μάικ. Τα μάπα του έλαμπαν.

— Θα πάμε! είπε. Το καινούριο μου αεροπλάνο! Θα πάμε μ' αυτό και ο Πιλέσκου, ο πιλότος μου, θα μας πάρει! Είναι πάντα έτοιμος για περιπέτεια! Ας μη γυρίσουμε στο σχολείο, Μάικ, ας φύγουμε με το αεροπλάνο μου!

Οι υπόλοιποι κοίταξαν το μικρό πρίγκιπα με έκπληξη. Τι ιδέα!

— Δε θα μπορούσαμε ποτέ, είπε ο Μάικ.

— Γιατί όχι; είπε ο Πολ. Φοβάσαι; Λοιπόν, θα πάω μόνος μου, τότε.

— Λοιπόν δε θα πας! φώναξε ο Τζακ. Μάικ, φοβερή ιδέα! Είχαμε υπέροχες περιπέτειες μαζί, αυτή θα 'ναι ακόμη μια. Πάμε, ναι πάμε!

ΣΤΟ ΜΕΣΟ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Κανένα από τα πέντε παιδιά δε σκεφτόταν το μεγάλο ρίσκο και τον κίνδυνο της περιπέτειας, που ετοίμαζαν με τόσο ελαφριά καρδιά.

— Να το πούμε στην Ντίμι; ρώτησε η Νόρα.

— Φυσικά όχι, είπε ο Τζακ περιφρονητικά. Ξέρεις πώς είναι οι μεγάλοι. Η Ντίμι θα τηλεφωνούσε αμέσως στον πιλότο του Πολ και θα του απαγόρευε να μας πάει οπουδήποτε.

— Πάντως μου φαίνεται φοβερό να την αφήσουμε και να μην της πούμε τίποτα, είπε η Νόρα, που συμπαθούσε πολύ την κυρία Ντίμι.

— Θα της αφήσουμε ένα σημείωμα που θα το διαβάσει όταν θα είμαστε αρκετά μακριά, είπε ο Μάικ. Αλλά πράγματι δεν πρέπει να κάνουμε ο,τιδήποτε για να προειδοποιήσουμε αυτήν ή οποιονδήποτε άλλον. Μα την αλήθεια, τι τύχη που ο Πολ απέκτησε αυτό το αεροπλάνο για τα γενέθλιά του!

— Πότε θα φύγουμε; ρώτησε ο Πολ, με τα μάτια του να λάμπουν φωτεινά. Τώρα, αυτή τη στιγμή;

— Μην είσαι βλάκας, Πολ, είπε ο Τζακ. Πρέπει να μαζέψουμε μερικά πράγματα. Πρέπει να έχουμε όπλα, καταρχήν, νομίζω.

— Δε μου αρέσουν τα όπλα, είπε η Νόρα. Μπορεί να εκपुरσοκροτήσουν μόνα τους.

— Δεν μπορεί, είπε ο Τζακ. Εσείς τα κορίτσια δε χρειάζεται να 'χετε όπλα. Αλλά από πού μπορούμε να βρούμε τέτοια πράγματα, σίγουρα δεν έχω ιδέα.

— Ο Πιλέσκου, ο πιλότος μου, μπορεί να βρει ό,τι θέλουμε, είπε ο πρίγκιπας Πολ. Μην ανησυχείς.

— Μα πώς θα ξέρει τι να πάρει; ρώτησε ο Μάικ. Ούτε κι εγώ ο ίδιος ξέρω τι πρέπει να πάρουμε.

— Θα του πω να μάθει, είπε ο Πολ. Δείξε μου πού είναι το τηλέφωνό σου, Μάικ, και θα του πω τα πάντα.

Σύντομα ο Πολ έκανε την πιο ασυνήθιστη συζήτηση με τον απορημένο πιλότο. Τελικά ο Πιλέσκου είπε πως πρέπει να έρθει στο διαμέρισμα να μιλήσει με το μικρό του κύριο. Δεν μπορούσε να πιστέψει πως θα έκανε αυτό που ο Πολ διάταξε.

— Αν υποθέσουμε πως ο πιλότος σου αρνείται να κάνει αυτά που του λες; είπε ο Τζακ. Είμαι σίγουρος ότι θα γελάσει και θα μας πει να γυρίσουμε στο σχολείο και να διαβάσουμε τα μαθήματά μας!

— Ο Πιλέσκου είναι ο άνθρωπός μου, είπε ο μικρός πρίγκιπας, πνάζοντας το μικρό του πιγούνι, και μοιάζοντας πολύ «βασιλικός» ξαφνικά. Μου ορκίστηκε πως θα με υπακούει σ' όλη μου τη ζωή. Είναι υποχρεωμένος να κάνει ό,τι του λέω.

— Κι αν τα πει στον πατέρα σου; ρώτησε ο Μάικ.

— Τότε δε θα τον έχω πια υπηρέτη μου, είπε ο Πολ άγρια. Και αυτό θα του ραγίσει την καρδιά, γιατί με αγαπά και με εκτιμάει. Είμαι ο πρίγκιπας του, και μια μέρα θα είμαι ο βασιλιάς του.

— Μιλάς σαν βιβλίο ιστορίας, είπε η Πέγκι γελώντας. Εντάξει, Πολ, προσπάθησε να πείσεις τον Πιλέσκου να κάνει αυτό που σχεδιάσαμε. Θα είναι εδώ σε λίγο.

Σε είκοσι λεπτά έφτασε ο Πιλέσκου. Έμοιαζε παράξενος, πολύ ψηλός, πολύ δυνατός, με άγρια μαύρα μάπα κι ένα φλογερό κόκκινο μούσι, που έμοιαζε να καίγεται όταν το χτυπούσε το φως.

Υποκλίθηκε σε όλα τα παιδιά με τη σειρά, καθώς οι τρόποι του ήταν υπέροχοι. Έπειτα μίλησε στον Πολ με μια παράξενη ευγενική φωνή.

— Μικρέ πρίγκιπα, δεν μπορώ να πιστέψω πως θέλεις να κάνω αυτό που είπες από το τηλέφωνο. Δεν είναι δυνατό. Δεν μπορώ να το κάνω.

Ο πρίγκιπας Πολ οργίστηκε, χτύπησε με το πόδι του το πάτωμα, το πρόσωπό του κοκκίνισε και τα σκούρα του μάπα έλαμπαν από θυμό.

— Πιλέσκου! Πώς τολμάς να μου μιλάς έτσι; Ο πατέρας μου, ο βασιλιάς, μου είπε ότι πρέπει να εκπληρώνεις και τη μικρότερή μου επιθυμία. Δε θα σ' έχω υπηρέτη μου. Θα σε στείλω πίσω στη Βαρωνία στον πατέρα μου και θα ζητήσω έναν καλύτερο άντρα.

— Μικρέ πρίγκιπα, σε κράτησα στα χέρια μου όταν γεννήθηκες, και υποσχέθηκα τότε πως θα είσαι ο κύριός μου, είπε ο Πιλέσκου, με τρεμουλιαστή φωνή. Ποτέ δε θα σ' αφήσω, τώρα που ο πατέρας σου μ' έστειλε να είμαι μαζί σου. Αλλά μη μου ζητάς να κάνω κάτι που νομίζω πως είναι επικίνδυνο για σένα.

— Πιλέσκου! Εγώ, ο γιος του βασιλιά, θα σκεφτώ τον κίνδυνο! φώναξε ο μικρός πρίγκιπας. Αυτοί που βλέπεις εδώ, είναι οι φίλοι μου. Είναι μπλεγμένοι και υποσχέθηκα να τους βοηθήσω. Δε θυμάσαι πως με έσωσαν όταν οι εχθροί μου με είχαν απαγάγει από τη χώρα μου, τη Βαρωνία; Τώρα είναι η σειρά μου να τους βοηθήσω. Θα κάνεις αυτό που λέω.

Τα άλλα τέσσερα παιδιά κοιτούσαν έκπληκτα. Δεν είχαν δει ποτέ πριν τον Πολ να παίζει το ρόλο του βασιλιά. Πριν να περάσουν δέκα λεπτά ο ψηλός Βαρωνός είχε υποσχεθεί να κάνει ό,τι του ζήτησε ο αλαζονικός μικρός κύριος. Υποκλίθηκε κι έφυγε από το διαμέρισμα προτού η Ντίμι επιστρέψει κι ανακαλύψει ποιος ήταν ο επισκέπτης.

— Ωραία, Πολ! είπε ο Μάικ. Τώρα μένει μόνο να περιμένουμε μέχρις ότου ο Πιλέσκου μας πληροφορήσει για το τι έκανε.

Πριν να περάσει η νύχτα ο Πιλέσκου τηλεφώνησε στον πρίγκιπα Πολ. Το αγόρι έτρεξε στους υπόλοιπους με λαμπερό κι ανυπόμονο πρόσωπο.

— Ο Πιλέσκου βρήκε τα πάντα για μας. Αγό-

ρασε ό,τι χρειαζόμαστε, αλλά λέει ότι πρέπει να ετοιμάσουμε δύο τσάντες με ό,τι θέλουμε εμείς. Γι' αυτό πρέπει να το κάνουμε. Θα φύγουμε από το σπίτι τα μεσάνυχτα, θα μπούμε στο αυτοκίνητο που θα μας περιμένει στη γωνία και θα πάμε στο αεροδρόμιο!

— Θεούλη μου! Τρομερό! είπε ο Μάικ. Τα κορίτσια έτριβαν τα χέρια τους, αναστατωμένα με το να σκέφτονται την περιπέτεια που άρχιζε τόσο γρήγορα. Μόνο ο Τζακ έμοιαζε λίγο ν' αμφιβάλλει. Ήταν ο μεγαλύτερος και αναρωπιόταν, για πρώτη φορά, αν ήταν έξυπνο να πάνε σ' αυτή τη νέα και ασυνήθιστη περιπέτεια.

Αλλά οι άλλοι ούτε καν θα τον άφηναν να μιλήσει για τις αμφιβολίες του. Όχι, είχαν αποφασίσει, και τα πάντα ήταν έτοιμα εκτός από τις δυο τους τσάντες. Ξεκινούσαν· ξεκινούσαν!

Οι τσάντες ετοιμάστηκαν. Τα πέντε παιδιά ήταν τόσο αναστατωμένα που πραγματικά δεν ήξεραν τι να πάρουν, κι όταν οι τσάντες γέμισαν, κανένα δε θα μπορούσε να πει τι βρισκόταν μέσα! Με τρεμάμενα χέρια κούμπωσαν τα δερμάτινα λουριά κι έπειτα ο Μάικ έγραψε ένα σημείωμα για την Ντίμι.

Το κόλλησε στον καθρέφτη της τουαλέτας των κοριτσιών. Ήταν ένα αρκετά μικρό σημείωμα.

«Αγαπητή Ντίμι,

Μην ανησυχείς για μας. Πήγαμε να ψάξουμε για τον μπαμπά και τη μαμά. Θα γυρίσουμε σώοι κι αβλαβείς σύντομα.

Σ' αγαπούμε όλοι μας.»

Η Ντίμι είχε βγει έξω να δει μια φίλη της και δεν επέστρεψε πριν τις εννιά. Τα παιδιά αποφάσισαν να πέσουν στο κρεβάτι κανονικά ντυμένα, έτσι ώστε η Ντίμι δε θα είχε την ευκαιρία να κάνει παράξενες ερωτήσεις.

Η Ντίμι έμεινε μάλλον έκπληκτη που βρήκε όλα τα παιδιά καλά και ήσυχα στο κρεβάτι. Ούτε καν σηκώθηκαν να της μιλήσουν όταν μπήκε στα δωμάτια για να τα φιλήσει για την καληνύχτα. Δε μάντεψε ούτε π συνέβαινε ούτε ότι δε φορούσαν πιτζάμες!

— Μωρά μου, πρέπει να είστε όλα εξαντλημένα! είπε έκπληκτη. Λοιπόν, καληνύχτα, κοιμηθείτε καλά. Έχετε ακόμη μια μέρα διακοπών, έτσι σας μένουν τα περισσότερα για αύριο.

Όλα τα παιδιά ξάπλωσαν εντελώς ακίνητα μέχρις ότου άκουσαν την Ντίμι να μπαίνει στο δωμάτιό της και να κλείνει την πόρτα. Άκουσαν τις κινήσεις της και άκουσαν έπειτα τον ήχο απ' το φως του δωματίου της που έσβησε.

— Μη σηκώνεσαι από το κρεβάτι ακόμη, ψιθύρισε ο Τζακ στο Μάικ. Δώσε στην Ντίμι χρόνο να κοιμηθεί.

Έτσι για ένα μισάωρο ακόμη τα παιδιά ξάπλωσαν ήσυχα και η Νόρα αποκοιμήθηκε! Η Πέγκι έπρεπε να την ξυπνήσει, και το μικρό κορίτσι έμεινε έκπληκτο καθώς ανακάλυψε πως έπρεπε να ξυπνήσει στο σκοτάδι, και πως φορούσε τα ρούχα της! Αλλά σύντομα θυμήθηκε π μεγάλη περιπέτεια άρ-

χιζε, έτριψε τα μάπα της, και πήγε να πάρει ένα υγρό σφουγγάρι για να την ξυπνήσει περισσότερο.

— Τι ώρα είναι; ψιθύρισε ο Μάικ. Φώπσε με το φακό του το ρολόι του δωματίου· έντεκα και μισή. Περίπου ώρα να φύγουμε.

— Ας πάμε στην τραπεζαρία να κοιτάξουμε για λίγα μπισκότα πρώτα, είπε ο Τζακ. Πεινώ. Τώρα, για το Θεό, ησυχάστε, όλοι. Πολ, μη σκοντάφτεις όπου να 'ναι και Νόρα, βγάλε αυτά τα παπούτσια που τρίζουν! Ακούγεσαι σαν μια ντουζίνα ποντίκια όταν περπατάς στο δωμάτιο!

Έτσι λοιπόν η Νόρα έβγαλε και κράτησε στα χέρια της τα παπούτσια της που έτριζαν. Ο Τζακ και ο Μάικ πήραν τις τσάντες, και τα πέντε παιδιά προχώρησαν ήσυχα στην τραπεζαρία. Βρήκαν το κουτί με τα μπισκότα κι άρχισαν να μασουλάνε. Ο θόρυβος από τα μπισκότα που μασούσαν ακουγόταν πολύ δυνατός μες στην ησυχία της νύχτας.

— Μήπως η Ντίμι μας ακούσει που μασουλάμε; είπε η Νόρα αγχωμένη. Κατάπιε το κομμάτι της πολύ γρήγορα κι ένας κόμπος στάθηκε στο λαιμό της. Μελάνιασε το πρόσωπό της και προσπάθησε πολύ να μην βήξει. Έπειτα ακούστηκε ένα φοβερό βήξιμο, και οι άλλοι έτρεξαν κοντά της.

— Νόρα! Ησυχία! ψιθύρισε ο Τζακ άγρια. Τράβηξε το τραπεζομάντιλο και τύλιξε το κεφάλι της καημένης της Νόρας. Ο βήχας της έτσι δεν ακουγόταν τόσο, αλλά το μικρό κορίτσι θύμωσε πολύ με τον Τζακ.

Τράβηξε το τραπεζομάντιλο από το πρόσωπό της και κοίταξε το αγόρι που κορόιδευε.

— Τζακ! Παραλίγο θα μ' έπνιγες! Είσαι ένα φοβερό κακό υποκείμενο.

— Σσος! είπε ο Μάικ. Δεν είναι ώρα να μαλώ-
ντε. Ακούστε, το ρολόι χτυπάει δώδεκα.

Η Ντίμι κοιμόταν ήσυχα στο δωμάτιό της όταν τα πέντε παιδιά σύρθηκαν, σχεδόν, στην εξώπορτα. Την ανοιγόκλεισαν με πολλή νουχία. Κατέβηκαν την πέτρινη σκάλα και βγήκαν στο δρόμο, όπου έ-
πρεπε να ανοίξουν ακόμα μια μεγάλη πόρτα.

— Αυτή η πόρτα κάνει ένα τρομερό θόρυβο όταν κλείνει, είπε ο Μάικ αγχωμένος. Πρέπει να τη χτυπήσεις δυνατά. Θα τους ξυπνήσεις όλους!

— Ε, τότε μην την κλείνεις, χαζέ, είπε ο Τζακ. Άσ' την ανοιχτή. Κανείς δε νοιάζεται.

Έτσι την άφησαν ανοιχτή και βγήκαν στο δρόμο, ελπίζοντας πως δε θα συναντήσουν κανέναν αστυνομικό. Ήταν σίγουροι πως ένας αστυνομικός θα το 'βρισκε παράξενο πέντε παιδιά να είναι έξω τέτοια ώρα!

Ευτυχώς δε συνάντησαν κανέναν. Πήγαν ως το τέλος του δρόμου, και ο Μάικ έπιασε το χέρι του Τζακ.

— Κοίτα, ένα αμάξι εκεί, λες να περιμένει ε-
μάς;

— Ναι, είναι το αυτοκίνητό μας, είπε ο Τζακ. Έτσι δεν είναι Πολ;

Ο Πολ έκανε νόημα και πέρασαν το δρόμο ό-

που τους περίμενε ένα μπλε και ασημί αυτοκίνητο με σβηστή μηχανή. Τα παιδιά μπορούσαν να δουν το χρώμα χάρη σε μια λάμπα. Το αεροπλάνο του Πολ ήταν επίσης μπλε και ασημί, όπως όλα τα βασιλικά αεροπλάνα της Βαρωνίας.

Ένας άντρας γλίστρησε έξω κι άνοιξε την πόρτα για τα παιδιά. Και η στολή του ήταν μπλε κι ασημί και, όπως οι περισσότεροι Βαρωνοί, ήταν τεράστιος. Υποκλίθηκε στον Πολ.

Σε λίγο το μεγάλο αυτοκίνητο έτρεχε μες στη νύχτα. Πήγαινε γρήγορα, καταβροχθίζοντας τα χιλιόμετρα. Όλα τα παιδιά ήταν τρομερά ενθουσιασμένα. Γιατί, ήταν φοβερό να πηγαίνεις σ' ένα αεροπλάνο και ποιος ήξερε τι συναρπαστικές περιπέτειες τους περίμεναν!

Έφτασαν στο αεροδρόμιο. Ήταν σκοτεινά εκτός από τα φώτα που έκαιγαν στο κέντρο, όπου περίμενε, έτοιμο να ξεκινήσει, το αεροπλάνο του πρίγκιπα Πολ.

— Θα σας πάω με το αυτοκίνητο μέχρι το αεροπλάνο, είπε ο οδηγός στον πρίγκιπα Πολ, που καθόταν μπροστά μαζί του.

— Ωραία, είπε ο Πολ. Έτσι μπορούμε να μπούμε μέσα και να φύγουμε πριν κανείς μάθει ότι είμαστε εδώ!

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ

Το μεγάλο μπλε και ασημί αυτοκίνητο πήγαινε ήρεμα στην ομαλή πίστα μέχρις ότου έφτασε στο αεροπλάνο. Ο Πιλέσκου ήταν εκεί, με το κόκκινο μούσι του να λάμπει στο φως της λάμπας. Μαζί του ήταν ακόμη ένας άντρας, εξίσου ψηλός.

— Γεια σου, Ράνι! είπε χαρούμενα ο πρίγκιπας Πολ. Θα 'ρθεις και συ; Χαίρομαι που σε βλέπω!

Ο Ράνι σήκωσε το μικρό πρίγκιπα στον αέρα και τον γύρισε γύρω γύρω. Το πλατύ πρόσωπό του έλαμψε από ευχαρίστηση.

— Μικρέ μου κύριε! είπε. Ναι, θα 'ρθω με σας και με τον Πιλέσκου. Νομίζω πως δεν είναι σωστό να το κάνετε αυτό, αλλά οι κύριοι της Βαρωνίας ήταν πάντα τρελοί!

Ο Πολ γέλασε. Ήταν ολοφάνερο πως αγαπούσε το μεγαλόσωμο Ράνι, και χαιρόταν που θα ερχόταν μαζί τους.

— Χωράει επτά το αεροπλάνο μου; ρώτησε, κοιτώντας το.

— Εύκολα, είπε ο Πιλέσκου. Μα τώρα, μπειτε γρήγορα πριν έρθουν οι μηχανικοί και δουν τι συμβαίνει.

Πήδησαν στη μικρή σκάλα και κάθισαν στις θέ-

σεις. Το αεροπλάνο από μέσα ήταν σαν ένα μεγάλο, άνετο δωμάτιο. Ήταν υπέροχο. Ο Μάικ και οι άλλοι φώναξαν ευχαριστημένοι.

— Είναι ένα θαυμάσιο αεροπλάνο, είπε ο Μάικ. Είναι καλύτερο ακόμα κι από το «Άσπρο Χελιδόνι».

— Η Βαρωνία έχει τα καλύτερα αεροπλάνα στον κόσμο, είπε περήφανα ο Πιλέσκου. Είναι μια μικρή χώρα, αλλά οι εφευρέτες μας είναι οι καλύτεροι.

Τα παιδιά εγκαταστάθηκαν στις άνετες πολυθρόνες. Ο Πολ, που ήταν τρομερά αναστατωμένος, έδειχνε σ' όλους πώς ξεδίπλωναν οι καρέκλες, όταν άγγιζε κανείς ένα ελατήριο, και γίνονταν μικρά κρεβάτια, άνετα και ζεστά.

— Θεούλη μου! είπε ο Τζακ κάνοντας αμέσως τη θέση του κρεβάτι και μετά πάλι πολυθρόνα κι έπειτα πάλι κρεβάτι. Σαν να είναι μαγικό. Θα μπορούσα να το κάνω όλη τη νύχτα!

— Πρέπει να καθίσετε γρήγορα στις θέσεις σας, διέταξε ο Πιλέσκου, πηδώντας στο πιλοτήριο με τον ψηλό Ράνι από πίσω του. Πρέπει να φύγουμε. Έχουμε εκατοντάδες χιλιόμετρα να πετάξουμε πριν ο ήλιος σηκωθεί.

Τα παιδιά ξανακάθισαν κι ο Πολ δε σταμάτησε να μιλάει! Κανείς δε νύσταζε. Ήταν πολύ συγκινητική νύχτα για να σκεφτούν τον ύπνο.

Ο Πιλέσκου βεβαιώθηκε πως τα παιδιά είχαν στερεώσει τις ζώνες τους κι άναψε τις μηχανές που

έκαναν ένα δυνατό αλλά όχι ενοχλητικό ήχο. Έπειτα, με ένα ήρεμο τίναγμα, το αεροπλάνο άρχισε να τρέχει στη σκοτεινή πίστα.

Ταρακουνήθηκε λίγο και μετά, σαν μεγάλο πουλί, υψώθηκε στον αέρα πάνω από τη μακριά σειρά των δέντρων που υπήρχαν στο τέλος της πίστας. Τα παιδιά με δυσκολία κατάλαβαν πως είχαν αφήσει τη γη.

— Ακόμη τρέχουμε στην πίστα; ρώτησε ο Μάικ, προσπαθώντας να δει έξω από το παράθυρο δίπλα του.

— Όχι βέβαια, είπε ο Ράνι γελώντας. Είμαστε ήδη χιλιόμετρα μακριά από το αεροδρόμιο!

— Θεέ μου! είπε η Πέγκι, μισοτρομαγμένη από τη φοβερή ταχύτητα που πετούσε το αεροπλάνο. Τα παιδιά έπρεπε να μιλούν δυνατά, γιατί η μηχανή έκανε μεγάλο θόρυβο.

Η πτήση μέσα στη νύχτα παραξένευε τα παιδιά. Μόλις το αεροπλάνο απογειώθηκε οι ρόδες του εξαφανίστηκαν. Θα ξανάβγαιναν όταν το αεροπλάνο θα προσγειωνόταν. Πετούσε στο σκοτάδι ίσια σαν βέλος, με τον Πιλέσκου να το οδηγεί, με τα μάπα του πάνω σ' όλα τα παράξενα πράγματα που του 'δειχναν ό,τι έπρεπε να ξέρει για το αεροπλάνο.

— Γιατί ήρθε ο Ράνι; φώναξε στον Πιλέσκου ο Πολ.

— Γιατί ο Ράνι μπορεί κι αυτός να πιλοτάρει, απάντησε ο Πιλέσκου. Ακόμη, πρέπει να υπάρχει και κάποιος να προσέχει τόσα παιδιά!

— Δε χρειαζόμαστε φροντίδα! φώναξε ο Μάικ αγανακτισμένος. Μπορούμε εύκολα να φροντίσουμε τους εαυτούς μας! Μια φορά που φύγαμε για το Μυστικό Νησί, φροντίσαμε τους εαυτούς μας για μήνες!

— Ναι, άκουσα αυτή τη θαυμάσια ιστορία, είπε ο Πιλέσκου. Αλλά πρέπει να 'χω κι άλλον ένα μαζί μου, κι ο Ράνι ήταν αυτός που θα εμπιστευόμουν περισσότερο. Μπορούμε να χαιρόμαστε για τη βοήθειά του.

Κανείς δεν ήξερε πόσο θα χαίρονταν που ο μεγαλόσωμος Ράνι είχε έρθει μαζί τους, αλλά έτσι κι αλλιώς, ο Ράνι ήταν καλοδεχούμενος και στο αεροπλάνο, αφού έδωσε στα παιδιά ζεστή σοκολάτα όταν κρύωσαν, κι έκανε ντοματόσουπα που τη βρήκαν την καλύτερη σούπα που είχαν φάει ποτέ!

— Δεν είναι θαυμάσιο να τρως σούπα ψηλά, σ' ένα αεροπλάνο μες στη νύχτα; είπε η Πέγκι. Και μου αρέσουν αυτά τα μπισκότα. Ράνι, χαίρομαι που ήρθες μαζί μας!

Ο Ράνι χαμογέλασε. Ήταν σαν μια μεγάλη αρκούδα, αν και πολύ ευγενικός. Λάτρευε το μικρό Πολ και του έδινε να φάει και να πει πολλά πράγματα. Όλοι έφαγαν σοκολάτα με φουντούκι μετά τη σούπα, κι ο Πιλέσκου το ίδιο.

Το αεροπλάνο πετούσε πολύ σταθερά, στην πραγματικότητα τα παιδιά δεν ένιωθαν καθόλου να κουνιούνται, αλλά ξαφνικά τραντάχτηκαν παράξενα, και το αεροπλάνο έπεσε λίγο. Αυτό συνέβη δυο

τρεις φορές και του Πολ δεν του άρεσε.

— Τι γίνεται; φώναξε.

Ο Μάικ γέλασε. Είχε ανεβεί σε αεροπλάνο και ήξερε τι συνέβαινε.

— Απλώς πέφτουμε σε κενά αέρος, φώναξε στον Πολ. Όταν μπαίνουμε σ' ένα τέτοιο πέφτουμε λίγο, έτσι μοιάζει σαν να τρακέρνει το αεροπλάνο. Περίμενε μέχρι να ξαναμπούμε, θα νιώσεις παράξενα, μικρέ Πολ!

Το αεροπλάνο έπεσε, στ' αλήθεια σ' ένα πολύ μεγάλο κενό αέρος και βούλιαξε ξαφνικά. Ο Πολ παραλίγο θα 'πεφτε από τη μεγάλη του πολυθρόνα και πρασίτισε.

— Ζαλίζομαι, είπε. Ο Ράνι φάνηκε αμέσως με μια γερή σακούλα.

— Για ποιο λόγο; ρώτησε ο Πολ με αδύναμη φωνή, πρασινίζοντας κι άλλο. Δεν υπάρχει τίποτα μέσα.

Τα άλλα τέσσερα παιδιά γέλασαν δυνατά. Λυπήθηκαν τον Πολ, αλλά πραγματικά ήταν αστείος, σκύβοντας στη σακούλα να δει αν υπήρχε τίποτα μέσα.

— Για σένα είναι, για να κάνεις εμετό, αν θες, φώναξε ο Τζακ. Δεν το ήξερες;

Αλλά η σακούλα δε χρειάστηκε, γιατί το αεροπλάνο υψώθηκε μακριά από τα κενά αέρος κι ο Πολ ένιωσε καλύτερα.

— Δε θα ξαναφάω τόση σοκολάτα άλλη φορά, είπε χαρούμενα.

— Στοιχηματίζω πως θα φας! είπε ο Τζακ, που ήξερε ότι ο Πολ μπορούσε να φάει περισσότερη σοκολάτα από κάθε αγόρι που ήξερε. Λοιπόν, δεν είναι μια τρομερή περιπέτεια; Ελπίζω να δούμε τον ήλιο να ανατέλλει!

Αλλά δεν τον είδαν γιατί όλοι τους κοιμήθηκαν γρήγορα! Η Νόρα και η Πέγκι άρχισαν να χαμουριούνται στις δύο το πρωί και ο Ράνι τις είδε.

— Θα κοιμηθείτε τώρα, είπε. Σηκώθηκε και βοήθησε τα δύο κορίτσια να κάνουν τις πολυθρόνες τους άνετα, μαλακά κρεβάτια. Έδωσε στην καθεμιά ένα μαξιλάρι κι ένα απαλό ζεστό σκέπασμα.

— Δε θέλουμε να κοιμηθούμε, είπε η Νόρα απογοητευμένη. Δε θα κλείσω τα μάτια μου. Το ξέρω.

— Μην τα κλείνεις τότε, είπε ο Ράνι χαμογελώντας.

Σκέπασε τα παιδιά και πήγε στη θέση του πίσω από τον Πιλέσκου.

Η Νόρα, η Πέγκι και ο Πολ είδαν πως τα μάτια τους έκλειναν μόνα τους, δεν μπορούσαν να τα κρατήσουν ανοιχτά. Σε τρία δευτερόλεπτα κοιμόντουσαν όλοι βαριά. Δεν πήρε και πολλή ώρα και για τα άλλα παιδιά, έτσι κουρασμένα που ήταν. Ο Ράνι χτύπησε στην πλάτη, τον πιλότο κι ο Πιλέσκου κοίταξε με τα σκοτεινά του μάτια τα παιδιά.

Αυτός και ο Ράνι μιλούσαν στη δική τους γλώσσα, ενώ το αεροπλάνο προχωρούσε μες στη νύχτα. Είχαν ταξιδέψει εκατοντάδες χιλιόμετρα

πριν να φανεί το φως της ημέρας. Ήταν θαυμάσιο να βλέπεις τον ήλιο να ανατέλλει την αυγή.

Ο ουρανός γέμισε από ένα απαλό φως που έμοιαζε ζωντανό. Το φως μεγάλωνε κι άλλαζε χρώμα. Και οι δυο πιλότοι κοιτούσαν σιωπηλοί. Ήταν ένα θέαμα που έβλεπαν συχνά και δεν τους κούραζε ποτέ.

Χρυσό φως γέμισε το αεροπλάνο όταν ο ήλιος φάνηκε στο μακρινό ορίζοντα. Ο Ράνι αμέσως έσβησε τα ηλεκτρικά φώτα. Ο κόσμος ήταν από κάτω, πολύ όμορφος την αυγή.

— Μπλε και χρυσό, είπε ο Ράνι στον Πιλέσκου στη γλώσσα του. Κρίμα που τα παιδιά δεν είναι ξύπνια να το δούνε.

— Μην τα ξυπνάς, Ράνι, είπε ο Πιλέσκου. Μπορεί να έχουμε περισσότερες δυσκολίες απ' όσες μπορούν να φανταστούν. Ελπίζω να γυρίσουμε πίσω μόλις τα παιδιά συνειδητοποιήσουν πως δεν μπορούμε να βρούμε τους γονείς τους. Δε θα μένουμε για πολύ καιρό στην Αφρική!

Τα παιδιά κοιμόντουσαν. Όταν ξύπνησαν ήταν περίπου οχτώ η ώρα. Ο ήλιος ήταν ψηλά και από κάτω φαινόταν μια φουσκωτή μάζα, έντονα μπλε στις σκιές.

— Θεούλη μου! Είναι χιόνι; είπε ο Πολ, τρίβοντας τα μάπα του με έκπληξη. Πιλέσκου, σου ζήτησα να πετάξεις στην Αφρική, όχι στο Βόρειο Πόλο!

— Είναι σύννεφα, είπε η Νόρα, κοιτώντας με

ευχαρίστηση την καταπληκτική θέα από κάτω τους. Είμαστε ακριβώς πάνω από τα σύννεφα. Πέγκι, κοίτα, μοιάζουν αρκετά σταθερά να περπατήσεις επάνω!

— Καλύτερα να μην το προσπαθήσεις! είπε ο Μάικ. Ράνι, θα μπορούσες να μας ξυπνήσεις όταν ήρθε η αυγή. Τώρα τη χάσαμε. Λοιπόν έχω μια πείνα!

Ο Ράνι ήταν πολύ απασχολημένος. Στο πίσω μέρος του αεροπλάνου υπήρχε μια μικρή κανονική κουζίνα. Σε λίγο, η μυρωδιά από ψημένο μπέικον και αυγά, τοστ και καφέ ήταν έντονη στην καμπίνα. Τα παιδιά μύριζαν ανυπόμονα, κοιτώντας συνεχώς τα σύννεφα, θαυμάζοντας την εκπληκτική τους ομορφιά.

Έπειτα τα σύννεφα εξαφανίστηκαν και τα πέντε παιδιά φώναξαν από χαρά.

— Κοίτα! Είμαστε πάνω από μια έρημο. Δεν είναι ωραία;

Η έρημος, που φαινόταν τόσο απαλή, έδωσε τόπο σε βουνά και μετά σε κοιλάδες. Ήταν συναρπαστικό να βλέπεις.

— Πού είμαστε; ρώτησε ο Μάικ.

— Πάνω από την Αφρική, είπε ο Ράνι, σερβίροντας μπέικον και αυγά σε όλους, και βάζοντας καφέ στα φλιτζάνια. Τώρα φάτε καλά, γιατί έχουμε ώρα για το μεσημεριανό!

Ήταν ένα πλούσιο γεύμα και πολύ συναρπαστικό. Να σκέφτονται πως πήραν βραδινό στο Λον-

δίνο και πρωινό πάνω από την Αφρική! Θαυμάσιο!

— Ξέρεις πού περίπου προσγειώθηκαν οι γονείς μας, Πιλέσκου; ρώτησε ο Μάικ.

— Ο Ράνι θα σου δείξει στο χάρτη, είπε ο πιλότος. Σύντομα θα πρέπει να κατεβούμε να βάλουμε καύσιμα. Μας τελειώνουν. Εσείς πρέπει να μείνετε κρυμμένοι στο αεροπλάνο, όταν θα προσγειωθούμε, γιατί δε θέλω να με συλλάβουν επειδή έφυγα μαζί σας!

— Εντάξει, θα κρυφτούμε! είπε ο Πολ ενθουσιασμένος. Πού είναι ο χάρτης, Ράνι; Ας δούμε. Μακάρι να 'μουνα καλύτερος στη γεωγραφία. Δε νομίζω πως ξέρω τίποτα για την Αφρική.

Ο Ράνι ξεδίπλωσε ένα μεγάλο χάρτη κι έδειξε στα παιδιά πού βρέθηκε το αεροπλάνο του καπετάνιου και της κυρίας Άρνολντ. Τους έδειξε ακριβώς και πού βρίσκονταν αυτοί.

— Θεούλη μου! Δε φαίνεται πολύ μακριά από δω το μέρος που βρέθηκε το «Άσπρο Χελιδόνη»! φώναξε ο Πολ, δείχνοντας με το δάχτυλο το χάρτη.

— Μακρύτερα απ' όσο νομίζεις, είπε ο Ράνι. Τώρα, πλησιάζουμε σ' ένα αεροδρόμιο και πρέπει να γεμίσουμε καύσιμα. Πήγαινε στο πίσω μέρος του αεροπλάνου και κρύψου κάτω απ' τις κουβέρτες.

Έτσι, ενώ το αεροπλάνο έκανε κύκλους πάνω από το αεροδρόμιο, τα πέντε παιδιά φώλιασαν κάτω από τα σκεπάσματα και τις αποσκευές. Έλπιζαν πως δε θα τα βρουν. Θα ήταν τρομερό να τα στείλουν πίσω στο Λονδίνο μετά από τέτοια διαδρομή.

ΣΕ ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΧΩΡΑ

Αρκετοί άνθρωποι ήρθαν τρέχοντας προς το αεροπλάνο ενώ αυτό προσγειωνόταν όμορφα στο διάδρομο. Ο Πιλέσκου βγήκε έξω και άφησε το Ράνι να φυλάει μέσα. Τα παιδιά ήταν όλα ήσυχασαν ποντίκια.

Το μπλε κι ασημί αεροπλάνο ήταν τόσο θαυμαστό, που όλοι οι άνθρωποι έτρεχαν γύρω του, βγάζοντας επιφωνήματα θαυμασμού. Δεν είχαν δει ποτέ τέτοια ομορφιά. Δύο απ' αυτούς ήθελαν να πηδήσουν μέσα και να το εξετάσουν, αλλά ο Ράνι τους εμπόδισε σθεναρά με το μεγάλο του σώμα να κλείνει την είσοδο. Ο Πιλέσκου μίλησε στους μηχανικούς και σύντομα το αεροπλάνο γέμιζε με τεράστιες ποσότητες καυσίμων.

— Πφφ! Δε μυρίζει απαίσια; ψιθύρισε ο Πολ. Μου φαίνεται πως θα πνιγώ.

— Ούτε καν να τολμήσεις να φτερνιστείς, διέταξε ο Τζακ αμέσως με φωνή χαμηλή, αλλά πολύ άγρια.

Έτσι κατάπие ο Πολ τη διάθεσή του για βήχα και μελάνιασε. Τα κορίτσια δεν μπορούσαν να αντέξουν ούτε κι αυτά τη μυρωδιά, αλλά έχωσαν τα

πρόσωπά τους βαθύτερα στα σκεπάσματα και δεν είπαν τίποτα.

Η φωνή ενός άντρα ακούστηκε από την καμπίνα, μιλώντας σπασμένα Αγγλικά.

— Πόσους επιβάτες έχετε, παρακαλώ; ρώτησε.

— Βλέπετε εμένα και το σύντροφό μου εδώ, απάντησε σύντομα ο Πιλέσκου.

Ο άντρας φάνηκε ικανοποιημένος και περπάτησε γύρω από το αεροπλάνο θαυμάζοντάς το. Ο Πιλέσκου δεν του έδωσε σημασία, αλλά άρχισε να κοιτάει προσεκτικά τις μηχανές του αεροπλάνου. Πρόσεξε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά και φώναξε το Ράνι.

— Έλα κάτω ένα λεπτό και δος μου ένα χεράκι.

Ο Ράνι κατέβηκε τη σκάλα και πήγε προς τον Πιλέσκου. Γρήγορα σαν αστραπή, ένας από τους ανθρώπους του αεροδρομίου πήδησε από τη σκάλα στην καμπίνα και κοίταζε μέσα στο αεροπλάνο.

Ήρθαν έτσι τα πράγματα ώστε ο Μάικ κρυφοκοίταζε να δει αν όλα ήταν εντάξει. Είδε τον άντρα πριν αυτός τον δει και ξανακάλυψε το πρόσωπό του, κάνοντας νόημα στους άλλους να μείνουν απόλυτα ακίνητοι.

Ο Ράνι είδε ότι ο άντρας είχε ανεβεί στο πιλοτήριο και τον φώναξε.

— Κατέβα κάτω! Κανένας δεν επιτρέπεται να μπει στο αεροπλάνο μας χωρίς άδεια.

— Τότε πρέπει να μου δώσετε άδεια, είπε ο άντρας, του οποίου το γρήγορο μάτι είχε δει τον τεράστιο σωρό με τα σκεπάσματα στο πίσω μέρος και ήθελε να τον εξετάσει. Μάθαμε πως πέντε παιδιά έφυγαν από το Λονδίνο και πως ο βασιλιάς της Βαρωνίας προσφέρει μεγάλη αμοιβή αν βρεθούν.

Ο Πιλέσκου μουρμούρισε κάτι κάτω από τα δόντια του και έτρεξε στους μηχανικούς που μόλις είχαν τελειώσει το γέμισμα του αεροπλάνου. Τους έσπρωξε μακριά και βεβαιώθηκε πως κανένας δεν ήταν κοντά. Ο Ράνι ανέβηκε τρία τρία τα σκαλιά κι έσπρωξε τον περίεργο άντρα κάτω. Ο Πιλέσκου πήδησε στο αεροπλάνο και γλίστρησε στη θέση του πιλότου σαν ψάρι που γλυστρά στο νερό.

Υπήρχε αρκετή δόση από φωνές και τσιρίδες αλλά ο Πιλέσκου τις αγνόησε. Έβαλε μπρος το αεροπλάνο το οποίο ξεκίνησε γρήγορα στην πίστα. Με ένα πλήθος θυμωμένων ανθρώπων να τρέχουν από πίσω του, το αεροπλάνο έφτασε στο τέλος της πίστας και μετά απογειώθηκε ήρεμα στον αέρα. Ο Πιλέσκου γέλασε λίγο.

— Τώρα θα είναι γνωστό παντού πως έχουμε τα παιδιά στο σκάφος. Βγάλ' τους Ράνι. Ήταν πολύ καλοί θα πρέπει να 'ναι μισοσκασμένοι κάτω απ' αυτά τα χαλιά.

Τα πέντε παιδιά ήδη σέρνονταν έξω, ενθουσιασμένα με τη δύσκολη απόδρασή τους.

— Θα μας έστελναν πίσω στο Λονδίνο; φώναξε ο Πολ.

— Κρυφοκοίταξα έξω, αλλά ο άντρας δε με είδε! φώναξε ο Μάικ.

— Είμαστε ασφαλείς; είπε η Πέγκι και κάθισε στην άνετη πολυθρόνα της πάλι. Δε θα στείλουν αεροπλάνα να μας κυνηγήσουν, έτσι δεν είναι;

— Είναι ανώφελο, είπε ο Ράνι, χαμογελώντας. Αυτό είναι το γρηγορότερο αεροπλάνο στο αεροδρόμιο. Όχι, μην ανησυχείτε. Είστε εντάξει τώρα. Αλλά πρέπει να βρούμε πού προσγειώθηκε το «Άσπρο Χελιδόνι», γιατί δε θέλουμε να προσγειωθούμε και σ' άλλα αεροδρόμια για την ώρα.

Η μέρα προχωρούσε, και τα παιδιά το έβρισκαν συναρπαστικό να κοιτούν έξω από τα παράθυρα και να βλέπουν τα βουνά, τους ποταμούς, τις κοιλάδες και τις πεδιάδες να γλιστρούν μακριά πίσω τους. Επιθυμούσαν να κατέβουν και να τα εξερευνήσουν. Ήταν θαυμάσιο να είναι πάνω από έναν ξένο τόπο και να τον βλέπουν να απλώνεται σαν τεράστιος χάρτης.

Αργά το απόγευμα, ενώ τα παιδιά έτρωγαν γλυκά μπισκότα και σοκολάτα κι έπιναν λεμονάδα, που με περίεργο τρόπο ο Ράνι την είχε κρυώσει, ο Πιλέσκου έβγαλε μια φωνή.

Ο Ράνι κι αυτός έβαλαν τα κεφάλια τους μαζί πάνω στο χάρτη, και οι δυο άντρες μιλούσαν αναστατωμένοι στη γλώσσα τους. Ο Πολ άκουγε με τα μάτια του να λάμπουν.

— Τι λένε; φώναξε ο Μάικ ανυπόμονα. Πες μας, Πολ.

— Λένε πως φτάνουμε στο μέρος που προσγειώθηκε το «Άσπρο Χελιδόνι», είπε ο Πολ. Ο Ράνι λέει πως έχει έρθει σ' αυτό το μέρος της χώρας και παλιά. Τον έστειλαν να φέρει ζώα για το ζωολογικό μας κήπο στη Βαρωνία, και ξέρει τον κόσμο. Λέει πως ζούνε σε μικρά χωριά, μακριά από κάθε πόλη και είναι κλειστοί άνθρωποι, έτσι ώστε πολλοί λίγοι άλλοι τους γνωρίζουν.

Το αεροπλάνο πέταξε πιο αργά και κατέβηκε πιο χαμηλά. Ο Ράνι έψαχνε στη γη από κάτω τους με προσοχή καθώς το αεροπλάνο έκανε μεγάλους κύκλους.

Αλλά ο Μάικ είδε πρώτος αυτό που όλοι ανυπόμονα έψαχναν! Έβγαλε τέτοια κραυγή που τα κορίτσια παραλίγο θα έπεφταν από τις θέσεις τους, και ο Ράνι γύρισε με ένα πήδημα, σχεδόν περιμένοντας να δει ένα από τα παιδιά να πέφτει έξω από το αεροπλάνο!

— Ράνι! Κοίτα, νά το «Άσπρο Χελιδόνι»! Ω, κοίτα, ω, το περάσαμε! Πιλέσκου γύρνα πίσω! Σου λέω είδα το «Άσπρο Χελιδόνι»!

Το αγόρι ήταν τόσο αναστατωμένο που σκούνησε το μεγαλόσωμο Ράνι δυνατά με τον ώμο, και θα έκανε το ίδιο με τον πιλότο αν δεν του λέγανε να μην ακουμπά τον Πιλέσκου όταν οδηγεί το αεροπλάνο. Ο Ράνι κοίταξε πίσω, κι έδωσε οδηγίες στον Πιλέσκου.

Στη στιγμή το αεροπλάνο γύρισε και σε λίγο πετούσε πάνω από το ακριβές σημείο, όπου καθό-

ταν ακίνητο και ήσυχο το αστραφτερό άσπρο αεροπλάνο των Άρνολντ. Τα παιδιά το περιεργάζονταν. Σκέφτονταν πως κοιτούσαν το ίδιο αεροπλάνο που χαιρέτησαν μερικές εβδομάδες πριν, αλλά τώρα οι δυο διάσημοι πιλότοι δεν ήταν εκεί να χαιρετήσουν κι εκείνοι.

— Δεν μπορώ να προσγειωθώ πολύ κοντά του, είπε ο Πιλέσκου. Δεν ξέρω πώς ο καπετάνιος Άρνολντ κατάφερε να προσγειωθεί εκεί χωρίς να τρακάρει. Πρέπει να 'ναι ένας πολύ έξυπνος πιλότος.

— Είναι, είπε η Πέγκι περήφανα. Είναι ένας από τους καλύτερους στον κόσμο.

— Θα προσγειωθώ σ' αυτό το μέρος που φαίνεται ομαλό, είπε ο Πιλέσκου, πετώντας χαμηλότερα. Μπορεί να ταρακουνηθούμε λίγο, παιδιά, γιατί έχει βράχους εδώ. Ετοιμαστείτε για ένα πίναγμα!

Το αεροπλάνο πέταξε ακόμα χαμηλότερα. Έπειτα ο Πιλέσκου είδε πως δεν μπορούσε να προσγειωθεί με ασφάλεια, και απογειώθηκε ξανά. Έκανε ξανά κύκλους και κατέβηκε. Αυτή τη φορά κατέβασε τις ρόδες του αεροπλάνου που άγγιξαν το έδαφος. Μία χτύπησε σ' ένα βράχο και το αεροπλάνο πνάχτηκε στα πλάγια. Για μια στιγμή όλοι νόμισαν πως θα αναποδογύριζε, κι ο Πιλέσκου χλώμιασε. Δεν ήθελε να τρακάρει στο μέσο μιας άγνωστης χώρας!

Αλλά το αεροπλάνο ήταν θαυμάσια κατασκευασμένο και ισορρόπησε κι ευθυγραμμίστηκε

μόνο του. Τα παιδιά είχαν πέσει απότομα στις θέσεις τους και τα πάντα στην καμπίνα είχαν γλιστρήσει στη μια πλευρά.

Αλλά τα πέντε παιδιά σύντομα συνήλθαν, υπερβολικά συγκινημένα για να ψάξουν για μελανιές. Έτρεξαν προς την πόρτα, όλα ανυπόμονα να βγουν έξω πρώτα. Ο Ράνι τους φώναξε.

— Μείνετε εκεί που είστε. Πρέπει να βγω πρώτος να ελέγξω.

Ο Πιλέσκου έσβησε τις μηχανές, κι έσβησε κι ο δυνατός, μονότονος θόρυβος. Παραξένεψε τα παιδιά όταν σταμάτησε. Τα πάντα ήταν τόσο ήσυχα, και οι φωνές τους έμοιαζαν ξαφνικά δυνατές. Τους πήρε λίγη ώρα να σταματήσουν να ξεφωνίζουν ο ένας στον άλλο, γιατί τόσες ώρες μιλούσαν με υψωμένη τη φωνή.

Ο Ράνι βγήκε έξω από το πιλοτήριο με το όπλο στα χέρια. Κανείς δε φαινόταν στον ορίζοντα. Είχαν προσγειωθεί σε σκληρό έδαφος, γεμάτο βραχάκια, και ήταν πραγματικό θαύμα το ότι προσγειώθηκαν τόσο καλά. Αριστερά, περίπου δυο μίλια μακριά, άρχιζε μια βουνοσειρά. Δεξιά ήταν μια πεδιάδα με δέντρα που τα παιδιά δε γνώριζαν. Μικροί λόφοι υπήρχαν στις άλλες διευθύνσεις.

— Τα πάντα μοιάζουν πολύ παράξενα, έτσι δεν είναι; ρώτησε ο Μάικ. Κοίτα αυτές τις καφεκόκκινες μαργαρίτες εκεί. Ακόμα και το γρασίδι είναι διαφορετικό!

— Και τα πουλιά, είπε η Πέγκι, βλέποντας ένα

θαυμάσιο κοκκινοκίτρινο πουλί που κυνηγούσε μια μεγάλη μύγα. Ένα πράσινο και πορτοκαλί πουλί πετούσε γύρω από το αεροπλάνο κι ένα κοπάδι από γαλάζια πουλιά πέρασαν από πάνω. Δεν έμοιαζαν με κανένα είδος πουλιού που γνώριζαν τα παιδιά στην πατρίδα.

— Μπορούμε να βγούμε, Ράνι; ρώτησε ο Μάικ, που ανυπομονούσε να εξερευνήσει.

Ο Ράνι κατάνευσε. Δεν έβλεπε κανέναν. Τα πέντε παιδιά βγήκαν γρήγορα από το αεροπλάνο και πήδησαν στη γη. Ήταν υπέροχο να τη νιώθουν ξανά κάτω από τα πόδια τους.

— Έχω την αίσθηση πως το έδαφος θα 'πρεπε να πνάζεται και να κουνιέται όπως το αεροπλάνο, είπε η Νόρα γελώντας. Ξέρεις, όπως όταν βγαίνουμε από βάρκα.

— Λοιπόν πραγματικά εύχομαι το αντίθετο, είπε ο Τζακ. Δε θέλω ένα σεισμό τώρα.

Ο ήλιος ήταν πολύ ζεστός. Ο Πιλέσκου έβγαλε κάπ θαυμάσια καπέλα για τα παιδιά, για τον εαυτό του και για το Ράνι. Είχαν ένα είδος βέλου στο πίσω μέρος για να προστατεύουν το σβέρκο τους από τον ήλιο. Κανείς τους δε φορούσε πολλά ρούχα, αλλά ζεσταίνονταν όλοι πολύ.

— Έχω μεγάλη δίψα, είπε ο Μάικ σφουγγίζοντας το κεφάλι του. Ας πιούμε κάπ, Ράνι.

Ήπιαν όλοι λεμονάδα, κάτω από τον ίσκιο του αεροπλάνου. Ο ήλιος τώρα έπεφτε κι ο Πιλέσκου είδε την ώρα.

— Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε περισσό-
τερο σήμερα, είπε. Αύριο θα βρούμε μερικούς ιθα-
γενείς και να δούμε τι θα βγάλουμε ρωτώντας τους.
Ο Ράνι πιστεύει πως θα τους κάνει να καταλάβουν,
γιατί έμαθε λίγο τη γλώσσα τους, όταν κυνηγούσε
ζώα για το ζωολογικό κήπο της Βαρωνίας.

— Πάντως, σίγουρα θα πρέπει να κοιμηθούμε
αμέσως; ρώτησε η Νόρα απογοητευμένη. Δε θα ε-
ξερευνήσουμε λίγο;

— Δεν υπάρχει χρόνος, ο ήλιος δύει κιόλας,
είπε ο Ράνι. Καθώς μιλούσε ο ήλιος εξαφανιζόταν
στον ορίζοντα, και σκοτάδι έπεσε σχεδόν μονο-
μιάς. Τα παιδιά έμειναν έκπληκτα.

— Η μέρα έγινε νύχτα, χωρίς καθόλου από-
γευμα, είπε η Νόρα, κοιτώντας γύρω της. Τα αστέ-
ρια βγήκαν, κοιτάξτε! Ω Μάικ, Τζακ, δεν είναι τε-
ράστια;

Και ήταν. Έμοιαζαν πολύ μεγαλύτερα και
λαμπερότερα απ' ό τι στην πατρίδα. Τα παιδιά κάθι-
σαν και τα κοίταζαν σχεδόν φοβισμένα από την πα-
ράξενη ομορφιά τους.

Έπειτα η Νόρα χασμουρήθηκε. Ήταν ένα τό-
σο μεγάλο χασμουρητό, που τους έκανε όλους να
χασμουρηθούν, ακόμη και το Ράνι! Ο Πιλέσκου
γέλασε.

— Κοιμηθήκατε λίγο χθες, είπε. Πρέπει να
κοιμηθείτε αρκετά απόψε. Σ' αυτή τη χώρα θα είναι
καλύτερα να σηκωνόμαστε πολύ πρωί, όσο έχει α-
κόμη δροσιά, γιατί θα πρέπει να ξεκουραζόμαστε

Ο Ράνι φύλαγε σκοπιά τη νύχτα.

στη σκιά όταν ο ήλιος σηκωθεί. Γι' αυτό κοιμηθείτε αμέσως μόλις σας δώσει το δείπνο ο Ράνι.

— Πρέπει να κοιμηθούμε μέσα στο αεροπλάνο; είπε ο Τζακ. Κάνει πολύ ζέστη εκεί μέσα. Μπορούμε να κοιμηθούμε εδώ έξω στη δροσιά;

— Ναι, είπε ο Ράνι. Θα σας φέρουμε σκεπάσματα. Ο Πιλέσκου και γω θα κρατάμε σκοπιά με βάρδιες.

— Τι θα προσέχετε; ρώτησε η Πέγκι, έκπληκτη. Όχι εχθρούς ασφαλώς;

— Ο καπετάνιος και η κυρία Άρνολντ εξαφανίστηκαν ακριβώς εδώ, έτσι δεν είναι; ρώτησε ο Πιλέσκου σοβαρά. Δε θέλω να ξυπνήσω το πρωί και να βρω ότι και μεις εξαφανιστήκαμε. Μισώ να ψάχνω τον εαυτό μου!

Όλοι γέλασαν, αλλά τα παιδιά ένιωθαν και λίγο παράξενα. Ναι, αυτή δεν ήταν η ωραία ασφαλής Αγγλία. Αυτή ήταν μια παράξενη, άγνωστη χώρα, όπου περίεργα, απρόσμενα πράγματα μπορούσαν να συμβούν. Πλησίασαν λίγο τον κοκκινογέννη Πιλέσκου. Ξαφνικά έμοιαζε ασφαλής και σίγουρος όπως καθόταν στο φως των αστεριών, τόσο σταθερός και γερός όσο ένας από τους μεγάλους μαύρους βράχους τριγύρω!

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΝΕΑ

Ο Ράνι ετοίμασε καλό φαγητό κι ο Πιλέσκου άναψε φωτιά που η κόκκινη φλόγα της ήταν παρηγορητική.

— Τα άγρια ζώα θα μείνουν σε ασφαλή απόσταση αν κρατήσουμε τη φωτιά αναμμένη, είπε ο Πιλέσκου βάζοντας δίπλα ένα σωρό καυσόξυλα. Ο Ράνι ή εγώ θα κρατήσουμε σκοπιά και θα ανάψουμε τέλεια φωτιά.

Τα σκεπάσματα απλώθηκαν μ' ένα χαρούμενο θόρυβο. Τα πέντε παιδιά ξάπλωσαν ευτυχισμένα και κουρασμένα. Είχαν έρθει στο σωστό μέρος και τώρα θα έψαχναν για τον καπετάνιο και την κυρία Άρνολντ. Πέρασαν περιπέτειες και θα περνούσαν άλλες ακόμα πιο συναρπαστικές.

— Δε θα κοιμηθώ ποτέ, είπε η Νόρα, ενώ καθόταν. Ποτέ! Τι είναι ο περίεργος ήχος που ακούω, Ράνι;

— Πίθηκοι στους λόφους, είπε ο Ράνι. Μην ανησυχείς. Δε θα μας πλησιάσουν.

— Και τώρα αυτός ο θόρυβος; ρώτησε η Πέγκι.

— Ένα νυχτοπούλι που φωνάζει, είπε ο Ράνι. Θα κρατήσει όλη τη νύχτα, γι' αυτό πρέπει να το συ-

νηθίσετε. Ξάπλωσε, Νόρα. Αν δεν κοιμηθείς σε δυο λεπτά θα σε βάλω στο αεροπλάνο να κοιμηθείς μόνη σου.

Αυτή ήταν τόσο φοβερή απειλή που η Νόρα ξάπλωσε αμέσως. Ήταν μια θαυμάσια νύχτα. Το μικρό κορίτσι ξάπλωνε και κοίταζε τα τεράστια, λαμπερά αστέρια που κρέμονταν σαν δυνατές λάμπες στο βελούδινο ουρανό. Γύρω της άκουγε ήχους από παράξενα πουλιά και ζώα. Ήταν ζεστά και άνετα και η φωτιά στα πόδια της σπίθιζε όμορφα. Είδε για τελευταία φορά το μεγαλόσωμο Ράνι που καθόταν με την πλάτη στο αεροπλάνο και το όπλο στο χέρι και μετά έκλεισε τα μάτια.

— Τα παιδιά κοιμήθηκαν όλα, είπε ο Ράνι στον Πιλέσκου στη γλώσσα του. Νομίζω πως δεν έπρεπε να τα φέρουμε σ' αυτήν την περιπέτεια, Πιλέσκου. Δεν ξέρουμε τι θα συμβεί. Και πώς θα βρούμε τον καπετάνιο και την κυρία Άρνολντ σ' αυτήν την παράξενη χώρα; Σαν να ψάχνουμε για καρύδι σε μια μηλιά!

Ο Πιλέσκου γρύλισε. Ήταν πολύ κουρασμένος γιατί είχε οδηγήσει σ' όλη τη διαδρομή χωρίς ν' αφήσει το Ράνι να βοηθήσει. Ο Ράνι θα κρατούσε σκοπιά τα τρία τέταρτα της νύχτας, κι ο Πιλέσκου θα κοιμόταν και μετά θα συνέχιζε αυτός τη βάρδια.

— Θα δούμε τι θα φέρει το αύριο, είπε, ενώ το μεγάλο κόκκινο μούσι του απλωνόταν στο στήθος του καθώς το κεφάλι του έπεσε μπροστά. Κι έπειτα ένας ακόμη ήχος προστέθηκε στους άλλους ήχους

της νύχτας, ο Πιλέσκου ροχάλιζε.

Είχε ένα υπέροχο ροχαλητό που δυνάμωνε και χαμήλωνε με την αναπνοή του. Ο Ράνι φοβόταν πως θα ξυπνούσε τα παιδιά και τον σκούντηξε.

Ο Πιλέσκου δεν ξύπνησε. Ήταν πολύ κουρασμένος για να ταραχτεί. Ο Τζακ ξύπνησε όταν άκουσε το νέο ήχο και κάθισε σε επιφυλακή. Άκουγε έκπληκτος.

— Ράνι! Ράνι! Κάποιο ζώο ροχαλίζει γύρω μας! φώναξε. Είσαι ξύπνιος; Δεν το ακούς;

Ο Ράνι ξέσπασε σε γέλια.

— Κάτσε κάτω, Τζακ, είπε. Είναι απλά ο φίλος μας ο Πιλέσκου. Ίσως ροχαλίζει έτσι για να κρατήσει μακριά τα άγρια ζώα. Ακόμη κι ένα λιοντάρι θα το 'βαζε στα πόδια μ' αυτό το θόρυβο!

Ο Τζακ χαμογέλασε και ξαναξάπλωσε. Ο Πιλέσκου έκανε ένα θόρυβο τόσο δυνατό όσο το αεροπλάνο! Ε, σχεδόν, σκέφτηκε ο Τζακ, ξαναπέφτοντας για ύπνο.

Ο Ράνι φύλαγε σχεδόν όλη τη νύχτα. Είδε σκιές όχι μακριά, και ήξερε πως ήταν ζώα που έψαχναν κυνήγι τη νύχτα. Κοίταζε τα αστέρια να κινούνται στον ουρανό. Μύριζε το άρωμα του ξύλου που καιγόταν στη φωτιά και μερικές φορές άπλωσε το χέρι του κι έρριξε κι άλλο στην καρδιά της φλόγας.

Λίγο πριν την αυγή ξύπνησε τον Πιλέσκου. Ο μεγαλόσωμος Βαρωνός χασμουρήθηκε φώναχτά κι άνοιξε τα μάτια του. Αμέσως κατάλαβε πού βρι-

σκόταν. Μίλησε στο Ράνι κι έπειτα περπάτησε λίγο για να τεντώσει τα πόδια του και να ξυπνήσει κανονικά.

Έπειτα, κοιμήθηκε με τη σειρά του ο Ράνι, με το όπλο στο χέρι. Ο Πιλέσκου έβλεπε την αυγή να έρχεται και όλη τη χώρα να γίνεται ασημόχρυση. Όταν το φως της μέρας απλώθηκε τους ξύπνησε όλους, γιατί σε μια τόσο ζεστή χώρα έπρεπε να μπουκ νωρίς σε κίνηση, όσο είχε ακόμη δροσιά.

Τα παιδιά ενθουσιάστηκαν όταν ξύπνησαν και είδαν το παράξενο περιβάλλον. Έτρεχαν γύρω γύρω, τσιρίζοντας και ξεφωνίζοντας, όσο ο Ράνι μαγειρεύε στη φωτιά κάτι που μύριζε υπέροχα.

— Έι, κοιτάξτε! Εδώ υπάρχει κάτι σαν μικρή λιμνούλα! φώναξε ο Τζακ. Ας πλυθούμε Ράνι, Πιλέσκου! Μπορούμε να βουτήξουμε σ' αυτή τη λίμνη;

— Όχι, εκτός αν θέλετε να σας φάνε οι κροκόδειλοι, είπε ο Ράνι.

Η Νόρα έβγαλε μια κραυγή κι έτρεξε βολίδα στην κατασκήνωση. Ο Ράνι χαμογέλασε. Πήγε να κοιτάξει τη λίμνη. Στην πραγματικότητα ήταν πάρα πολύ μικρή.

— Εντάξει, είπε. Δεν υπάρχουν κροκόδειλοι εδώ. Παρόλα αυτά, δεν πρέπει να βουτήξετε, γιατί μπορεί να υπάρχουν κάτι πράγματα σαν σαλιγκάρια που ονομάζονται βδέλλες, και που θα κολλήσουν στα πόδια σας και θα πονούνε. Σας παρακαλώ να είστε πολύ προσεκτικοί σ' αυτή την παράξενη

χώρα. Ζώα που βλέπουμε μόνο στο ζωολογικό κήπο της Αγγλίας υπάρχουν άγρια εδώ παντού.

Αυτή η ιδέα μάλλον αναστάτωσε τα δύο κορίτσια. Πλύθηκαν γρήγορα, αλλά τα τρία αγόρια πιτσιλιόνταν δυνατά. Η ατμόσφαιρα ήταν δροσερή, και τα παιδιά ένιωθαν πως θα μπορούσαν να τρέξουν χιλιόμετρα. Όμως έτρεξαν μόνο ως την κατασκήνωση, δίπλα στο αεροπλάνο, γιατί πεινούσαν τόσο πολύ και το πρωινό μύριζε τόσο ωραία. Ο ζεστός καφές μοσχοβολούσε και το μπέικον που ψηνόταν τσιτσίριζε στο τηγάνι.

— Ποιο είναι το σχέδιο για σήμερα Πιλέσκου; ρώτησε ο Τζακ. Θα βρούμε κανένα για να τον ρωτήσουμε αν ξέρει τίποτα για το «Άσπρο Χελιδόνι» και τους πιλότους του;

— Είμαστε σ' ένα τόσο απομακρυσμένο μέρος της Αφρικής, που οι άνθρωποι γύρω μπορεί να μην είχαν δει αεροπλάνο μέχρι τώρα. Αλλά ο Ράνι θα πάει στο κοντινότερο χωριό να προσπαθήσει να μάθει νέα, είπε ο Πιλέσκου, μοιράζοντας ζεστό μπέικον στα πιάτα.

— Αλλά πώς ξέρει πού είναι το επόμενο χωριό; ρώτησε ο Μάικ απορημένος, κοιτάζοντας τριγύρω. Δε βλέπω τίποτα.

— Δε χρησιμοποίησες τα μάπα σου, είπε ο Ράνι, χαμογελώντας. Κοίτα εκεί.

Τα παιδιά κοίταξαν στην κατεύθυνση που έδειχνε ο άντρας, όπου υπήρχαν χαμηλοί λόφοι. Κι όλοι είδαν αμέσως τι εννοούσε ο Ράνι.

— Ένα σύννεφο καπνού! είπε ο Μάικ. Ναι, κι αυτό σημαίνει φωτιά, και η φωτιά σημαίνει άνθρωποι. Όστε εκεί πηγαίνεις, Ράνι; Θα προσέχεις, έτσι δεν είναι;

— Εγώ και το όπλο μου θα προσέχουμε ο ένας τον άλλον, είπε ο μεγαλόσωμος Ράνι μ' ένα χαμόγελο, και χτύπησε ελαφρά την τσέπη του. Δε θα επιστρέψω πριν νυχτώσει, γι' αυτό να 'στε καλοί όσο θα λείπω!

Ο Ράνι ξεκίνησε αμέσως μετά το πρωινό, παίρνοντας φαγητό μαζί του. Φορούσε το καπέλο του για τον ήλιο, γιατί ο ήλιος γινόταν δυνατότερος. Τα παιδιά τον κοιτούσαν που έφευγε.

— Εύχομαι να πηγαίναμε μαζί του, είπε ο Τζακ παραπονιάρικα. Ελπίζω να έχει νέα όταν γυρίσει.

— Ελάτε παιδιά, μπορείτε να πλύνετε τα πιάτα, είπε ο Πιλέσκου. Σε λίγο θα 'χει υπερβολική ζέστη για ο,πδήποτε. Γι' αυτό, όσο έχει δροσιά, πρέπει να βρούμε ξύλα για το βράδυ.

Ο Πιλέσκου απασχόλησε τα παιδιά μέχρι που ο ήλιος ανέβηκε. Έπειτα, όταν οι ακτίνες του έβγάζαν φωτιά, τους πήγε κάτω από τη σκιά του αεροπλάνου. Ο Πολ δεν ήθελε, γιατί του άρεσε η ζέστη, αλλά ο Πιλέσκου τον διέταξε να πάει με τους υπόλοιπους.

— Πιλέσκου, δε με διατάξεις εσύ, είπε ο μικρός πρίγκιπας, υψώνοντας το σαγόνι του στον αέρα.

— Μικρέ Πολ, εγώ διατάζω τώρα, είπε ο μεγα-

λόσωμος Βαρωνός, ευγενικά αλλά σταθερά. Εσύ είσαι ο κύριός μου, αλλά εγώ ο καπετάνιος σου σ' αυτήν την περιπέτεια. Κάνε ό,τι σου λέω.

— Πολ, μην είσαι ηλίθιος, αλλιώς θα έρθω να σε αρπάξω από το σβέρκο, φώναξε ο Μάικ. Αν πάθεις ηλίαση, θα αρρωστήσεις και θα πρέπει να γυρίσουμε στο Λονδίνο αμέσως.

Ο Πολ προχώρησε σαν αρνάκι στη σκιά. Ξάπλωσε δίπλα στους άλλους. Σε λίγο διψούσαν τόσο, που ο Πιλέσκου συνεχώς μπαινόβγαινε στο αεροπλάνο με προμήθειες κρύας λεμονάδας από το μικρό ψυγείο.

Τα παιδιά κοιμήθηκαν με τη ζέση του μεσημεριού. Ο Πιλέσκου νύσταζε επίσης, αλλά φύλαγε τη μικρή συντροφιά κι αναρωπόταν τι να κάνει ο Ράνι. Όταν ο ήλιος άρχισε να γλιστρά στο χάλκινο ουράνιο, σκούπισε το μέτωπό του και ξύπνησε τα παιδιά.

— Έχουμε φρούτα σε κονσέρβες στο αεροπλάνο, είπε η Νόρα. Μπες κι άνοιξέ τες. Θα είναι νόστιμα να τα τρώμε ενώ περιμένουμε τη μέρα να δροσίσει.

Ο Ράνι δε γύρισε προτού καθεί ο ήλιος, το ίδιο ξαφνικά όπως την προηγούμενη μέρα. Τα παιδιά πρόσεχαν και τον περίμεναν ανυπόμονα κι άναψαν νωρίς τη φωτιά για να τον οδηγή.

Ο Πιλέσκου δεν ανησυχούσε, γιατί ήξερε πως παρά το ότι ο καπνός έμοιαζε κοντά, στην πραγματικότητα ήταν μακριά και ήξερε επίσης πως ο Ράνι δε θα μπορούσε να περπατήσει μακριά όσο η ζέση

του μεσημεριού έκαιγε σαν φούρνος.

Η μικρή παρέα κάθισε γύρω στη φωτιά κι αποπάνω της έλαμπαν τ' αστέρια. Όλοι περίμεναν το Ράνι να επιστρέψει.

— Αναρωπιέμαι αν θα έχουμε νέα, είπε η Νόρα ανυπόμονα. Ω, Ράνι, διάσου! Δεν μπορώ να περιμένω!

Αλλά έπρεπε, κι έτσι έκαναν όλοι. Ήταν αργά όταν άκουσαν το μεγαλόσωμο Βαρωνό να τους φωνάζει δυνατά. Όλοι ανασηκώθηκαν κι ανοιγόκλεισαν τα μάπα τους για να τον δούνε.

— Νά τος! φώναξε ο Τζακ, που είχε γατίσια μάπα στο σκοτάδι. Κοίτα, βλέπεις αυτή τη σκιά που κουνιέται ανάμεσα στους βράχους;

Η σκιά φώναξε κι όλοι φώναξαν επίσης με ευχαρίστηση.

— Ράνι! Ζήτω! Γύρισε!

— Τι νέα, Ράνι;

Ο Βαρωνός ήρθε στη φωτιά. Ήταν κουρασμένος και ζεσταινόταν. Έπεσε στο σωρό με τα σκεπάσματα και σκούπισε το ζεστό του μέτωπο. Ο Πιλέσκου του έδωσε λεμονάδα και αυτός την ήπια με μια γουλιά.

— Έχεις νέα, Ράνι; ρώτησε ο Πιλέσκου.

— Ναι, έχω. Και παράξενα, είπε ο Ράνι. Δώσε μου μερικά σάντουιτς ή μπισκότα, Πιλέσκου, και θα πω την ιστορία μου. Είστε όλοι σώοι κι αβλαβείς;

— Ναι, είπε ο Πιλέσκου. Τώρα μίλα, Ράνι. Τι είναι αυτά τα παράξενα νέα που φέρνεις;

Ο ΜΕΓΑΛΟΣΩΜΟΣ ΡΑΝΙ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΜΙΑ ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο Ράνι άναψε την πίπα του και ρούφηξε. Όλοι τον περίμεναν να αρχίσει κι αναρωπόνταν τι είχε να τους πει.

— Βρήκα μια μικρή κατασκήνωση, είπε ο Ράνι. Εκεί δεν ήταν περισσότεροι από 5-6 άνθρωποι. Κυνηγούσαν. Όταν με είδαν κρύφτηκαν πίσω από τους βράχους τρομαγμένοι.

— Μα γιατί φοβήθηκαν τόσο πολύ; αναρωτήθηκε η Νόρα.

— Λοιπόν, σύντομα το ανακάλυψα, είπε ο Ράνι. Μιλώ λίγο τη γλώσσα τους, όπως ξέρετε. Φαίνεται πως νόμισαν ότι είμαι ένας από τους περίεργους ανθρώπους του Μυστικού Βουνού.

— Το Μυστικό Βουνό! φώναξε ο Μάικ. Τι εννοείς; Ποιο Μυστικό Βουνό;

— Υπομονή και άκου, είπε ο Πιλέσκου, που άκουγε προσεκτικά. Εμπρός, Ράνι.

— Κάπου, όχι μακριά από δω υπάρχει ένα παράξενο βουνό, είπε ο Ράνι. Το ονομάζουν το Μυστικό Βουνό γιατί μια μυστική και παράξενη φυλή έχει για χρόνια εκεί τα σπίτια της, στο κέντρο του. Δε μοιάζουν καθόλου με τους άλλους ανθρώπους.

— Πώς είναι λοιπόν; ρώτησε ο Τζακ.

— Όσο μπορώ να καταλάβω, το δέρμα τους είναι παράξενα κιτρινόλευκο, το μούσι και τα μαλλιά τους είναι κόκκινα, σαν τα δικά μου και του Πιλέσκου. Είναι λεπτοί και ψηλοί και τα μάπα τους είναι πράσινα. Κανένας άνθρωπος άλλης φυλής δεν επιτρέπεται να αναμειχθεί μαζί τους, και κανένας μέχρι τώρα δεν έχει βρει την είσοδο για το Μυστικό Βουνό.

— Ράνι, αυτή είναι θαυμάσια ιστορία! φώναξε ο πρίγκιπας Πολ, και τα μάπα του έλαμπαν από ικανοποίηση. Είναι αλήθεια; Ω, πάμε να βρούμε αυτό το Μυστικό Βουνό, τώρα αμέσως!

— Μην είσαι βλάκας, Πολ, είπε ο Μάικ, σπρώχνοντάς τον. Ο μικρός πρίγκιπας ενθουσιάζοταν πολύ, κι ο Μάικ με τον Τζακ έπρεπε συχνά να τον σταματούν όταν ήθελε αμέσως να τρέξει και να κάνει κάτι. Ησύχασε κι άκου το Ράνι.

— Όλοι οι άνθρωποι που ζουν τριγύρω φοβούνται το λαό του Μυστικού Βουνού, είπε ο Ράνι. Νομίζω ότι είναι πολύ κακοί άνθρωποι, και οι ιθαγενείς δεν περνούν από κει αν μπορούν να κάνουν αλλιώς. Όταν με είδαν, με τα κόκκινά μου μαλλιά, νόμισαν ότι είμαι κάποιος από το Μυστικό Βουνό και φοβήθηκαν ακόμη και να φύγουν μακριά.

— Τους ρώτησες αν ξέρουν τίποτα για τον μπαμπά και τη μαμά; ρώτησε η Πέγκι ανυπόμονα.

— Φυσικά, είπε ο Ράνι. Δεν ήξεραν τίποτα, αλλά αύριο θα 'ρθει ένας άντρας εδώ, ο οποίος είδε το

«Άσπρο Χελιδόνι» να προσγειώνεται, και μπορεί να μας πει κάτι. Αλλά νομίζω, παιδιά, πως δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο καπετάνιος και η κυρία Άρνολντ είναι αιχμάλωτοι του λαού του Μυστικού Βουνού. Δεν ξέρουμε γιατί, αλλά σίγουρα είναι εκεί.

— Άρα δεν μπορούμε να ψάξουμε γι' αυτούς, είπε ο Πιλέσκου. Πρέπει να πετάξουμε στην κοντινότερη πόλη και να φέρουμε μια κανονική ομάδα έρευνας εδώ.

— Όχι, όχι, Πιλέσκου, φώναξαν όλοι απογοητευμένοι.

— Εμείς θα ψάξουμε για τους γονείς μας, φώναξε ο Μάικ περήφανος. Πιλέσκου, αυτή είναι η τρίτη μεγάλη περιπέτεια που εμείς τα παιδιά έχουμε και σου λέω πως είμαστε όλοι τολμηροί και θαρραλέοι. Δε θα πετάξουμε μακριά για να αφήσουμε άλλους να ζήσουν αυτή την περιπέτεια.

Τα παιδιά όλα επιδοκίμασαν και δήλωσαν ότι δε θα πάνε με το Ράνι και τον Πιλέσκου, και οι δυο άντρες κοιτάχτηκαν πάνω από τη φωτιά.

— Μοιάζουν σαν μια οικογένεια από πηγάκια, είπε ο Ράνι στη γλώσσα του στον Πιλέσκου.

Ο πρίγκιπας Πολ γέλασε ενθουσιασμένος. Ήξερε ότι ο Ράνι ήθελε να μπει στην περιπέτεια, κι αυτό σήμαινε ότι και ο Πολ θα ήταν μαζί του, γιατί δεν μπορούσε να αφήσει το μικρό του κύριο. Ο Πολ γύρισε στα άλλα παιδιά.

— Εντάξει, είπε. Δε θα πάμε! Ο Ράνι θα μας βοηθήσει.

Για πολλή ώρα εκείνη τη νύχτα η μικρή κατασκήνωση μιλούσε για την περίεργη ιστορία του Ράνι. Πού ήταν το Μυστικό Βουνό; Ποιοι ήταν οι παράξενοι κοκκινοτρίχηδες άνθρωποι που ζούσαν εκεί; Γιατί συνέλαβαν τον καπετάνιο και την κυρία Άρνολντ; Πώς στην ευχή οι εξερευνητές θα έβρισκαν το δρόμο στο βουνό, αν ούτε και οι άνθρωποι τριγύρω τον ήξεραν; Για πολλή ώρα συζητούνταν όλες αυτές οι ερωτήσεις ξανά και ξανά.

Έπειτα ο Πιλέσκου κοίταξε το ρολόι του.

— Είναι πολύ αργά! αναφώνησε. Παιδιά, πρέπει να κοιμηθείτε. Ράνι, θα κρατήσω σκοπιά απόψε, γιατί πρέπει να 'σαι πολύ κουρασμένος.

— Πολύ καλά, είπε ο Ράνι. Θα πάρεις το πρώτο μισό της νύχτας κι εγώ το δεύτερο. Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα εκτός από το να περιμένουμε μέχρι αύριο, οπότε ο άντρας που είδε το «Άσπρο Χελιδόνι» θα έρθει να μας μιλήσει.

Σύντομα όλη η κατασκήνωση κοιμόταν, εκτός από τον Πιλέσκου, που καθόταν με το όπλο στο χέρι, κοιτώντας τα περιγράμματα των ζώων στο σκοτάδι που κινούνταν λίγο μακρύτερα και φοβόνταν να έρθουν κοντύτερα εξαιτίας της φωπιάς. Ο Πιλέσκου ήθελε την περιπέτεια όπως όλοι, και σκέφτηκε σοβαρά για το λαό του Μυστικού Βουνού με το κιτρινόλευκο δέρμα, τα κόκκινα μαλλιά και τα περίεργα πράσινα μάπα.

Ο μεγαλόσωμος Βαρωνός ήταν γενναίος και άγριος, όπως όλοι οι άντρες από τη μακρινή γη της Βαρωνίας, όπου ο πατέρας του Πολ ήταν βασιλιάς. Δε φοβόταν τίποτα. Το μόνο που δεν του άρεσε ήταν να βάζει τα πέντε παιδιά σε κίνδυνο, αλλά, όπως είχε πει ο Ράνι, ήταν σαν πηγάκια, άγρια και τολμηρά, και ήδη είχαν μπλεχτεί σε εκπληκτικές περιπέτειες μόνα τους.

Το πρωί ήρθε, ο ιθαγενής που είχε δει το «Άσπρο Χελιδόνι» να πέφτει. Ήταν πολύ ψηλός με μια πονηρή και μάλλον άγρια έκφραση. Κρατώντας τρία ακόντια γι' αυτόν, ερχόταν από πίσω κι ένα μικρό, λεπτό παιδί, με ένα έξυπνο πρόσωπο και τόσο χαρούμενα μάτια, που τα παιδιά το συμπάθησαν αμέσως.

— Ποιο είναι αυτό το παιδί; ρώτησε ο Τζακ με περιέργεια. Ο Ράνι ρώτησε τον άντρα και αυτός απάντησε περιφρονητικά.

— Είναι ο ανιψιός του, μετάφρασε ο Ράνι. Είναι το κακό παιδί της οικογένειας, και πάντα το σκάει, εξερευνώντας τη χώρα μόνος του. Τα παιδιά αυτής της φυλής δεν επιτρέπεται να το κάνουν αυτό, πρέπει να πάνε με τους κυνηγούς και να εκπαιδευτούν ανάλογα. Αυτός ο μικρός τύπος είναι ανυπάκουος κι άγριος, γι' αυτό ο θεός του τον πήρε από το χέρι, όπως βλέπετε.

— Μου αρέσει η εμφάνισή του, είπε ο Τζακ. Αλλά δε μου αρέσει καθόλου ο θεός. Ρώτησέ τον για το «Άσπρο Χελιδόνι», Ράνι. Δες αν ξέρει τίποτα

για τον καπετάνιο και την κυρία Άρνολντ.

Ο Ράνι δε μιλούσε τη γλώσσα του άντρα πολύ καλά, αλλά μπορούσε να καταλάβει καλύτερα. Ο άντρας μίλησε πολύ, κουνώντας τα χέρια του, και μιμήθηκε την όλη ιστορία ώστε τα παιδιά μπορούσαν σχεδόν να τον καταλάβουν, χωρίς να ξέρουν τη γλώσσα.

— Λέει πως κυνηγούσε εδώ τριγύρω, προσέχοντας μη δει κανέναν από το λαό του Μυστικού Βουνού, όταν άκουσε τον ουρανό να κάνει ένα περρίεργο θόρυβο, είπε ο Ράνι. Κοίταξε ψηλά και είδε ένα τεράστιο άσπρο πουλί που έλεγε «ρ-ρ-ρ-ρ-ρ-ρ-ρ-ρ», δυνατά σαν καταιγίδα.

Τα παιδιά ξέσπασαν σε γέλια μ' αυτήν την αστεία περιγραφή του αεροπλάνου. Ο Ράνι δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει, αν και ήξερε πως πιθανόν ο άντρας να μην είχε ξαναδεί αεροπλάνο, και συνέχισε με τη μετάφραση.

— Λέει ότι το μεγάλο άσπρο πουλί πέταξε χαμηλότερα και κατέβηκε εδώ. Έμεινε πίσω από το δέντρο χωρίς να κινείται. Φαντάστηκε πως το μεγάλο άσπρο πουλί θα τον έβλεπε και θα τον έτρωγε.

Πάλι όλοι γέλασαν. Ο ιθαγενής χαμογέλασε κι αυτός, δείχνοντας δυο σειρές αστραφτερά δόντια. Το μικρό αγόρι πίσω του γέλασε κι αυτό, αλλά σταμάτησε απότομα όταν ο θεός του γύρισε και το χτύπησε δυνατά στο κεφάλι.

— Ω, Θεέ μου! φώναξε ο Τζακ έκπληκτος. Γιατί να μη γελάσει κι αυτός;

— Τα παιδιά αυτής της φυλής δεν πρέπει να γελούν αν είναι παρόντες οι συγγενείς τους, είπε ο Ράνι. Ο ανιψιός αυτού του άντρα πρέπει συχνά να έχει σοβαρά προβλήματα, νομίζω! Μοιάζει να 'ναι έτοιμος να γελάσει κάθε λεπτό!

Ο άντρας συνέχισε την ιστορία του. Είπε πως είδε δυο ανθρώπους να βγαίνουν από το μεγάλο πουλί, πράγμα που τον παραξένεψε πολύ. Έπειτα είδε κάτι που τον φόβισε περισσότερο ακόμα από το αεροπλάνο και τους πιλότους. Είδε μερικούς από το λαό του Μυσπικού Βουνού με τα φλογερά κόκκινα μαλλιά τους και το κλωμό δέρμα!

Το αεροπλάνο του κίνησε τόσο το ενδιαφέρον που κάθισε πίσω από ένα δέντρο κι έβλεπε, αλλά η θέα του λαού του Μυσπικού Βουνού του έδωσαν τέτοια τρομάρα, που τα πόδια του ήρθαν στη ζωή κι έτρεξε πίσω προς το χωριό του.

— Δεν είδες λοιπόν τι έγιναν οι άνθρωποι στο «Άσπρο Πουλί»; ρώτησε ο Ράνι, βαθιά απογοητευμένος. Ο άντρας κούνησε το κεφάλι του. Το μικρό αγόρι, κοιτώντας τον, τον μιμήθηκε τόσο καλά που τα παιδιά γέλασαν, αν και ήταν απογοητευμένα.

Ο άντρας κοίταξε πίσω να δει γιατί όλοι χαμογέλασαν κι έπιασε τον ανιψιό του να κάνει γκριμάτσες. Πήδηξε δίπλα του και τον χτύπησε κάτω στο έδαφος. Το παιδί έβγαλε μια κραυγή, κάθισε και έτριψε το κεφάλι του.

— Τι απαίσιος τύπος αυτός ο άντρας, είπε ο Πιλέσκου ανδισασμένος. Ράνι, ρώτα τον αν μπορεί να

μας πει το δρόμο για το Μυστικό Βουνό.

Ο Ράνι τον ρώτησε. Ο άντρας έδειχνε σημάδια φόβου ενώ απαντούσε.

— Λέει ναι, ξέρει το δρόμο για το βουνό, αλλά όχι για το εσωτερικό του, είπε ο Ράνι.

— Ρώτα τον αν θα μας πάει εκεί, είπε ο Πιλέσκου. Πες του ότι θα τον πληρώσουμε καλά αν το κάνει.

Στην αρχή ο άντρας κουνούσε σταθερά το κεφάλι του όταν ο Ράνι τον ρώτησε. Αλλά μόλις ο Πιλέσκου πήρε έναν καθρέφτη από την καμπίνα του αεροπλάνου, και τον έδειξε στον άντρα, κάνοντας μάλιστα σημάδι πως θα του τον έδινε κι αυτόν, ο άντρας δελεάστηκε.

— Νομίζει ότι ο καθρέφτης είναι υπέροχος. Είναι μέσα στον καθρέφτη κι έξω απ' αυτόν συγχρόνως, μετάφρασε ο Ράνι με ένα χαμόγελο. Λέει πως θα είναι όμορφα να τον έχει, γιατί μετά, αν τραυματιστεί ή χτυπήσει, δε θα πειράζει, ο άντρας μέσα στον καθρέφτη, που είναι ο ίδιος, θα είναι εντάξει, και θα είναι ο άλλος αντί γι' αυτόν.

Όλοι χαμογέλασαν μόλις το άκουσαν αυτό. Ο άντρας δεν είχε δει ποτέ καθρέφτη, έβλεπε τον εαυτό του μόνο στο νερό. Φαινόταν πως ένας άλλος εαυτός του ήταν μέσα στο περίεργο αστραφτερό πράγμα που ο κοκκινομάλλης άντρας του πρόσφερε. Στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη, κάνοντας απάισιες γκριμάτσες και γελούσε.

Ο Ράνι τον ξαναρώτησε αν θα τους έδειχνε το

δρόμο για το Μυστικό Βουνό αν του έδιναν τον καθρέφτη. Ο άντρας κατάνευσε. Ο καθρέφτης άξιζε πολλά γι' αυτόν. Γιατί, δεν είχε δει κάτι τέτοιο στο παρελθόν.

— Πες του πως θ' αρχίσουμε αύριο την αυγή, είπε ο Πιλέσκου. Θέλω να βεβαιωθώ ότι έχουμε ό,τι χρειαζόμαστε πριν να απογειωθούμε. Επίσης θέλω να δω τις μηχανές του «Άσπρου Χελιδονιού» και του δικού μας αεροπλάνου για να διαπιστώσω αν είναι έτοιμα να απογειωθούν, όταν βρούμε τον καπετάνιο και την κυρία Άρνολντ και θα θέλουμε να φύγουμε γρήγορα.

Τα παιδιά ήταν σε κατάσταση μάλλον ενθουσιασμού. Δύσκολα μπορούσαν να μείνουν ήσυχα, ακόμη κι όταν η μεγάλη ζέστη έπεσε κι έπρεπε να ξαπλώσουν στη σκιά, λαχανιασμένα και διψασμένα. Ήταν τόσο συναρπαστικό να σκέφτονται ότι το επόμενο πρωινό θα ξεκινούσαν για το περίεργο Μυστικό Βουνό.

— Πολύ χαίρομαι που ο Ράνι και ο Πιλέσκου έρχονται μαζί μας, είπε η Νόρα. Μου αρέσουν οι περιπέτειες, αλλά δεν μπορώ να μην αισθάνομαι λίγο περίεργα μέσα μου, όταν σκέφτομαι αυτόν τον παράξενο λαό που ζει στο μέσο ενός ξεχασμένου βουνού.

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΟΥ ΜΑΦΟΥΜΟΥ

Ο Πιλέσκου και ο Ράνι έκαναν κάποιες επισκευές στο «Άσπρο Χελιδόνη» που δεν ήταν μακριά και στο δικό τους αεροπλάνο, σχεδόν όλη τη μέρα. Τα παιδιά, φυσικά, εξέτασαν με πολύ προσοχή το «Άσπρο Χελιδόνη» πολύ λυπημένα καθώς σκέφτονταν ότι ο καπετάνιος και η κυρία Άρνολντ το άφησαν μυστηριωδώς.

Ο Μάικ σκέφτηκε ότι ίσως υπήρχε κανένα σημείωμα που να λέει τι συνέβη, αλλά τα παιδιά δε βρήκαν τίποτα απολύτως.

— Δεν υπάρχει τίποτα αξιοπερίεργο σ' αυτό, είπε ο Πιλέσκου. Αν είχαν χρόνο να γράψουν ένα σημείωμα, θα είχαν και για να απογειωθούν! Όσο μπορώ να καταλάβω, δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα στο «Άσπρο Χελιδόνη», εκτός από κάποια ψιλοπράγματα που επιδιορθώθηκαν. Μου φαίνεται πως ο καπετάνιος και η κυρία Άρνολντ πιάστηκαν στα πράσα και δεν είχαν χρόνο για τίποτα.

— Και τα δύο αεροπλάνα είναι τοποθετημένα έτσι ώστε να πετάξουν αμέσως σε στιγμή ανάγκης, είπε ο Ράνι, καθώς εμφανιζόταν πίσω από τον Πιλέσκου, καταλαδωμένος και μαύρος, με τα κόκκινα μαλλιά του υγρά πάνω στο μέτωπό του.

— Να αφήσουμε κάποιον σκοπιά; ρώτησε ο Μάικ. Κι αν γυρίσουμε και δούμε ότι τα αεροπλάνα καταστράφηκαν;

Ο Ράνι συνοφρυώθηκε.

— Θα τα κλειδώσουμε βέβαια, αλλά δε νομίζω ότι κάποιος θα τα καταστρέψει. Ελπίζω μόνο να μην έρθει κανένα κοπάδι ελέφαντες και τα ποδοπατήσει! Πρέπει να τ' αφήσουμε έτσι και να ελπίζουμε το καλύτερο.

Ο Πιλέσκου είχε ετοιμάσει μεγάλες σακούλες με φαγητό και μερικά ζεστά ρούχα και κουβέρτες. Ο Πολ γέλασε όταν είδε τα μάλλινα πουλόβερ.

— Για όνομα του Θεού, Πιλέσκου, γιατί τα παίρνουμε αυτά τα πράγματα; Θα 'θελα μόνο κανένα παντελονάκι και τίποτα άλλο, σαν αυτό που φορά εκείνο το αγοράκι!

— Αν πάμε στο βουνό, θα κάνει ψύχρα, είπε ο Πιλέσκου. Μετά θα χαίρεσαι για τα πουλόβερ.

Η μέρα περνούσε αργά. Τα παιδιά νόμιζαν πως δε θα τέλειωνε ποτέ.

— Γιατί η ώρα περνά τόσο αργά όταν περιμένεις κάτι ωραίο να γίνει στο μέλλον; γκρίνιαξε ο Μάικ. Πραγματικά, αυτή η μέρα μοιάζει με εβδομάδα.

Αλλά πέρασε επιτέλους η ώρα και η ξαφνική νύχτα ήρθε. Κάπου τριγύρω κουβένταζαν μαϊμούδες, και μεγάλοι βάτραχοι άρχισαν να κάνουν τρομερό θόρυβο στη λιμνούλα.

Την επόμενη μέρα, την αυγή, έφτασε ο οδη-

γός τους, και πίσω του, ως συνήθως, το μικρό αγόρι, ο ανιψιός του, φορώντας το μικροσκοπικό του παντελονάκι. Δε φορούσε καπέλο, και τα πέντε παιδιά αναρωπόνταν πώς στην ευχή δεν πάθαινε ηλίαση.

— Υποθέτω πως θα 'ρθει κι αυτός, είπε ο Τζακ, ευχαριστημένος. Πώς να τον λένε; Ρώτα τον, Ράνι.

Το παιδί χαμογέλασε κι έδειξε τα άσπρα του δόντια όταν ο Ράνι το φώναξε. Απάντησε με μια διαπεραστική φωνή:

— Μαφούμου, Μαφούμου!

— Το όνομά του είναι Μαφούμου, είπε ο Ράνι. Εντάξει, Μαφούμου, μη μας φωνάζεις άλλο το όνομά σου!

Ο Μαφούμου χαιρόταν τόσο που του μιλούσε ο μεγαλόσωμος Ράνι ώστε συνέχισε να φωνάζει και δε σταματούσε.

— Μαφούμου, Μαφούμου, Μαφούμου!

Τον σταμάτησε ο θεός του με το συνηθισμένο τρόπο, χτυπώντας τον σκληρά στο κεφάλι. Ο Μαφούμου έπεσε, έκανε μια γκριμάτσα πίσω από το θείο του και σηκώθηκε ξανά. Τα παιδιά χαίρονταν πολύ που ερχόταν μαζί τους ο Μαφούμου. Πραγματικά, δεν μπορούσαν να μη συμπαθήσουν το μικρό αγόρι με τα παιχνιδιάρικα μαύρα μάτια και το λαμπερό χαμόγελο.

Ο Ράνι έκλεισε και κλείδωσε την πόρτα της εισόδου στο χειριστήριο. Έπειτα, ρίχνοντας που και που το βλέμμα του στα δυο αστραφτερά αεροπλά-

να, η μικρή συντροφιά ξεκίνησε τη νέα της περιπέτεια. Ήταν σιωπηλοί όταν άφησαν την κατασκήνωση, γιατί όλοι αναρωπόνταν π θα μπορούσε να συμβεί στο κοντινό μέλλον.

Έπειτα ο Μαφούμου έσπασε τη σιωπή υψώνοντας τη φωνή του και τραγουδώντας ένα παράξενο αργό τραγούδι.

— Μοιάζει λίγο με τα τροπάρια που έχουμε στην εκκλησία, είπε ο Μάικ. Ω, όχι, ο θεός του άρχισε πάλι. Μα το Θεό, εύχομαι να σταματήσει να χτυπάει πάντα τον καημένο το Μαφούμου.

Ο Μαφούμου σώπασε. Ερχόταν πίσω από την παρέα, μελαγχολικός, κρατώντας ένα τεράστιο φορτίο. Ο θεός του, κι αυτός κουβαλούσαν πάρα πολλά πράγματα, έχοντάς τα υπέροχα ισορροπήσει στο κεφάλι τους. Ο Ράνι εξήγησε ότι οι ιθαγενείς ήταν συνηθισμένοι να κρατούν τα πράγματα μ' αυτόν τον τρόπο, και δεν τους πείραζε να κουβαλούν βαριά φορτία για πολλά, πολλά χιλιόμετρα.

Σε λίγο, έμεινε πίσω η ανοιχτωσιά όπου είχαν προσγειωθεί τα αεροπλάνα. Η μικρή παρέα πλησίασε σε κάπ που έμοιαζε με μικρό δάσος, αλλά ήταν τελικά ένα πυκνό ρουμάνι που έφτανε σχεδόν ως την αρχή του κοντινού βουνού.

Φαινόταν πολύ σκοτεινά εκεί μέσα μετά την πορεία κάτω από τον ήλιο. Τα δέντρα ήταν τόσο χοντρά και βαριά αναρριχόμενα φυτά σαν σκοινιά, κρέμονταν παντού. Τα παιδιά δεν έβλεπαν κανένα μονοπάτι για να ακολουθήσουν, αλλά ο ιθαγενής

τούς οδηγούσε σταθερά, χωρίς ποτέ να ταραξεί αυτά που κουβαλούσε στο κεφάλι του.

Θόρυβος από μαϊμούδες υπήρχε παντού. Τα παιδιά έβλεπαν μικρά καφετιά πλάσματα να τους κοιτάζουν, και γέλασαν με ευχαρίστηση όταν είδαν μια μαμά μαϊμού να κρατά ένα μικρό στα χέρια της. Άλλα άγρια ζώα έτρεχαν μακριά, και ξαφνικά ο οδηγός τους έβγαλε μια δυνατή κραυγή και τίναξε το ακόντιό του σ' ένα μεγάλο φίδι που σιωπηλά γλίστρησε μακριά.

— Ω, είπε η Νόρα τρομαγμένη. Ξέχασα ότι μπορεί να υπάρχουν φίδια εδώ. Ελπίζω να μην πατήσω κανένα. Δεν είναι συναρπαστικό αυτό το δάσος; Είναι σαν παραμυθένιο. Νομίζω πως μάγισσες και ξωτικά θα βγουν από ώρα σε ώρα.

— Βεβαιώσου πως δε θα περιπλανηθείς ψάχνοντας παραμυθένια κάστρα, είπε ο Πιλέσκου. Υπάρχουν πιθανώς πολλά φίδια και έντομα, και να είσαι σίγουρη ότι ο οδηγός μας μας πηγαίνει από το ασφαλέστερο μονοπάτι.

Ο Μαφούμου χαιρόταν. Ήταν πολύ πίσω από το θείο του, γιατί ο οδηγός έδειχνε το δρόμο, και ο Μαφούμου βρισκόταν στην ουρά της παρέας. Δίπλα του ήταν ο Τζακ, κι ο Μαφούμου έκανε ό,τι μπορούσε για να γίνει φίλος του.

Έκοψε ένα όμορφο βυσσινί άνθος από ένα δέντρο και προσπάθησε να το στερεώσει πίσω από το αυτί του Τζακ. Ο Τζακ νιράπηκε, και οι άλλοι γελούσαν με δάκρυα βλέποντας τον Τζακ με το κόκ-

κινο λουλούδι στο αυτί. Ο Μαφούμου νόμισε ότι στον Τζακ δεν άρεσε το χρώμα του λουλουδιού, έτσι πήρε ένα μπλε και ξαναπροσπάθησε.

Ο Τζακ στολίστηκε με το λουλούδι και μετά το έβγαλε σκυθρωπός από τ' αυτί του, ενώ οι άλλοι γελούσαν μαζί του.

— Σκάσε Μαφούμου, είπε.

Ο Μαφούμου έπιασε αμέσως αυτό που άκουσε, αν και δεν καταλάβαινε το νόημα.

— Σκάσε, σκάσε, σκάσε, επαναλάμβανε ευχαριστημένος. Φώναζε στο Ράνι. Σκάσε, σκάσε, σκάσε!

Δεν μπορούσε κανένας να μη γελάει με το Μαφούμου. Ήταν τόσο αφελής, τόσο χαρούμενος, τόσο γρήγορος, κι ακόμα κι όταν ο θεός του ήταν αγενής μαζί του, αυτός χαμογελούσε λίγο αργότερα.

Ήθελε να γίνει φίλος με τον Τζακ, και το επόμενο δώρο που του έκανε ήταν ένα μεγάλο χυμώδες φρούτο. Το έβαλε στο χέρι του Τζακ, χαμογελώντας και δείχνοντας τα λαμπερά του δόντια, και λέγοντας κάπι που ακούστηκε σαν «αμμακεεπα - λοπι - λοο».

Ο Τζακ κοίταξε το φρούτο. Το μύρισε. Είχε εκπληκτικό άρωμα, γλυκό σαν μέλι.

— Είναι ασφαλές να το φάω, Ράνι; ρώτησε.

Ο Ράνι κοίταξε γύρω και κατάνευσε.

— Ναι, είναι ένα σπάνιο φρούτο που βρίσκεται

μόνο σε κάτι τέτοια δάση. Ο Μαφούμου σου το βρήκε;

— Ναι, είπε ο Τζακ. Μου δίνει πράγματα συνεχώς. Μακάρι να μην το έκανε.

— Λοιπόν, πες του να τα δίνει σε μένα τότε, γκρίνιαζε η Πέγκι. Τρελαίνομαι γι' αυτά τα πανέμορφα λουλούδια και το όμορφο κίτρινο φρούτο. Μοιάζει σαν μείξη ενός τεράστιου αχλαδιού μ' ένα εξίσου τεράστιο σταφύλι!

Ο Τζακ το δοκίμασε. Ήταν το πιο ωραίο φρούτο που είχε ποτέ δοκιμάσει, γλυκό σαν μέλι. Το παιδί έδωσε στα δύο κορίτσια να δοκιμάσουν. Έκαναν γκριμάτσες ευχαρίστησης και η Νόρα φώναξε στο Μαφούμου.

— Βρες κι άλλα, σε παρακαλώ, Μαφούμου· βρες κι άλλα!

— Σκάσε, σκάσε, σκάσε, απάντησε χαρούμενα ο Μαφούμου, καταλαβαίνοντας τι είπε η Νόρα και νομίζοντας πως η απάντησή του ήταν σωστή. Εξαφανίστηκε στο δάσος κι έλειπε τόση πολλή ώρα που τα παιδιά ανησύχησαν.

— Ράνι! Νομίζεις ότι ο Μαφούμου είναι καλά; φώναξε ο Τζακ από το τέλος της σειράς. Λείπει αιώνες. Δε θα καθεί, έτσι δεν είναι;

Ο Ράνι μίλησε στον οδηγό μπροστά. Ο άντρας γέλασε και απάντησε σύντομα.

— Λέει ότι ο Μαφούμου ξέρει το δάσος όπως το μυρμήγκι τη μυρμηγκοφωλιά του, μετάφρασε ο Ράνι. Λέει, ακόμη, πως δεν τον νοιάζει αν ο Μα-

φούμου φαγωθεί από κανένα κροκόδειλο ή πιαστεί από καμιά λεοπάρδαλη. Δε φαίνεται να συμπαθεί καθόλου το μικρό του ανιψιό, έτσι δεν είναι;

— Νομίζω ότι είναι φοβερός άνθρωπος, είπε η Πέγκι. Θεούλη μου, υπάρχουν λεοπαρδάλεις τριγύρω;

— Δε χρειάζεται να ανησυχείς ακόμα κι αν υπάρχουν, είπε ο Ράνι. Ο Πιλέσκου κι εγώ έχουμε όπλα, και ο οδηγός μας έχει πολλά ακόντια έτοιμα.

Είχε ψύχρα και ήταν σκοτεινά στο δάσος και η μικρή συντροφιά μπορούσε να προχωράει για πολύ χωρίς να ξεκουράζεται, καθώς στριφογύριζε και έκανε κύκλους ανάμεσα στα δέντρα. Ο Τζακ πρόσεξε μερικούς ανοιχτόχρωμους παπαγάλους, και είδε επίσης κάπι παράξενα πλάσματα σαν σκίουρους που πηδούσαν από κλαδί σε κλαδί. Τα παιδιά τραβούσαν το ενδιαφέρον των πιθήκων κι ένα πλήθος απ' αυτούς κουνιόνταν στα δέντρα ακολουθώντας την παρέα για μεγάλη απόσταση.

Επιτέλους το δάσος τέλειωσε. Τα δέντρα λιγόστεψαν, κι ο ήλιος έλαμπε ανάμεσά τους, σχηματίζοντας χρυσές βούλες στο έδαφος που χόρευαν και κουνιόνταν καθώς τα δέντρα κουνούσαν τα κλαδιά τους.

— Λοιπόν δεν πρέπει να 'ναι πολύ μεγάλο δάσος, αν μας πήρε τόση λίγη ώρα να το διασχίσουμε, είπε ο Μάικ.

— Είναι πραγματικά πολύ μεγάλο, είπε ο Πιλέσκου. Αλλά διασχίσαμε μια μόνο γωνιά του. Αν

μπαίναμε σ' αυτό βαθύτερα δε θα μπορούσαμε να βγούμε. Έπρεπε να πάρουμε τσεκούρια και μαχαίρια για να ανοίγουμε το δρόμο μας.

Τα παιδιά ανησυχούσαν ακόμα για το Μαφούμου, αλλά ξαφνικά εμφανίστηκε, λυγισμένος στα δύο από το βαρύ φορτίο του, που ήταν ένα σωρό χυμώδη κίτρινα φρούτα. Έδωσε από μερικά σε κάθε παιδί, χαμογελώντας χαρούμενα.

— Ευχαριστώ πολύ, είπε ο Μάικ. Θεούλη μου, αυτό ακριβώς ήθελα! Είχα μια δίψα! Το φρούτο αυτό λειώνει στο στόμα μου. Ευχαριστώ πολύ, Μαφούμου.

— Ευχαριστώ πολύ, σκάσε, είπε το μικρό αγόρι με ευχαρίστηση.

— Νομίζω πως όλοι θα ξεκουραστούμε εδώ, είπε ο Πιλέσκου. Ο ήλιος είναι ακόμα ψηλά στον ουρανό και δεν μπορούμε να περπατήσουμε κι άλλο γιατί θα έχει τρομερή ζέση μόλις βγούμε από το δάσος. Θα ξεκινήσουμε πάλι, όταν ο ήλιος πέσει λίγο.

Κανείς δεν πεινούσε πολύ, γιατί όλοι ζεσταίνονταν. Ο Μαφούμου βρήκε κάπi άλλα φρούτα για τον καθένα τους, όχι τόσο ωραία, αλλά εξίσου χυμώδη και γλυκά. Ο θείος του δεν έφαγε φρούτα, αλλά πήρε κάπi από το σάκο του και το μασούσε.

Τα παιδιά νύσταξαν από το μεσημεριανό ήλιο, εκτός από το Μαφούμου. Βολεύτηκε δίπλα στον Τζακ και τον κοιτούσε από κοντά. Ο Τζακ του χαμο-

γέλασε, και, ακόμη και όταν κοιμήθηκε, ο Μαφού μου έμεινε δίπλα του.

Οι μεγάλοι κάθισαν μιλώντας ήσυχα. Ο Ράνι κοίταξε τριγύρω την κοιμισμένη συντροφιά.

— Τα παιδιά έκαναν αρκετά σήμερα, είπε στον Πιλέσκου. Θα πρέπει να ξεκουραστούν και τη νύχτα καλά, γιατί αύριο πρέπει να ανεβούμε ψηλά.

— Εύχομαι να τελειώνει τώρα αυτή η περιπέτεια, κι όχι να αρχίζει, είπε ο Πιλέσκου άκεφα, κάνοντας αέρα στο ζεστό πρόσωπο του Πολ με μερικά φύλλα. Το παιδί κοιμόταν τόσο βαριά που δεν κατάλαβε τίποτε.

Αλλά κανένα από τα παιδιά δεν ευχόταν να τελειώσει η περιπέτεια. Όχι, το να είσαι στη μέση μιας περιπέτειας ήταν το πιο συναρπαστικό πράγμα στον κόσμο!

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΜΑΚΡΙΑ ΠΟΡΕΙΑ

Για δυο ολόκληρες μέρες η παρέα ανέβαινε με σθένος. Όλα τα παιδιά άντεχαν στο περπάτημα εκτός από τον Πολ, αλλά καθώς ο Ράνι τον ανέβαζε στους ώμους του, όταν κουραζόταν πολύ, αυτό βοηθούσε αρκετά.

Είχαν φτάσει τώρα στα βουνά και ο ιθαγενής τους οδηγούσε σταθερά. Ήταν κουραστικό να ανεβαίνουν συνεχώς, αλλά σύντομα τα παιδιά συνήθισαν. Ο Μαφούμου δε φαινόταν να ενοχλείται καθόλου. Πηδούσε τριγύρω και ανέβαινε τόσο γρήγορα όσο και κατέβαινε. Είχε μάθει κι άλλες λέξεις τώρα, και τις χρησιμοποιούσε συχνά· τα παιδιά χαίρονταν.

— Θεούλη μου, σκάσε, γεια σου, ευχαριστώ πολύ, τραγουδούσε ενώ πηδούσε, κι ενώ τα πράγματα ισορροπούσαν θαυμάσια στο κεφάλι του και δεν έπεφταν ποτέ. Γρήγορα, γρήγορα, γεια σου!

— Δεν είναι αστείος; είπε ο Τζακ.

Αλλά αν και τα παιδιά γελούσαν με τα παιχνίδια του, σ' όλους άρεζε πολύ το χαρούμενο αγόρι. Τους έφερνε να τρώνε παράξενα πράγματα, μανιτάρια που ήταν νοστιμότητα όταν τα μαγείρευαν, παράξενα φύλλα που είχαν γεύση μέντας κι ήταν

ωραία για μάσημα, φρούτα όλων των ειδών, άλλα γλυκά, άλλα πικρά, άλλα με αλλόκοτη γεύση, αν και ο Μαφούμου έτρωγε τα πάντα κι έκανε θόρυβο με τα χείλια του και χάιδευε το στρογγυλό του στομάχι από ευχαρίστηση.

Τη δεύτερη μέρα, όταν όλα τα παιδιά σκαρφάλωναν, ο Μαφούμου είδε μια σειρά θάμνων ψηλά, λίγο μπροστά τους. Κρέμονταν λαμπερά μαύρα μούρα εκεί, και ο Μαφούμου ήξερε πως είναι γλυκά και ζουμερά. Ξέκοψε λίγο από το μονοπάτι και σκαρφάλωσε στους θάμνους.

Έκοψε τα βατόμουρα και άρχισε να πηδάει μπροστά για να βρει πάλι την παρέα. Αλλά στο δρόμο το πόδι του σκόνταψε σε μια πέτρα, η οποία κύλησε στο λόφο και χτύπησε το πόδι του θείου του.

Οργισμένος ο οδηγός έτρεξε στον ανιψιό του και τον έπιασε. Τον χτύπησε σκληρά με το ακόντιο, και το μικρό αγόρι έκλαιγε από τον πόνο, κάνοντας ό,τι μπορούσε για να ξεφύγει.

— Ω, σταμάτα τον, σταμάτα τον! τσίριξε ο Τζακ που μισούσε κάτι τέτοιες αγένειες. Ο Μαφούμου απλώς μας έκοβε μούρα. Σταμάτα! Σταμάτα!

Αλλά ο οδηγός δε σταματούσε, και ο Τζακ έτρεξε πίσω του. Άρπαξε το ακόντιο από το χέρι του άντρα και το πέταξε κάτω στο λόφο με θυμό, με το πρόσωπό του κόκκινο από οργή.

Το ακόντιο έπεσε στον γκρεμό και χάθηκε. Ο οδηγός γύρισε στον Τζακ, αλλά ο Ράνι ήταν από

πίσω του, μιλώντας αυστηρά. Ο άντρας μιλούσε και τα μάπα του έλαμπαν. Δεν είπε τίποτα, αλλά γύρισε και ξανάρχισε να οδηγεί προς τη μεριά του βουνού.

— Τι του είπες Ράνι; ρώτησε ο Μάικ.

— Του είπα πως δε θα πληρωθεί αν χτυπήσει κανέναν ξανά, είπε ο Ράνι με συντομία. Ήταν έτοιμος να χτυπήσει τον Τζακ. Μην επέμβεις άλλη φορά Τζακ. Θα επεμβαίνω εγώ.

— Συγγνώμη, είπε ο Τζακ, αν και έβραζε ακόμη από οργή. Ο Μαφούμου είχε σηκωθεί από το έδαφος με το πρόσωπο και τα χέρια γεμάτα μελανιές. Έτρεξε στον Τζακ και τον αγκάλιασε, μιλώντας με ενθουσιασμό στη γλώσσα του.

— Σταμάτα, για όνομα του Θεού, Μαφούμου, είπε ο Τζακ αμήχανα. Θεέ μου, μακάρι να μην... Άντε, πάμε, Μαφούμου!

— Λέει ότι θα είναι φίλος σου για πάντα, είπε ο Ράνι χαμογελώντας. Λέει ότι θα αφήσει το θείο του και τη φυλή του και θα έρθει για να είναι με το υπέροχο αγόρι για όλη του τη ζωή. Λέει ότι είσαι βασιλιάς των αγοριών!

— Βασιλιάς Τζακ, ο βασιλιάς των αγοριών! φώναξε ο Μάικ, χτυπώντας τον Τζακ στον ώμο.

— Σκάσε, γκρίνιαξε ο Τζακ.

— Σκάσε, σκάσε, σκάσε, αντήχησε ο Μαφούμου χαρούμενα, αφήνοντας τον Τζακ να φύγει και περπατώντας όσο κοντά μπορούσε στον ήρωά του.

Μετά από αυτό, βέβαια, ο Μαφούμου λάτρευε τον Τζακ ακόμη περισσότερο απ' ό,τι πριν, και ο

Τζακ συνήθισε να βλέπει το μικρό αγόρι πάντα στα πόδια του, σαν σκιά. Δεν μπορούσε να τον ξεφορτωθεί, γι' αυτό συμβιβάστηκε μ' αυτή την κατάσταση, στο βάθος μάλλον περήφανος που ο Μαφούμου διάλεξε αυτόν για φίλο του.

Σταδιακά ο καιρός ψύχραινε όσο ανέβαιναν ψηλότερα. Τα βουνά έμοιαζαν να μην τελειώνουν ποτέ.

— Ποτέ, ποτέ δε θα φτάσουμε στην κορυφή, είπε η καημένη η Πέγκι, που είχε βγάλει μια φουσκάλα στη φτέρνα.

— Δεν πηγαίνουμε στην κορυφή, είπε ο Μάικ. Απλώς ανεβαίνουμε σ' ένα μέρος απ' όπου θα μπορούμε να περάσουμε ανάμεσα από τα δυο βουνά. Ο Ράνι λέει ότι πρέπει να πάμε λίγο ανατολικά, προς τον τεράστιο αυτό βράχο και να φτάσουμε εκεί όπου αυτό το βουνό συναντιέται με το άλλο. Υπάρχει ένα πέρασμα ανάμεσά τους κι από κει μπορούμε να δούμε το Μυστικό Βουνό!

— Θεούλη μου! είπε ο Πολ. Είμαστε τόσο κοντά;

— Ε, όχι και τρομερά κοντά, είπε ο Μάικ. Αλλά θα φτάσουμε αργά ή γρήγορα. Έτριψες τον αστράγαλό σου μ' αυτό που σου 'δωσε ο Ράνι, Πέγκι;

— Ναι, είπε η Πέγκι. Κι έβαλα ένα πανί μαλακό πάνω από τη φούσκα. Θα είμαι εντάξει.

— Καλό κορίτσι, είπε ο Μάικ. Πιστεύω ότι πράγματα όπως οι φουσκάλες δεν πρέπει να χώ-

νονται σε περιπέτειες σαν τις δικές μας!

Όλοι γέλασαν. Φορούσαν τα μάλλινα πουλόβερ τώρα και χαίρονταν, ειδικά όταν σύννεφα μαζεύτηκαν στη μια πλευρά του βουνού και τη σκέπασαν. Απόλαυσαν και ζεστά ροφήματα, που τα είχαν ζεστάνει σε μια φωτιά από ξυλάκια.

Ο Μαφούμου ήξερε πάντα πού υπάρχει νερό, και το έριξε στη φωτιά μέσα στο τηγάνι που του έδωσε ο Ράνι. Ήταν εύκολο να φτιάξουν ζεστή σοκολάτα με πολλή ζάχαρη· και τι ωραία γεύση που είχε!

Κοιμήθηκαν σε μια σπηλιά το βράδυ, τυλιγμένοι στα σκεπάσματα. Τα κορίτσια αγκαλιάστηκαν, γιατί είχε πολύ κρύο. Ο Μαφούμου δεν κοιμήθηκε πάνω σε τίποτα, και δε φαινόταν τουλάχιστο να νιώθει το κρύο. Πραγματικά ήταν το πιο σκληρό μικρό αγόρι.

Ο Ράνι κι ο Πιλέσκου δεν κοιμήθηκαν συγχρόνως, αλλά κρατούσαν σκοπιά με βάρδιες, όχι μόνο για καμιά λεοπάρδαλη του βουνού που μπορεί να ερχότανε στο σπήλαιο, αλλά επίσης για τους ανθρώπους του λαού του Μυστικού Βουνού! Δεν ήξεραν τι μπορούν να κάνουν τόσο παράξενοι άνθρωποι.

Ο Μαφούμου κούρνιασε στο βραχώδες έδαφος δίπλα στον Τζακ. Ο Τζακ του είχε προσφέρει ένα μέρος από το σκέπασμα, αλλά το αγόρι δεν έπαιρνε τίποτα από τα σκεπάσματα του Τζακ. Προσπάθησε ακόμα να σκεπάσει τον Τζακ, και όλοι οι άλλοι το διασκέδασαν.

— Θέλει να είναι η νοσοκόμα σου, κορόιδευε ο Μάικ.

— Σταμάτα να κάνεις τέτοια αστεία, γκρίνιαξε ο καημένος ο Τζακ. Δεν μπορώ να σταματήσω το Μαφούμου, έτσι δεν είναι; Θα συνεχίσει να το κάνει.

— Αύριο θα δούμε το Μυστικό Βουνό, είπε η Νόρα νυσταγμένη. Ανυπομονώ να ρίξω το πρώτο μου βλέμμα σ' αυτό. Αναρωπιέμαι πώς να 'ναι.

— Αναρωπιέμαι αν ο αντιπαθητικός θεός του Μαφούμου μπορεί να μας πει κανένα τρόπο να μπούμε σ' αυτό, είπε ο Μάικ. Δε θα 'ναι ωραίο να κοιτάμε απλώς το Μυστικό Βουνό, αν δεν ξέρουμε τον τρόπο να μπούμε μέσα, στο κέντρο του!

— Νομίζεις ότι υπάρχουν διάδρομοι και δωμάτια και περάσματα; είπε η Πέγκι, κουρνιαζοντας πιο κοντά στη Νόρα προσπαθώντας να ζεσταθεί. Πόσο μου αρέσουν τα μυστικά πράγματα!

Ο Μαφούμου έπιασε το σκέπασμα του Τζακ και το έσπρωξε κοντύτερα στο μεγαλύτερο αγόρι, και για μια φορά ο Τζακ δεν τον σταμάτησε. Σχεδόν κοιμόταν. Ξάπλωνε εκεί στη σπηλιά, με τα μάτια του να κλείνουν.

— Καληνύχτα Μαφούμου, είπε ο Τζακ νυσταγμένα.

— Γεια σου, καληνύχτα, απάντησε ο Μαφούμου, χαρούμενος που ήταν με τους καινούριους φίλους του.

— Αύριο, θα δούμε το Μυστικό Βουνό, μουρ-
μούρισε ο Τζακ, και μετά αποκοιμήθηκε γρήγορα.
Αύριο, ναι, αύριο!

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΒΟΥΝΟ

Η επόμενη μέρα ξημέρωσε με πολλή ομίχλη. Άσπρα σύννεφα κυλούσαν κοντά στο πέρασμα του βουνού, και ήταν πολύ δύσκολο να δεις μακριά. Τα παιδιά ήταν πολύ απογοητευμένα.

Αλλά καθώς προχωρούσαν σταθερά προς τα πάνω, προς το βραχώδες πέρασμα μεταξύ των βουνών, ο ήλιος άρχισε να λάμπει πιο δυνατά μέσα στην ομίχλη, και σε λίγο τα τελευταία απομεινάρια της εξαφανίστηκαν.

— Δεν είναι θαυμάσια; φώναξε ο Μάικ, κοιτώντας γύρω του. Από κάτω τους ήταν η μεγάλη πλαγιά που ανέβηκαν, και μακριά, χιλιόμετρα μακριά, έβλεπαν να απλώνεται το αφρικάνικο τοπίο. Από πάνω τους υψώνονταν τα βουνά και πιο πάνω ο φλεγόμενος ουρανός.

— Όλα τα χρώματα μοιάζουν πιο ανοιχτά εδώ, είπε η Πέγκι, κόβοντας ένα λαμπερό πορτοκαλί λουλούδι και στερεώνοντάς το στο καπέλο της. Ω, Μαφούμου, για όνομα του Θεού!

Ο Μαφούμου είχε ορμήξει μπροστά όταν είδε την Πέγκι να κόβει το λουλούδι, μάζεψε μια μεγάλη αγκαλιά από πορτοκαλιά λουλούδια και της τα έδωσε. Το μικρό κορίτσι γέλασε και τα πήρε. Δεν

ήξερε τι να τα κάνει, αλλά τελικά τα στερέωσαν με τη Νόρα στα καπέλα τους.

— Νιώθω σαν κήπος που περπατά, είπε η Νόρα. Μακάρι ο Μαφούμου να μην ήταν τόσο γενναιόδωρος!

— Σύντομα θα φτάσουμε στο μέρος απ' όπου θα μπορούμε να ρίξουμε την πρώτη μας ματιά στο Μυστικό Βουνό, είπε ο Ράνι.

Αυτό τους έκανε όλους να προχωρούν με περισσότερη όρεξη. Για τρεις ώρες ανέβαιναν προς το βραχώδες πέρασμα, ενώ ο οδηγός τους έδειχνε το δρόμο, βρίσκοντας μονοπάτι ακόμα κι όταν φαινόταν σχεδόν αδύνατο να περάσει κανείς. Μερικές φορές ήταν δύσκολο το ανέβασμα, κι ο Ράνι με τον Πιλέσκου έσπρωχναν τα παιδιά ν' ανεβούν την ανηφοριά ή τους μεγάλους βράχους. Μερικές φορές περνούσαν ανάμεσα από πυκνούς θάμνους από παράξενα φυτά, όπου φανταχτερά πουλιά καλούσαν το ένα το άλλο. Ήταν όλα άγνωστα και πολύ συναρπαστικά.

Επιτέλους έφτασαν στην κορυφή του περάσματος. Από κει μπορούσαν να δουν την άλλη πλευρά της βουνοσειράς. Αλήθεια, ήταν ένα εξαίσιο μέρος! Από αυτό το βουνίσιο χώρισμα η μικρή συντροφιά μπορούσε να δει και ανατολικά και δυτικά το τοπίο, χιλιόμετρα πίσω τους, ενώ εξαφανίζονταν σε μοβ λόφους. Και μπροστά μια άλλη οροσειρά ψηλή ως τον ουρανό, με μια στενή κοιλάδα ανάμεσα στα βουνά.

Κανείς δε μιλούσε, ούτε κι ο οδηγός. Ήταν σίγουρα η πιο όμορφη θέα στον κόσμο, σκέφτηκαν τα παιδιά. Τότε μίλησε ο Πολ ανυπόμονα.

— Ποιο είναι το Μυστικό Βουνό; Πού είναι; Γρήγορα, πες μας!

Ο Ράνι μίλησε στον οδηγό, κι αυτός σήκωσε το ακόντιό του κι έδειξε. Μίλησε για λίγο στο Ράνι.

Ο Ράνι γύρισε στα παιδιά που άκουγαν.

— Βλέπετε αυτό το βουνό εκεί, με τα σύννεφα γύρω γύρω; Περιμένετε λίγο να φύγουν, και θα δείτε ότι το βουνό έχει μια παράξενη επίπεδη κορυφή. Θα δείτε επίσης ότι φαίνεται κιτρινωπό, γιατί, έτσι λέει αυτός ο τύπος, εκεί φυτρώνει ένας σπάνιος κίτρινος θάμνος, ο οποίος κάποια εποχή του χρόνου γίνεται πύρινος κόκκινος.

Αυτό ακούστηκε λίγο παράξενο. Τα παιδιά κοιτούσαν στα απέναντι βουνά και όλα τους είδαν εκείνο που το σκέπαζαν τα σύννεφα. Ενώ το έβλεπαν, τα σύννεφα σιγά σιγά αραίωναν, κι έγιναν λεπότερα, ώσπου εξαφανίστηκαν όλα μαζί. Και μετά όλοι μπόρεσαν να δουν το περίεργο Μυστικό Βουνό!

Ξεχώριζε από τα άλλα εξαιτίας της κίτρινης του εμφάνισης, κι επίσης εξαιτίας του παράξενου σχήματός του. Η κορυφή του ήταν σχεδόν επίπεδη, σαν τραπέζι. Ο οδηγός σήκωσε το ακόντιό του ξανά κι έδειξε, μουρμουρίζοντας κάπι στο Ράνι.

— Λέει ότι έχει ακούσει πως ο λαός του Μυστικού Βουνού μερικές φορές εμφανίζεται στην κορυ-

φή, και πως λατρεύει τον ήλιο από κει, είπε ο Ράνι. Παρόλα αυτά, δεν μπορώ να φανταστώ πώς κάποιος μπορεί να δει ανθρώπους από τόσο μακριά. Εντούτοις, είναι αρκετά πιθανό να υπάρχει δρόμος μέσα στο βουνό για την κορυφή.

— Δεν είναι παράξενο να σκέφτεσαι μια φυλή ανθρώπων που έχουν ένα τόσο αλλόκοτο σπίτι και ζουν εκεί μακριά από τους άλλους; αναρωτήθηκε ο Τζακ.

— Ω, αυτό συμβαίνει συχνά, είπε ο Πιλέσκου. Μερικές φορές υπάρχουν φυλές που ζουν μακριά από άλλες στο μέσο πυκνών δασών, μερικές φορές πάνω σε νησιά, μερικές φορές ακόμα και σε ερήμους. Αλλά σίγουρα ένα βουνό μοιάζει ένα από τα πιο παράξενα μέρη να διαλέξει κανείς.

— Υποθέτω πως βγαίνουν να κυνηγήσουν, κι έτσι οι άλλοι άνθρωποι γνωρίζουν γι' αυτούς, είπε ο Μάικ.

— Νομίζω πως έχεις δίκιο, είπε ο Ράνι. Λοιπόν, νά το θαυμάσιο Μυστικό Βουνό και νά 'μαστε. Το βουνό δε θα 'ρθει σε μας, άρα εμείς πρέπει να πάμε στο βουνό. Να ξεκινήσουμε, Πιλέσκου;

Ο οδηγός μίλησε γρήγορα στο Ράνι, κάνοντας γκριμάτσες και κουνώντας τους ώμους.

— Λέει όπi δε θέλει να 'ρθει μακρύτερα, είπε ο Ράνι. Ωφελεί σε τίποτα να έρθει; Ορκίζεται όπi δεν ξέρει το δρόμο για το βουνό.

— Θα 'ρθει μαζί μας όλο το δρόμο, είπε ο Πιλέσκου σταθερά. Θα δει όπi ξέρει το δρόμο, εξάλ-

λου, αφού φτάσουμε εκεί! Έτσι κι' αλλιώς, αν δεν έρθει, δε θα πληρωθεί.

— Πού είναι τα λεφτά; ρώτησε η Νόρα. Δεν τα κουβαλούμε πάνω μας, έτσι δεν είναι;

— Όχι βέβαια, είπε ο Ράνι γελώντας.

— Λοιπόν τα έβαλες στην καμπίνα του αεροπλάνου; είπε ο Τζακ. Την κλείδωσες;

— Όχι. Τα έκανα πακέτο προσεκτικά και τα έκρυψα κάτω από τα κλαδιά εκείνου του μεγάλου δέντρου κοντά στη λιμνούλα πριν να φύγουμε, είπε ο Ράνι. Θα πω στον οδηγό μας πού είναι όταν θα έχει τελειώσει τη δουλειά του, αλλά όχι πριν!

— Αυτή είναι έξυπνη ιδέα, είπε η Πέγκι.

Ο Ράνι γύρισε στον άντρα και του ξαναμίλησε. Αυτός κουνούσε το κεφάλι βίαια. Ο Ράνι σήκωσε τους ώμους κι έκανε νόημα στη μικρή συντροφιά να ξεκινήσει.

Προχώρησαν σ' ένα βραχώδες μονοπάτι, αφήνοντας πίσω τον οδηγό και το Μαφούμου. Αλλά δεν είχαν προχωρήσει πολύ, και δυνατές φωνές έφτασαν από τους ιθαγενείς, και τα παιδιά είδαν κάποιον να τρέχει να τους προλάβει. Ο Μαφούμου έφτασε τρέχοντας πίσω τους, με ολόκληρο το πρόσωπό του ένα χαμόγελο.

Ο θεός του μίλησε με το Ράνι, αλλά ο Ράνι κούνησε το κεφάλι του. Τα παιδιά μπορούσαν καλά να μαντέψουν τι συνέβαινε· ο άντρας ζητούσε να πληρωθεί κι ο Ράνι ήταν αποφασισμένος. Τελικά ο οδηγός συμφώνησε ξανά να πάει μαζί τους και

ο Ράνι του υποσχέθηκε να του πει πού ήταν τα λεφτά, μόλις έφταναν στο Μυστικό Βουνό.

Ήταν καλά που ο οδηγός πήγε μαζί τους, καθώς ο δρόμος ήταν τέτοιος που ποτέ δε θα τον έβρισκαν μόνοι τους. Ήταν ένα κρυμμένο πέρασμα, έτσι ώστε τη μικρή συντροφιά να μην μπορεί να τη δει κανένας σκοπός από το Μυστικό Βουνό.

Ο Ράνι κι ο Πιλέσκου δεν είχαν ιδέα πως υπήρχε αυτό το μυστικό πέρασμα στο βουνό. Θα είχαν προσπαθήσει να πάνε από την κοιλάδα, από βαλτώδες έδαφος, ή ανάμεσα από πυκνούς θάμνους και θα ήταν αδύνατο να περάσουν απέναντι.

Οι ιθαγενείς τα απέφυγαν όλα αυτά και τους πήγαν σ' ένα στενό ποταμό, όχι μεγαλύτερο από έναν πλατύ χείμαρρο που έρρεε με ορμή προς το βουνό. Αυτό το ρεύμα ήταν σχεδόν όλο καλυμμένο από θάμνους και δέντρα που ενώνονταν ψηλά πάνω από το νερό, κάνοντας ένα είδος πράσινου τούνελ, κάτω από το οποίο ο ποταμός άφριζε και πάφλαζε.

— Θεούλη μου! Τι τρομερός ποταμός! φώναξε ο Τζακ, γοπετευμένος που είδε το θολό πράσινο τούνελ. Πώς θα περάσουμε; Είναι αρκετά ρηχό να το περπατήσουμε;

— Σε μερικά σημεία είναι, αλλά δε μου αρέσει να το κάνω αυτό, είπε ο Πιλέσκου. Τι κάνει ο τύπος κι ο Μαφούμου; Νομίζω ότι κάνουν πρόχειρες σχεδίες για μας!

— Τι πλάκα! φώναξε ο Πολ, κι έτρεξε να δει τους δυο ιθαγενείς που δούλευαν.

Ο Μαφούμου έφερνε αγκαλιές με ένα υλικό, που έμοιαζε σαν μοβ φελλός, στο θείο του. Το είχε πάρει από ένα σημείο, όπου το έδαφος ήταν βαλτώδες. Μύριζε απαίσια.

— Είναι φελλός; ρώτησε ο Πολ.

— Όχι, μοιάζει περισσότερο μ' ένα είδος μύκητα ή με τεράστιο μανιτάρι, είπε ο Γιλέσκου. Κοίτα το θείο του που τα ενώνει μαζί με χορτάρια σκoiνιά!

Σε δύο ώρες ήταν έτοιμες τέσσερις μικρές σχεδίες από το άγνωστο υλικό που μύριζε απαίσια. Φαίνονταν παράξενες και μύριζαν ακόμη πιο παράξενα, αλλά επέπλεαν τέλεια, μισοβουτηγμένες στο νερό σαν πάπιες. Τα παιδιά ήταν κατενθουσιασμένα. Θα είχε πολύ κέφι να επιπλέουν στο σκεπασμένο απ' τα δέντρα ποταμό, κάτω από μια πράσινη αψίδα, στο δρόμο για το Μυστικό Βουνό!

— Ο οδηγός μας λέει ότι όλοι στη φυλή του χρησιμοποιούν πάντα αυτούς τους αλλόκοτους φελλούς για να περάσουν γρήγορα την κοιλάδα την οποία φοβούνται εξαιτίας του λαού του βουνού, είπε ο Ράνι. Ο χείμαρρος φτάνει μέχρι τους πρόποδες του Μυστικού Βουνού και συναντά έναν ποταμό εκεί. Έπειτα πηγαίνει στην επόμενη κοιλάδα που είναι πολύ καλό μέρος για κυνήγι και το χρησιμοποιεί η φυλή του Μαφούμου. Λέει ότι οι σχεδίες δεν κρατάνε για πολύ, σταδιακά διαλύονται, αλλά

κρατούν αρκετά για να πάνε ως την επόμενη κοιλάδα με ασφάλεια!

Ο Πιλέσκου κι ο Πολ ανέβηκαν σε μια σχεδία. Κουνιόταν επικίνδυνα και βούλιαζε λίγο στο νερό. Υπήρχε χώρος για να καθίσουν οι δυο τους μόνο. Κρατήθηκαν από τα σκοινιά που στερέωναν τη σχεδία. Έπειτα ξεκίνησαν ενώ κουνιόνταν σαν φελλοί.

Ο Ράνι και η Νόρα πήγαν στην επόμενη. Ο Μάικ κι η Πέγκι πήγαν μαζί, και στο τέλος έρχονταν ο οδηγός, ο Τζακ και βέβαια, ο Μαφούμου που ήταν αποφασισμένος να μην αφήσει τον Τζακ ούτε για ένα λεπτό!

Ήταν ένα παράξενο ταξίδι, λίγο τρομακτικό. Τα δέντρα συνανπόνταν πάνω από τα κεφάλια τους και ήταν τόσο πυκνά που δεν έμπαινε ούτε μια ακτίνα ήλιου στο ποτάμι. Το μόνο φως που υπήρχε ήταν ένα λαμπερό θαμπό πράσινο.

— Το πρόσωπό σου φαίνεται πράσινο! φώναξε η Πέγκι στο Μάικ ενώ ξεκινούσαν μαζί στο παράξενο τούνελ.

— Το ίδιο και το δικό σου! είπε ο Μάικ. Τα πάντα μοιάζουν πράσινα. Νιώθω σαν να 'μαστε κάτω από το νερό! Είναι γιατί δεν μπορούμε να δούμε καθόλου το φως της μέρας, μόνο το πράσινο των δέντρων και του νερού αποκάτω.

Το ποτάμι έτρεχε γρηγορότερα καθώς κυλούσε στην κοιλάδα. Σε κανένα μέρος δε χώριζαν τα δέντρα, το τούνελ συνέχιζε σ' όλο το δρόμο. Οι σχεδίες ήταν πραγματικά τέλειες, αλλά προς το τέ-

Η σχεδιά του Πολ έστριψε απότομα σε μια λίμνη.

λος του ταξιδιού άρχισαν να διαλύονται λίγο. Οι έξω γωνίες έπεσαν και οι σχεδίες άρχισαν να χαλαρώνουν από τα σκοινιά.

— Έι! Σύntonμα θα βρεθούμε στο νερό! φώναξε ο Ράνι. Πού σταματούμε;

Ο οδηγός φώναξε κάτι.

— Αυτό είναι καλό! φώναξε ο Ράνι. Είμαστε σχεδόν στον προορισμό μας, παιδιά.

Οι κουνιστές σχεδίες πήγαιναν αργά καθώς συνέχιζαν. Ήταν πράγματι ένα πολύ ασυνήθιστο ταξίδι, αλλά στα παιδιά άρεζε κάθε λεπτό. Λυπόνταν που έβλεπαν τις σχεδίες τους να διαλύονται σταδιακά, με το να γίνονται όλο και μικρότερες!

Ξαφνικά το ποτάμι χύθηκε σε μια ακίνητη λιμνούλα. Πήγαν μέχρι την άλλη άκρη της λιμνούλας, αλλά όταν ο οδηγός φώναξε δυνατά, όλοι ήξεραν ότι το ταξίδι τους είχε τελειώσει. Η λιμνούλα ήταν το μέρος που σταματούσαν. Αν συνέχιζαν θα πήγαιναν γύρω από το άλλο βουνό και μετά στην άλλη κοιλάδα.

Η σχεδιά του Ράνι μπήκε στην ήσυχη λιμνούλα, και τραβώντας τα κλαδιά ενός κοντινού δέντρου, ο Ράνι τράβηξε τον εαυτό του και τον Πολ στην όχθη, πάνω στην οποία φύτρωναν παχιοί θάμνοι. Όλοι οι άλλοι ακολούθησαν αν και ο Μάικ με την Πέγκι σχεδόν συνέχισαν να πλέουν, γιατί η σχεδιά τους ήταν στη μέση του ρεύματος! Εντούτοις κατάφεραν να τη γυρίσουν και να φτάσουν στους υπόλοιπους.

— Αν δε βγω από τη σχεδιά μου θα εξαφανιστεί κάτω από μένα, είπε ο μεγαλόσωμος Ράνι, του οποίου το βάρος είχε κάνει τη σχεδιά του να διαλυθεί περισσότερο από τις άλλες. Όλοι πήδηξαν έξω και στάθηκαν στις όχθες της λιμνούλας. Έπρεπε να σταθούν σε κορμούς και ρίζες γιατί τα δέντρα και οι θάμνοι ήταν τόσο πυκνά εκεί ώστε δεν έβλεπαν το γυμνό έδαφος.

— Λοιπόν, φτάσαμε, είπε ο Πιλέσκου. Και τώρα, πού είναι το βουνό; Πρέπει να είμαστε στους πρόποδες.

Ο οδηγός, κατσουφιασμένος, τους πήγε μέσα από τους πυκνούς θάμνους, ανοίγοντας με δυσκολία δρόμο κι έφτασε σ' ένα ψηλό δέντρο. Το ανέβηκε κάνοντας νόημα στους άλλους πίσω του.

Ο Ράνι σκαρφάλωσε κι ένας ένας ακολούθησαν όλοι. Όλοι ήθελαν να δουν τι ήθελε να τους δείξει. Μαϊμούδες κρέμονταν από τα κλαδιά και μουρμούριζαν, ενώ σκαρφάλωνε ψηλά η μικρή συντροφιά, που βοηθιόταν χρησιμοποιώντας τα μακριά χορτάρια σκοινιά που κρέμονταν από το δέντρο.

Ο οδηγός τους τους ανέβασε σχεδόν στην κορυφή του δέντρου. Υψωνόταν πάνω από το θάμνο κάτω, κι από την κορυφή του μπορούσαν να δουν, σχεδόν δίπλα τους, το Μυστικό Βουνό!

ΜΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΕΚΠΛΗΞΗ

Το Μυστικό Βουνό υψωνόταν απότομα. Ήταν καλυμμένο με τους περίεργους κίτρινους θάμνους που του έδιναν την παράξενη εμφάνιση από μακριά. Οι θάμνοι είχαν κίτρινα φύλλα και μαλακά άνθη που συγκέντρωναν λαμπερές πεταλούδες και έντομα όλων των ειδών.

Αλλά τα μάτια των παιδιών τα τραβούσε το ίδιο το βουνό. Ήταν τόσο απότομο. Έμοιαζε αδύνατο να το ανεβούν. Ορθωνόταν μπροστά στα μάπα τους, τεράστιο, σαν να άγγιζε τον ουρανό. Ήταν πολύ κοντά τους, και η Νόρα φοβήθηκε από το μεγαλείο του.

Ο ιθαγενής συνοφρυώθηκε ενώ το κοιτούσε και μουρμούριζε λέξεις παράξενες. Προφανώς δεν προχωρούσε άλλο. Μόνο τα χρήματα που του είχαν υποσχεθεί τον είχαν κάνει να έλθει τόσο κοντά. Γλίστρησε κάτω από το δέντρο και μίλησε γρήγορα στο Ράνι.

Ο Ράνι του είπε πού θα έβρισκε την αμοιβή του, και ο άντρας κούνησε το κεφάλι, δείχνοντας τα άσπρα του δόντια. Φώναξε το Μαφούμου και οι δυο τους εξαφανίστηκαν στους θάμνους.

— Έι, Μαφούμου, πες γεια! φώναξε ο Τζακ,

πολύ λυπημένος που έβλεπε το χαρούμενο παιδάκι να φεύγει. Αλλά ο θεός του τον κρατούσε σταθερά από το αυτί και το παιδί δεν μπορούσε να κάνει τίποτε.

— Θα μπορούσε τουλάχιστον να έλεγε γεια, είπε η Πέγκι. Μου άρεσε. Μακάρι να ερχόταν μαζί μας.

— Μήπως ο θεός του Μαφούμου σου έδωσε καμιά ιδέα πώς μπορούμε να μπούμε στο βουνό; ρώτησε το Ράνι ο Μάικ. Ο Ράνι κούνησε το κεφάλι του.

— Το μόνο που έλεγε ήταν πως πρέπει να προχωρήσουμε ανάμεσα στο βράχο! είπε. Δε νομίζω πως ήξερε τι έλεγε. Απλώς το είχε ακούσει.

— Να περπατήσουμε ανάμεσα στο βράχο! είπε ο Τζακ. Αυτό μοιάζει λίγο σαν τον Αλή Μπαμπά και τους σαράντα κλέφτες. Θυμάσαι, οι ληστές είχαν το σπίτι τους σε μια σπηλιά μέσα στο λόφο και όταν ο αρχηγός τους έλεγε «Σουσάμι άνοιξε» ένας βράχος γλιστρούσε στο πλάι και όλοι έμπαιναν μέσα!

Ο Πιλέσκου και ο Ράνι δεν ήξεραν το παραμύθι και άκουγαν με ενδιαφέρον.

— Λοιπόν, ο δρόμος μέσα στο βουνό μπορεί να είναι πίσω από ένα κινούμενο βράχο, είπε ο Ράνι. Αλλά δεν μπορούμε να περπατήσουμε όλο το βουνό ψάχνοντας για ένα βράχο που κουνιέται! Ακόμα κι αν τον βρίσκαμε, είμαι σίγουρος πως δε θα ξέραμε το μυστικό για να τον κινήσουμε!

Κάθονταν όλοι στη ρίζα του δέντρου, τρώγοντας, γιατί ήταν πολύ πεινασμένοι και κουρασμένοι. Έκανε ζέστη στην κοιλάδα, ακόμα και στη σκιά. Το κελáιδημα των πουλιών, το μουρμουρητό των εντόμων και οι κουβέντες των μαϊμούδων ακούγονταν όλη την ώρα. Ο ήλιος έπεφτε και ο Πιλέσκου αποφάσισε να κατασκηνώσουν εκεί όπου βρίσκονταν. Κοίταξε ψηλά στα πελώρια κλαδιά του δέντρου, κάτω από το οποίο κάθονταν κι αναρωτήθηκε, αν, απλώνοντας τα σκεπάσματα εκεί, τα παιδιά μπορούσαν να κοιμηθούν με ασφάλεια.

— Δε μου αρέσει να αφήσω τα παιδιά να κοιμηθούν στο έδαφος απόψε, είπε στο Ράνι. Δεν τολμώ να ανάψω φωτιά για τα άγρια ζώα, γιατί θα τραβήξουμε την προσοχή του λαού του βουνού και δε θέλουμε να περικυκλωθούμε και να συλληφθούμε τη νύχτα. Νομίζεις ότι το δέντρο θα τα κρατήσει όλα;

Ο Ράνι κοίταξε επάνω. Το δέντρο θα τα κρατήσει, είπε. Αλλά αν πέσουν στον ύπνο τους;

— Ω, μπορούμε εύκολα να το προλάβουμε, είπε ο Πιλέσκου. Μπορούμε να τα δέσουμε μ' αυτά τα χορτάρινα σκοινιά.

Οι δύο άντρες μιλούσαν μεταξύ τους στη γλώσσα τους και μόνο ο Πολ καταλάβαινε. Άκουγε με ευχαρίστηση.

— Θα κοιμηθούμε πάνω στο δέντρο! είπε στους άλλους, που άκουγαν έκπληκτοι. Δεν τολμούμε να ανάψουμε φωτιά; βλέπετε.

— Τι συναρπαστικό! είπε ο Μάικ. Πραγματικά,

Όλοι κοίταζαν κατάπληκτοι το Μυσικό Βουνό.

δεν πιστεύω πως κανείς άλλος έχει κάνει τόσα όσα εμείς σε μια εβδομάδα!

Ο Πιλέσκου ανέβασε τα παιδιά στο δέντρο όσο ήταν ακόμα μέρα. Στη μέση του δέντρου, τα κλαδιά απλώνονταν, σχεδόν ίσια, κι έφπαχναν ένα είδος ανώμαλης πλατφόρμας. Ο Πιλέσκου γέμισε τα κενά μεταξύ των κλαδιών με σκοινιά, κλαδάκια και μερικά τεράστια φύλλα που έκοψε από ένα άλλο δέντρο. Έπειτα άπλωσε τα σκεπάσματα και είπε στα παιδιά να εγκατασταθούν.

Απλώθηκαν στις κουβέρτες, χαρούμενα καθώς σκέφτονταν πως θα περνούσαν μια ολόκληρη νύχτα στο δέντρο. Μερικές μαϊμούδες που κοιτούσαν από το διπλανό δέντρο, άρχισαν μεγάλη κουβέντα όταν είδαν τα παιδιά να εγκαθίστανται.

— Νομίζουν ότι είστε ξαδέλφια από μακρινή χώρα, είπε ο Πιλέσκου χαμογελώντας πλατιά. Δεν κάνουν και μεγάλο λάθος. Τώρα ξαπλώστε. Εγώ θα σας σκεπάσω και μετά θα σας δέσω σφιχτά στα κλαδιά.

— Ω, Πιλέσκου, κάνει πολλή ζέστη για να μας σκεπάσεις! φώναξε ο Πολ, σπρώχνοντας μακριά το σκέπασμα.

— Θα κάνει πολλή ψύχρα το πρωί, είπε ο Πιλέσκου. Πολύ καλά, άφησε τη μισή κουβέρτα έξω τώρα, και σπρώξε την μετά ξανά.

Ο Πιλέσκου και ο Ράνι έκαναν καλή δουλειά δένοντας τα παιδιά στο δέντρο. Τώρα ήταν ασφαλή! Οι δυο άντρες γλίστρησαν κάτω στο έδαφος. Τα

παιδιά μίλησαν για λίγο νυσταγμένα και η Πέγκι έκανε ό,τι μπορούσε για να μείνει ξύπνια και να απολαύσει μια παράξενη νύχτα σ' ένα δέντρο.

Αλλά τα μάτια της ήταν πολύ βαριά, και, αν και άκουσε για λίγο τις τρομερές δυνατές φωνές κάτι γιγαντιαίων βατράχων στο κοντινό έλος, και το περίεργο κάλεσμα ενός πουλιού που έμοιαζε να λέει «κάντε το, κάντε το» ξανά και ξανά, αποκοιμήθηκε σύντομα όπως και οι άλλοι.

Ως συνήθως, ο Ράνι κι ο Πιλέσκου κρατούσαν σκοπιά με βάρδιες. Και οι δυο κάθισαν δίπλα από το μεγάλο δέντρο, ο ένας στη μια πλευρά, ο άλλος στην άλλη. Ο Ράνι έπεσε να κοιμηθεί πρώτος, και μετά ο Πιλέσκου.

Ο Πιλέσκου ήταν εντελώς ξύπνιος. Κάθισε με το όπλο στο χέρι κοιτώντας για οποιαδήποτε κίνηση ή ήχο που μπορούσε να σημαίνει κάποιου είδους εχθρό. Κι αυτός, επίσης, άκουσε τα βατράχια και το πουλί που φώναζε «κάντε το, κάντε το». Άκουσε το ουρλιαχτό των ελεφάντων μακριά, το βρυχηθμό κάποιας μεγάλης γάτας του δάσους, ίσως λεοπάρδαλης και το φύσημα του ανέμου ανάμεσα από τα κλαδιά των δέντρων.

Και ξαφνικά, προς την αυγή, άκουσε κάτι και είδε κάτι που δεν ήταν πουλί ή ζώο. Κάτι ή κάποιος σερνόταν ανάμεσα στους θάμνους, πολύ αργά, πολύ προσεκτικά. Ο Πιλέσκου σοβάρεψε και κράτησε γερά το όπλο του. Θα μπορούσε να 'ναι κανείς από το λαό του Μυστικού Βουνού;

Αυτό το κάπι πλησίασε, κι ο Πιλέσκου σκούνηξε προσεκτικά το Ράνι. Ο Ράνι σηκώθηκε μονομιάς.

— Υπάρχει κάπι περίεργο εκεί, ψιθύρισε ο Πιλέσκου. Μπορώ να δω μόνο μια σκιά να κουνιέται. Λες να 'ναι κανένας ανιχνευτής που έστειλε ο λαός του βουνού;

Ο Ράνι κοίταξε ανάμεσα στους θάμνους στο θαμπό φως της αυγής. Κι αυτός είδε κάπι να κινείται.

— Θα γλιστρήσω πίσω απ' αυτό το θάμνο και θα ορμήξω σε ο,πδήποτε είναι αυτό, ψιθύρισε ο Ράνι. Μπορώ να προχωρήσω απ' αυτήν την πλευρά του δέντρου χωρίς να με δουν.

Έτσι ο μεγαλόσωμος Ράνι γλίστρησε ήσυχα σαν γάτα και σύρθηκε πίσω από τον κοντινότερο θάμνο. Από εκεί προχώρησε στον επόμενο θάμνο και περίμενε αυτό το κάπι να περάσει.

Έπεσε πάνω του κι ακούστηκε μια τρομοκρατημένη κραυγή και μια διαπεραστική φωνή που φώναξε κάπι που ακούστηκε σαν «γιάκα λόγκα, γιάκα λόγκα!»

Ο Ράνι σήκωσε αυτό που είχε πιάσει και το έδωσε στον Πιλέσκου. Ήταν κάπι πολύ μικρό, κάπι που και οι δυο ήξεραν καλά. Αναφώνησαν παραξενεμένοι.

— Μαφούμου!

Ναι, ήταν ο Μαφούμου. Ο φτωχός Μαφούμου που σερνόταν με πόνο στους θάμνους ψάχνοντας

τους φίλους, που είχε αφήσει την προηγούμενη μέρα.

— Μαφούμου! Τι συνέβη; ρώτησε ο Ράνι. Το παιδί του είπε την ιστορία του.

— Γυρίσαμε πολύ δρόμο με το θείο, μου αλλά δεν ήταν εντάξει με μένα και μου είπε ότι θα με έδι-
νε στον πρώτο κροκόδειλο που θα έβλεπε στον πο-
ταμό. Έτσι έτρεξα μακριά απ' αυτόν για να έλθω πί-
σω στους καινούριους μου φίλους. Κι ένα μεγάλο
αγκάθι μπήκε στο πόδι μου, βλέπεις, κι έτσι δεν
μπορούσα να περπατώ, μόνο να σέρνομαι.

Το μικρό αγοράκι ήταν τόσο κουρασμένο και
πονούσε τόσο, που δάκρυα έτρεχαν από τα μάπα
του. Κι ενώ η αυγή απλωνόταν στο τοπίο, ο Ράνι
πήρε στην αγκαλιά του το μικρό παιδί, ενώ ο Πιλέ-
σκου έβγαλε το αγκάθι από το πόδι του. Έπλυνε
την πληγή και την έδεσε με πανιά και γάζες. Έδωσε
στο παιδί κάτι να φάει και να πιει κι έπειτα του είπε
να κοιμηθεί.

Αλλά αν και ήταν άνετα στα χέρια του Ράνι, ο
Μαφούμου δεν κάθισε εκεί. Έπρεπε να πάει στους
καινούριους του φίλους, ειδικά στον Τζακ !

Έτσι, σκαρφάλωσε στο δέντρο και σε λίγο
φώλιασε δίπλα στον Τζακ, που ούτε καν ξύπνησε
όταν το αγόρι ξάπλωσε σχεδόν από πάνω του.

— Ο Μαφούμου μπορεί να μας βοηθήσει, εί-
πε ο Πιλέσκου στο Ράνι. Ξέρει τη γλώσσα των φυ-
λών εδώ γύρω, ξέρει πού να βρει φρούτα και πόσι-
μο νερό, και μπορεί επίσης να οδηγήσει.

Το πρωί, π δυνατές κραυγές έκπληξης ήρθαν ψηλά από το δέντρο, όταν τα παιδιά ανακάλυψαν, ξυπνώντας, το Μαφούμου μαζί τους!

— Μαφούμου!

— Πώς ήρθες εδώ, Μαφούμου;

— Μαφούμου, φύγε από πάνω μου, δεν μπορώ να κουνηθώ!

— Μαφούμου, π έκανες στο πόδι σου;

Ο Μαφούμου κάθισε στα πόδια του Τζακ και χαμογέλασε ευτυχισμένα.

— Εγώ, πίσω, είπε, περήφανος που μπορούσε να πει μερικές αγγλικές λέξεις με σωστή σημασία. Εγώ πίσω. Έπειτα ξανά οι γνωστές του ασυναρτησίες.

— Γεια, καληνύχτα, σκάσε, π συμβαίνει!

Όλοι γέλασαν. Ο Τζακ τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη.

— Είσαι βλάκας, αλλά τρομερά καλός βλάκας, είπε. Είμαστε πολύ χαρούμενοι που σε ξαναβλέπουμε. Δε θα εκπλαγώ αν θα 'σαι εσύ που θα μας βοηθήσεις τελικά!

Και ο Τζακ είχε δίκιο, όπως θα δούμε!

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ

Ενώ η μικρή συντροφιά καθόταν τρώγοντας το πρωινό της, όλοι μιλούσαν για το τι θα 'ταν καλύτερο να κάνουν. Πώς θα έβρισκαν ένα δρόμο να μπουν στο Μυστικό Βουνό;

— Ξέρετε, πιστεύω πως ο θεός του Μαφούμου ήξερε κάτι, είπε ο Ράνι. Νομίζω ότι υπάρχει ένα είδος μυστικού περάσματος για μέσα· αν μπορούσαμε να το βρούμε!

— Ράνι! Ξέρω πώς μπορούμε να το βρούμε! είπε ο Μάικ αναστατωμένος. Δεν μπορούμε να κρυφτούμε μέχρι να δούμε κάποιον από το λαό του Μυστικού Βουνού και μετά να τον ακολουθήσουμε για να μάθουμε πώς μπαίνει μέσα;

— Ναι, αν μπορούσαμε βέβαια να δούμε κάποιον απ' αυτούς, χωρίς αυτοί να μας δουν! είπε ο Ράνι. Θα 'πρεπε να εξερευνήσουμε τριγύρω λίγο, είναι τέλεια κάθετο το βουνό από δω· δύσκολα θα 'μπαινε κανείς απ' αυτήν την πλευρά, είναι τόσο απότομα. Δεν πιστεύω πως θα μπορούσε να ανεβεί ούτε καν κασίκα!

— Λοιπόν, ας εξερευνήσουμε την άλλη πλευρά, είπε ο Μάικ. Βιαστείτε και τελειώνετε το πρωινό σας, κορίτσια. Δύσκολα περιμένω.

— Βέβαια, συνειδητοποιείς ότι θα πρέπει να είμαστε όλοι μας πολύ προσεκτικοί, είπε Πιλέσκου. Ίσως ο λαός του Μυστικού Βουνού γνωρίζει ήδη πού είμαστε, και περιμένουν να μας συλλάβουν.

— Ω, είπε η Νόρα, που δεν της άρεσε αυτό που άκουσε. Θα είμαι κοντά σε σένα και στο Ράνι, Πιλέσκου!

— Ελπίζω, είπε ο Πιλέσκου, παίρνοντας το χέρι του μικρού κοριτσιού στο δικό του. Δε θα ερχόμουν ας αυτήν την τρελή περιπέτεια αν ήξερα τι θα 'ταν. Αλλά τώρα είναι αργά να υποχωρήσουμε.

— Έπρεπε να το σκεφτώ! φώναξε ο Μάικ. Γιατί, Πιλέσκου, όλα πάνε καλά, νομίζω. Ανακαλύψαμε πού είναι οι γονείς μας και μπορεί να τους σώσουμε από ώρα σε ώρα. Έχουμε όπλα!

— Ναι, αλλά πρώτα πρέπει να βρούμε πού είναι οι γονείς σας! είπε ο Πιλέσκου. Και πώς να πάμε εκεί.

— Ε, ας αρχίσουμε, είπε ο Μάικ. Εμπρός. Θα κάνει σε λίγο πολύ ζέστη για να εξερευνήσουμε. Όλα μου τα ρούχα κολλάνε ήδη.

Η ομάδα μάζεψε τα πράγματά της. Ο Ράνι και ο Πιλέσκου κράτησαν τα περισσότερα, αλλά τα παιδιά έπρεπε κι αυτά να κουβαλήσουν. Ο Μαφούμου, ως συνήθως, κουβαλούσε το μερίδιό του ισορροπημένο στο κεφάλι του. Ξεκίνησαν προσεκτικά, ακολουθώντας όσο μπορούσαν το δρόμο για το παράξενο απότομο βουνό και με προφυλάξεις ώστε να μη φαίνονται.

Ήταν δύσκολη η πορεία. Ο Μαφούμου βοηθούσε πολύ, γιατί φαινόταν πως ήξερε τα καλύτερα μονοπάτια. Προχωρούσε μπροστά με το Ράνι και τον Τζακ από πίσω του. Ο Πιλέσκου από πίσω, κρατούσε το όπλο στο χέρι.

Καθώς προχωρούσαν γύρω από το βουνό, ένας παράξενος θόρυβος έφτασε στα αυτιά τους.

— Τι είναι αυτό; είπε η Νόρα, ανήσυχη. Σταμάτησαν όλοι κι άκουγαν. Ο Μαφούμου τους έκανε νεύματα, μην ξέροντας γιατί σταμάτησαν.

— Μεγάλος θόρυβος, Μαφούμου, μεγάλος θόρυβος, είπε ο Τζακ, σηκώνοντας το χέρι του ώστε να κάνει το Μαφούμου να ακούσει. Το αγόρι γέλασε.

— Μεγάλο νερό, είπε. Μεγάλο νερό. Ήταν πολύ περήφανος που μπορούσε να απαντήσει στον Τζακ στη γλώσσα του. Ήταν πολύ έξυπνος και σε μισή ώρα μπόρεσε να μάθει είκοσι ή και παραπάνω καινούριες λέξεις.

— Μεγάλο νερό, είπε ο Τζακ μπερδεμένος. Εννοεί τη θάλασσα;

— Όχι, ξέρω τι είναι, είναι ένας καταρράκτης! είπε ο Μάικ. Άκου! Μοιάζει με βροντή, αλλά είναι νερό που πέφτει κάπου κοντά από το βουνό. Έλα, στοίχημα πως έχω δίκιο.

Η μικρή συντροφιά έκανε πιο γρήγορα, ακολουθώντας το νέο της οδηγό. Ο θόρυβος μεγάλωσε. Πραγματικά ακουγόταν σαν βροντή, αλλά πιο μουσικά. Η νχώ έφτανε στην κοιλάδα και που και

που ο θόρυβος φαινόταν να μπαίνει στα κεφάλια των παιδιών μ' έναν αλλόκοτο τρόπο. Κουνούσαν τα κεφάλια τους να το διώξουν ! Ήταν παράξενο.

Και ξαφνικά είδαν τον καταρράκτη! Ήταν εκπληκτικό! Έπεφτε σχεδόν ίσια στην απότομη μεριά του βουνού με ένα φοβερό θόρυβο. Πιτσιλιές μέχρι ψηλά στον ουρανό, κρέμονταν σαν ομίχλη πάνω του. Τα παιδιά ένιωθαν την υγρασία του στα πρόσωπά τους από εκεί όπου σέκονταν, με δέος, ήσυχα, βλέποντας ένα τόσο υπέροχο θέαμα.

— Θεούλη μου! είπε η Πέγκι, γεμάτη έκπληξη κι ευχαρίστηση. Νά γιατί κάνει τόσο θόρυβο! Είναι ένας υπέροχος καταρράκτης. Έρχεται μέσα από το βουνό!

— Ναι, πράγματι, είπε ο Μάικ, σκεπάζοντας τα μάτια του και κοιτώντας προς τα πάνω. Πρέπει να υπάρχει ένας υπόγειος ποταμός μέσα στο βουνό και πέφτει σ' αυτό το απότομο μέρος. Θεούλη μου! Πώς θα περάσουμε;

Ήταν πολύ δύσκολο. Έπρεπε να βγούνε αρκετά από το μονοπάτι τους. Ο καταρράκτης δημιουργούσε ένα φουσκωμένο, βίαιο ποταμό στο κάτω του μέρος, που έκανε θόρυβο και περνούσε μέσα από την κοιλάδα, κι ενωνόταν με τον ποταμό απ' όπου είχαν έλθει πρόσφατα.

Ο Μαφούμου προχωρούσε κατά μήκος του φουσκωμένου νερού μέχρι να φτάσει σ' ένα ρηχό μέρος, όπου μεγάλοι βράχοι σχημάτιζαν σειρά.

— Γρήγορα, γρήγορα, είπε, δείχνοντας τις

πέτρες. Πάμε εκεί, γρήγορα.

— Νομίζω πως θα μπορούσαμε να πάμε εκεί, είπε ο Ράνι. Οι πέτρες είναι σαν δρομάκι. Θα κρατήσω τη Νόρα και μετά την Πέγκι κι εσύ πάρε τον Πολ, Πιλέσκου. Τα αγόρια μπορούν να τα καταφέρουν.

— Κι εγώ μπορώ να τα καταφέρω μόνος μου, είπε ο μικρός πρίγκιπας αγανακτισμένος. Κι εγώ είμαι αγόρι, ή όχι;

— Δεν είσαι τόσο μεγάλος όσο οι άλλοι, είπε ο Πιλέσκου χαμογελώντας, και άρπαξε το θυμωμένο αγόρι και το έβαλε σταθερά στον ώμο του. Ο Πολ κοκκίνισε από οργή, αλλά δεν τόλμησε να κουνηθεί για να μη ρίξει τον Πιλέσκου στο νερό. Όπως προχωρούσαν, ο Πιλέσκου έχασε το βήμα του ξαφνικά και παραλίγο θα έπεφτε. Κατάφερε μόλις να ορθοποδήσει και κάθισε βαριά στο μεγάλο βράχο. Ο Πολ σχεδόν πνάχτηκε από τον ώμο του.

Τα παιδιά πέρασαν με ασφάλεια. Όπως είχε πει ο Ράνι, οι πέτρες σχημάτιζαν δρομάκι αν και μια δυο ήταν σχετικά απομακρυσμένες, αλλά ευτυχώς το νερό εκεί τους έφτανε μόνο μέχρι τη μέση, κι έτσι λύθηκε το πρόβλημα με μια βολτίτσα στο νερό. Τα άλλα τρία παιδιά πέρασαν εύκολα. Ο Μαφούμου πηδούσε σαν κατσίκι από τη μια πέτρα στην άλλη.

Και τώρα όλοι ήταν στην άλλη πλευρά του καταρράκτη. Ο θόρυβος από το νερό που έπεφτε ακουγόταν ακόμη βροντερός, αλλά τους άρεσε.

— Ο αφρός είναι σαν μπουρμπουλήθρες, είπε η Νόρα, κοιτώντας μια δίνη στον ποταμό.

Ο ήλιος ήταν τώρα πολύ ψηλά για να προχωρήσουν. Ακόμη κι ο Μαφούμου ζεσταινόταν και ήθελε να ξεκουραστεί. Επίσης το πόδι του πονούσε λίγο παρά τον επίδεσμο. Όλοι μαζεύτηκαν στο δροσερό ίσκιο ενός τεράστιου δέντρου, όπου μπορούσαν που και που να πιτσιλιούνται με τη δροσιά του καταρράκτη.

— Μάλλον θα πρέπει να φάμε, είπε ο Ράνι, που βαριόταν να κάνει κάτι γι' αυτό.

— Ναι, αν και είμαι κουρασμένος και δεν μπορώ να φάω ούτε ένα αυγό μυρμηγκιού! είπε ο Τζακ.

— Δε σου δώσαμε, είπε η Πέγκι. Το μόνο που θα 'θελα εγώ είναι κάτι γλυκό να πιω.

Ο Μαφούμου εξαφανίστηκε για λίγο. Επέστρεψε κρατώντας ένα παράξενο φρούτο που έμοιαζε μισό φουντούκι, μισό ρόδι. Έκανε μια τρύπα στο πάνω μέρος κι έδειξε στην Πέγκι πώς να πιει.

— Υποθέτω πως είναι ασφαλές να πίνει κανείς το χυμό αυτού του περίεργου φρούτου, είπε η Πέγκι με αμφιβολία.

Ο Ράνι κούνησε το κεφάλι.

— Ο Μαφούμου ξέρει τι είναι ασφαλές και τι όχι, είπε. Δοκίμασε και δες τι είναι. Αν είναι ωραίο θα δοκιμάσω κι εγώ!

Η Πέγκι πλάγιασε το αλλόκοτο πράσινο φρούτο. Ήταν γεμάτο μ' έναν παχύ χυμό που έσταζε σαν σιρόπι. Στην αρχή η γεύση ήταν ξινή, σαν

λεμόνι, αλλά όταν το κορίτσι ρούφηξε δυνατά, μια θαυμάσια δροσιά απλώθηκε στο στόμα και στο λαιμό της.

— Θεούλη μου! είπε η Πέγκι. Νιώθω σαν να κατεβαίνει μέσα μου παγωτό, αλλά δεν είναι καθόλου γλυκό. Πάρτε το και σεις!

Σε λίγο όλοι ρουφούσαν το παράξενο φρούτο. Σε κανένα δεν άρεσε αρχικά η ξινή γεύση, αλλά αγάπησαν την κατοπινή δροσιά που τους έκανε να νιώθουν.

— Μαφούμου, είσαι πολύ, πολύ έξυπνος, είπε ο Τζακ νυσταγμένα στο μικρό παιδί, που κούρνιαζε, ως συνήθως, δίπλα στον ήρώά του. Ο Μαφούμου χαμογέλασε ικανοποιημένος. Ένα κοπλιμέντο από τον Τζακ τον έκανε πολύ ευτυχισμένο.

Σε λίγο όλοι κοιμόντουσαν εκτός από το Ράνι, που κρατούσε σκοπιά, αν και δυσκολευόταν πολύ να μείνει ξύπνιος με τέτοια ζέστη. Η ζέστη χόρευε τριγύρω και τα πάντα έλαμπαν και τρεμούλιαζαν. Αν δεν υπήρχε και η δροσιά που ανέδυε ο διπλάνός καταρράκτης θα ήταν αβάσταχτη.

Ακόμη και οι μαϊμούδες ήταν ήσυχες, αλλά όταν άρχισαν να κινούνται στο δέντρο και να μιλούν ο Ράνι τους ξύπνησε όλους. Η μεγάλη ζέστη της μέρας είχε φύγει. Αν επρόκειτο να εξερευνήσουν κι άλλο έπρεπε να ξεκινήσουν αμέσως.

Και σύντομα είχαν μια μεγάλη έκπληξη, καθώς όταν προχωρούσαν σε μια βραχώδη γωνία του κίτρινου βουνού, άκουσαν φωνές! Έμειναν όλοι

ξαφνικά ακίνητοι, τολμώντας μόλις να αναπνεύσουν. Φωνές! Μπορούσαν να 'ναι ιθαγενείς ή ο λαός από το βουνό.

Οι φωνές ήταν βαθιές και άγριες, σαν φωνές από κουρούνες, σκέφτηκε ο Τζακ. Ο Ράνι έκανε νόημα μπροστά στο Μαφούμου, γιατί ήξερε ότι το παιδί μπορούσε να προχωρήσει ήσυχα σαν σκιά. Ο Μαφούμου γλίστρησε με την κοιλιά και σύρθηκε σαν φίδι. Ήταν υπέροχο να τον κοιτάει κανείς. Τα άλλα παιδιά δεν μπορούσαν να φανταστούν πώς προχωρούσε τόσο γρήγορα.

Όλοι έπεσαν κάτω ήσυχα πίσω από τους θάμνους κι έμειναν ακίνητοι. Ο Μαφούμου σύρθηκε μπροστά σ' ένα κοντρό θάμνο με αγκάθια, αλλά το αγόρι δεν έμοιαζε να νιώθει τις γρατζουνιές. Χώρισε τα κλαδιά προσεκτικά και κοίταξε ανάμεσα.

Έπειτα γύρισε πίσω προς το Ράνι, το πρόσωπό του έλαμπε, κι έκανε νόημα με το χέρι του. Τα παιδιά διασκέδαζαν βλέποντας το μεγαλόσωμο Ράνι να κάνει το παν για να συρθεί μπροστά, όπως είχε κάνει ο Μαφούμου. Ο τεράστιος Βαρωνός το έκανε καλά, παρόλα αυτά, και σύντομα βρισκόταν πίσω από το αγόρι κοιτώντας ανάμεσα από το θάμνο με τα αγκάθια.

Οι δυο τους έμειναν εκεί για κάμποση ώρα. Οι άλλοι περίμεναν ανυπόμονα, ακούγοντας τις άγριες φωνές των ξένων, ενώ αναρωπόνταν τι μπορούσαν να βλέπουν ο Ράνι κι ο Μαφούμου.

Ξαφνικά ακούστηκε ένας τραχύς ήχος, ένας

συρτός, μурμυριστός θόρυβος και οι φωνές σταμάτησαν. Ο αλλόκοτος θόρυβος ξανακούστηκε, τόσο τραχύς που όλοι ανατρίχιασαν! Με το συρτό ήχο της υπόκωφης βροντής ο θόρυβος αντήχησε τριγύρω και μετά σταμάτησε. Τώρα μόνο οι διαπεραστικές φωνές των πουλιών, το ασταμάτητο μурμυρητό χιλιάδων εντόμων και η κουβεντούλα των μαϊμούδων ακουγόταν και πίσω απ' όλα αυτά ο ήχος του καταρράκτη μακριά.

Ο Ράνι και ο Μαφούμου σύρθηκαν πίσω, με τα πρόσωπά τους να λάμπουν. Πήραν τα άλλα παιδιά και έτρεξαν σε μια ασφαλή απόσταση. Και στον ίσκιο ενός μεγάλου βράχου ο Ράνι τους είπε τι είχε δει αυτός και ο Μαφούμου.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΒΟΥΝΟ

— Γρήγορα, Ράνι, πες τα μας όλα! είπε ο Τζακ.

— Είδαμε μερικούς από το λαό του Μυστικού Βουνού! είπε ο Ράνι. Πραγματικά φαίνονται αλλόκοτοι. Είναι όπως ακριβώς είπε ο θεός του Μαφούμου· έχουν πυκνά κόκκινα μαλλιά και γένια και η επιδερμίδα τους είναι παράξενα κίτρινη. Δεν μπορούσα να δω αν τα μάπα τους ήταν πράσινα. Φορούσαν φαρδιές ρόμπες όλων των χρωμάτων καθώς και τουρμπάνια πάνω από τα κόκκινα μαλλιά τους.

— Θεούλη μου! είπε ο Μάικ, με τα μάπα του ανοιχτά από ενθουσιασμό. Συνέχισε, τι συνέβη;

— Το πιο αλλόκοτο πράγμα συνέβη, είπε ο Ράνι. Δεν ξέρω αν το πιστεύω ή όχι. Λοιπόν, αφήστε με να σας πω. Ενώ καθόμασταν εκεί, κοιτώντας αυτούς τους ανθρώπους να μιλούν με τις παράξενες άγριες φωνές τους, προσέξαμε ότι βρίσκονταν δίπλα σ' έναν παράξενο βράχο.

— Τι είδους βράχο; ρώτησε ο Πιλέσκου.

— Ήταν ένας τεράστιος βράχος, είπε ο Ράνι. Λέω παράξενος, γιατί ήταν πολύ μικρότερος στο κάτω μέρος απ' όπi στο πάνω, έτσι ώστε έδειχνε σαν να επρόκειτο να πέσει. Λοιπόν, ενώ κοιτούσαμε, έ-

νας από αυτούς τους ανθρώπους ανέβηκε στο βράχο και τον έσπρωξε με δύναμη.

— Γιατί; Σίγουρα δεν μπορούσε να κουνήσει έναν τεράστιο βράχο! φώναξε ο Μάικ.

— Αυτό σκέφτηκα κι εγώ, είπε ο Ράνι. Αλλά αυτός ο βράχος πρέπει να είναι απ' αυτούς τους παράξενους που ισορροπούν και μπορεί κανείς να τους χειριστεί ή να τους κουνήσει με ένα άγγιγμα, όσο μεγάλοι κι αν είναι. Υπάρχουν λίγοι γνωστοί στον κόσμο, κι αυτός είναι ένας απ' αυτούς.

— Τι συνέβη όταν γύρισε ο βράχος; ρώτησε ο Πιλέσκου.

— Δε γύρισε μόνο, γλίστρησε στη μια πλευρά, είπε ο Ράνι. Όπως ακριβώς ο βράχος στην ιστορία του Αλή Μπαμπά που μου είπατε! Κι από πίσω ήταν μια τεράστια πόρτα στη μεριά του βουνού στερεωμένη με λαμπερούς μεντεσέδες που άστραφταν στον ήλιο!

Όλοι κοιτούσαν σιωπηλοί το Ράνι, υπερβολικά αναστατωμένοι για να μιλήσουν. Αυτός λοιπόν ήταν ο δρόμος για το βουνό! Έπесαν πάνω του μάλλον τυχαία.

— Συνέχισε, ψιθύρισε η Πέγκι επιτέλους.

— Δεν μπορούσα να δω πώς άνοιξε η μεγάλη πόρτα, είπε ο Ράνι. Έμοιαζε να γλιστρά στη μια πλευρά, πολύ ήσυχα, αλλά δεν ξέρω αν άνοιξε από έξω ή από μέσα. Έπειτα ο βράχος κύλησε πίσω στη θέση του και γλίστρησε με το φοβερό αυτό θόρυβο που ακούσατε.

— Και οι άνθρωποι μπήκαν στο βουνό; ρώτησε ο Μάικ.

— Ναι, απάντησε ο Ράνι. Δεν είδαμε άλλους.

Όλοι έμειναν σιωπηλοί για λίγο και σκέφτηκαν την αλλόκοτη είσοδο στο Μυστικό Βουνό. Αυτό λοιπόν εννοούσε ο θεός του Μαφούμου, όταν έλεγε ότι για να μπει κανείς στο βουνό έπρεπε να περάσει από βράχους!

— Λοιπόν τι θα κάνουμε; είπε ο Τζακ. Ξέρουμε το δρόμο, αλλά αναρωτιέμαι πώς να ανοίγει η μεγάλη στερεωμένη πόρτα! Ω, Ράνι δεν μπορούμε να προσπαθήσουμε να μπούμε απόψε;

— Το καλύτερο είναι είπε ο Ράνι να προσπαθήσω μόνος μου να δω τι συμβαίνει. Μπορείτε όλοι να βρείτε καλά κρυμμένες θέσεις τριγύρω για να βλέπετε. Θα πάρω το όπλο μου, να 'στε βέβαιοι!

Δύσκολα τα παιδιά μπορούσαν να περιμένουν να πέσει η ξαφνική νύχτα. Βρήκαν καλά κρυμμένες θέσεις αν και ο Τζακ κι ο Μαφούμου βρήκαν τις καλύτερες. Ήταν πάνω σ' ένα μεγάλο δέντρο, κοντά στην είσοδο του βουνού. Ο Μαφούμου τη βρήκε, φυσικά, και βοήθησε τον Τζακ να ανέβει. Οι άλλοι ήταν πίσω από πυκνούς θάμνους.

Όταν τα αστέρια βγήκαν λαμπερά κι ένα μισοφέγγαρο έλαμπε στον ουρανό, ο Ράνι σύρθηκε στον περίεργο βράχο του οποίου ο μαύρος ίσκιος ήταν τεράσπος τη νύχτα. Όλοι κοιτούσαν, τολμώντας με δυσκολία να αναπνεύσουν μήπως κάτι συνέβαινε στο Ράνι.

Ο μεγαλόσωμος Ράνι ανέβηκε ήσυχα στο βράχο. Νόμιζε ότι ήξερε ποιο σημείο ακριβώς να σπρώξει, γιατί είχε δει έναν από το λαό του βουνού να κινεί το βράχο και είχε σταμπάρει το ακριβές μέρος. Αλλά ήταν δύσκολο να το βρει τη νύχτα.

Ο Ράνι έσπρωχνε και πίεζε. Πίεζε το βράχο και σήκωνε με όλη του τη δύναμη. Τίποτα δεν έγινε. Σταμάτησε και σκούπισε το ζεστό του μέτωπο, κι αναρωπιόταν ποιο είναι το σωστό μέρος να πιέσει.

Προσπάθησε ξανά και ξανά και μόλις ήταν έτοιμος να εγκαταλείψει κάτι έγινε. Έσπρωξε στο σωστό σημείο μάλλον τυχαία! Με έναν ήχο σαν μурμουρίσμα ο τεράστιος βράχος κουνήθηκε αργά στο πλάι και μετά γλίστρησε πίσω. Ο θόρυβος που έκανε ήταν φοβερός. Ο Ράνι έτρεξε στις σκιές, φοβισμένος μήπως εκατοντάδες άνθρωποι του βουνού έρθουν τρέχοντας.

Η στερεωμένη πόρτα έλαμπε στο σεληνόφως. Δεν άνοιξε. Έστεκε εκεί, μεγάλη και συμπαγής, παράξενη και ήσυχη, φράζοντας το δρόμο. Κανείς δεν ήρθε. Κανείς δε φώναξε για να μάθει ποιος κίνησε την πόρτα. Μόνο οι ήχοι της νύχτας ακούγονταν στον αέρα, κι ο ήχος ενός μακρινού καταρράχτη.

Όλοι περίμεναν, τρέμοντας από ενθουσιασμό. Ο Τζακ έβλεπε από το δέντρο του γεμάτος θαυμασμό και προσδοκία. Αλλά δε συνέβη απολύτως τίποτα. Ο βράχος έμεινε εκεί όπου ήταν και η πόρτα έλαμπε από πίσω.

— Ράνι! Ίσως ο λαός του βουνού δεν άκουσε το θόρυβο! ψιθύρισε ο Πιλέσκου. Προσπάθησε με την πόρτα.

Ο Ράνι σύρθηκε πάλι μπροστά, δίπλα στις μαύρες σκιές. Μια δυο φορές άστραψε στο σεληνόφως το όπλο που κρατούσε στο χέρι του. Ο Ράνι έπαιρνε το ρίσκο!

Οι άλλοι τον περίμεναν από τις κρυφώνες τους. Ανέβηκε στην πόρτα. Την άγγιξε με το χέρι του. Έσπρωξε ήρεμα. Προσπάθησε στη μια πλευρά. Δοκίμασε να δει μήπως κατά τύχη κανένα καρφί ή μεντεσές άνοιγε τη μεγάλη πόρτα. Αλλά ό,τι κι αν έκανε, η πόρτα έμενε κλειστή.

— Πάμε να δούμε, ψιθύρισε ο Μάικ στον Πιλέσκου. Το αγόρι ένιωθε ότι δεν μπορούσε να μείνει ακίνητο άλλο. Κι ο Πιλέσκου ανυπομονούσε να πάει στην πόρτα του βουνού, έτσι αυτός, κι ο Μάικ, ο Πολ και τα δυο κορίτσια σύρθηκαν μπροστά στις σκιές.

Ο Τζακ ήθελε να πάει επίσης, κι άρχισε να κατεβαίνει προσεκτικά το δέντρο· μπερδεύτηκε όμως σ' ένα μεγάλο κλαδί καθώς το έκανε αυτό. Ο Μαφούμου προσπάθησε να τον λύσει, αλλά όσο προσπαθούσε, τόσο πιο πολύ μπερδευόταν ο καμένος ο Τζακ.

Και μετά, ενώ ο Τζακ είχε σχεδόν λυθεί, ακούστηκε ένας συρτός υπόκωφος θόρυβος ξανά και ο τεράστιος βράχος γλίστρησε μπροστά στη μεγάλη πόρτα και μπήκε στη θέση του.

Από πίσω του, πιασμένοι ανάμεσα στο βράχο και στην πόρτα, ήταν όλοι εκτός από το Μαφούμου και τον Τζακ! Τα κορίτσια, ο Μάικ, ο Πολ, ο Ράνι και ο Πιλέσκου βρίσκονταν στο στενό μέρος στη μέση.

Ο Ράνι προσπάθησε να σταματήσει το βράχο να γλιστρά στη θέση του, αλλά αφού ξεκίνησε, τίποτα δεν μπορούσε να σταματήσει το φοβερό βαρύ βράχο. Κανείς δεν μπορούσε να δραπετεύσει, γιατί δεν υπήρχε χρόνος να ξεφύγουν από την παγίδα.

Ο Τζακ και ο Μαφούμου κοιτούσαν το βράχο με τη μεγαλύτερη απογοήτευση. Ο Τζακ πήδηξε από το δέντρο, σπάζοντας σχεδόν τη φτέρνα του, κι έτρεξε στο βουνό.

— Είστε ασφαλείς, είστε ασφαλείς; φώναξε.

Αλλά δεν πήρε απάντηση. Ο βράχος έκοβε τον ήχο των φωνών. Ο Τζακ χτύπησε στο βράχο, προσπάθησε να τον σπρώξει, όπως είχε δει να κάνει ο Ράνι· κι ο Μαφούμου έκανε το ίδιο. Αλλά ούτε ο ένας ούτε ο άλλος μπόρεσαν να βρουν το μυστικό του βράχου κι έτσι έμεινε όπως ήταν, κολοσσιαίος στο σεληνόφως, με το να υψώνεται πάνω τους ενώ αυτοί φώναζαν και προσπαθούσαν.

Και μετά, πίσω από το βράχο, η μεγάλη πόρτα άνοιξε! Ο Τζακ και ο Μαφούμου την άκουσαν και σώπασαν. Τι συνέβαινε;

Πράγματι π; Όταν η πόρτα άνοιξε η μικρή συντροφιά κοιτούσε μ' ορθάνοιχτα τα μάτια ένα σπήλαιο σαν διάδρομο. Φωτιζόταν από λάμπες και

μια μεγάλη σειρά σκαλοπάτια οδηγούσε για λίγο κάτω. Από αυτά τα σκαλοπάτια ερχόταν ο λαός του Μυστικού Βουνού, όλοι ντυμένοι στις φαρδιές τους ρόμπες και κρατώντας παράξενα κίτρινα ραβδιά που έλαμπαν από πάνω ως κάτω.

Ο αρχηγός ήταν ένας πολύ ψηλός άντρας με ανοιχτό κόκκινο μούσι κι αστραφτερά μάπα. Μίλησε στο Ράνι σε μια γλώσσα σαν αυτή του Μαφούμου. Ο Ράνι κατάλαβε μερικά πράγματα.

— Θέλει να τον ακολουθήσουμε, είπε ο Ράνι στον Πιλέσκου. Έχεις το όπλο σου Πιλέσκου;

— Ναι, είπε ο μεγαλόσωμος Βαρωνός. Είναι όμως ανώφελο να το χρησιμοποιήσω, Ράνι. Είναι τόσοι πολλοί! Άφησε κατά μέρος το όπλο σου, και θα δω τι θα συμβεί. Έχουμε φασαρίες τώρα. Μόνο ο Τζακ κι ο Μαφούμου είναι ασφαλείς!

Ήταν ένα παράξενο ταξίδι στην καρδιά του βουνού. Μεγάλες λάμπες έκαιγαν σ' όλο το δρόμο, φωτίζοντας τεράστιες σκάλες, μεγάλους τοίχους και ψηλά πέτρινα ταβάνια.

— Το βουνό είναι γεμάτο κουφάλες που τους έχουν κάνει διαδρόμους και δωμάτια, είπε ο Ράνι με χαμηλή φωνή στον Πιλέσκου. Δεν είναι καταπληκτικό; Κοίτα αυτές τις τεράστιες έγχρωμες εικόνες που έχουν ζωγραφίσει στους τοίχους! Είναι παράξενες, αλλά πολύ ωραίες.

Τα παιδιά κοιτούσαν με θαυμασμό τις μεγάλες έγχρωμες ζωγραφιές στους πέτρινους τοίχους των σπηλαίων του βουνού. Λάμπες είχαν έξυπνα τοπο-

θετηθεί για να φωτίζουν τις εικόνες έτσι ώστε άνθρωποι και ζώα έμοιαζαν σχεδόν ζωντανά. Το Μυστικό Βουνό ήταν πράγματι ένα θαυμάσιο μέρος!

Επιτέλους το μακρύ ταξίδι στην καρδιά του βουνού τέλειωσε. Η μικρή συντροφιά βρέθηκε σ' ένα αλλόκοτο δωμάτιο του οποίου το πέτρινο ταβάνι ήταν πολύ ψηλό για να το δουν με το φως της λάμπας τους. Λαμπερές πέτρες υπήρχαν στους τοίχους κι άστραφταν κι αυτές σαν αστέρια στο φως.

Ένα ανώμαλο πλάτωμα φαινόταν στη μια άκρη του δωματίου. Πάνω του ήταν στοιβαγμένοι σωροί από θαυμάσια μικρά χαλιά, όμορφα υφασμένα και υπέροχα ζωγραφισμένα με τα πιο φωτεινά χρώματα που μπορούσε να φανταστεί κανείς. Τα παιδιά κάθισαν σ' αυτά, κουρασμένα.

Κανάτες με παγωμένο νερό υπήρχαν πάνω σ' ένα πέτρινο τραπέζι. Όλοι ήπιαν πολύ. Λεπτές πίτες ήταν μέσα σ' ένα ρηχό δίσκο δίπλα στις κανάτες. Ο Μάικ δοκίμασε μια. Ήταν γλυκιά και στεγνή, μάλλον ευχάριστη στη γεύση. Όλοι έφαγαν κι αναρωπόνταν τι θα συνέβαινε.

Η πόρτα για το παράξενο δωμάτιό τους ήταν από σκληρό ξύλο, στερεωμένη απ' έξω. Δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα εκτός από το να περιμένουν. Ο λαός του βουνού τους άφησε μόνους στην καρδιά του αλλόκοτου σπιτιού του.

— Καλύτερα να ξεκουραστούμε λίγο, είπε ο Ράνι, και σκέπασε τα τρία παιδιά με κουβέρτες. Δεν ξέρω τι να ευχηθώ για τον Τζακ. Χαίρομαι που δεν

πιάστηκε, κι εντούτοις θα 'θελα να 'μαστε όλοι μαζί εδώ.

— Ίσως ο Τζακ και ο Μαφούμου βρουν κάποιο τρόπο να μας σώσουν, είπε η Πέγκι με ελπίδα.

Ο Ράνι γέλασε για λίγο.

— Δεν είναι καλό να ελπίζουμε κάτι τέτοιο, Πέγκι! Αν προσπαθήσει να μπει από την πέτρινη είσοδο και τη μεγάλη πόρτα, απλώς θα φυλακιστεί!

— Νομίζεις ότι θα δούμε τη μαμά και τον μπαμπά; ρώτησε η Νόρα ξαφνικά. Πρέπει να είναι κάπου στο βουνό κι αυτοί.

— Ναι, αυτό είναι αρκετά πιθανό, είπε ο Πιλέσκου σκεφτικός. Ράνι, θα κρατήσω σκοπιά για το πρώτο μισό της νύχτας. Πήγαινε τώρα να κοιμηθείς με τους άλλους.

Παρά τον τρομερό ενθουσιασμό της μέρας τα τρία παιδιά αποκοιμήθηκαν σύντομα πάνω στα μαλακά χαλιά. Ο Ράνι αρχικά δεν κοιμήθηκε, αλλά μετά τον πήρε ελαφρά ο ύπνος μισοκαθισμένο σε περίπτωση που ο Πιλέσκου τον χρειαζόταν γρήγορα.

Αλλά η νύχτα πέρασε ήσυχα και κανείς δεν ήρθε να τους ενοχλήσει στο κελί-δωμάπιό τους. Η λάμπα έκαιγε σταθερά, αναδύοντας ένα απαλό φως στο παράξενο, ψηλοτάβανο δωμάτιο. Έκαιγε ως το πρωί, κι ακόμα και τότε έμεινε αναμμένη, γιατί το φως του ήλιου δεν έμπαινε ποτέ στην καρδιά του Μυστικού Βουνού.

Ο ΜΑΦΟΥΜΟΥ ΚΑΝΕΙ ΜΙΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ

Ο Τζακ ήταν γεμάτος ανησυχία κι απογοήτευση. Ο Μαφούμου έμενε δίπλα του χωρίς να λέει τίποτα, κοιτώντας τον Τζακ με τα μεγάλα σκούρα του μάπα. Και τα δυο αγόρια χτυπούσαν ξανά και ξανά το μεγάλο βράχο που έκρυβε την είσοδο για το Μυστικό Βουνό. Άκουσαν την πόρτα να γλιστρά πίσω ξανά στη θέση της και μετά τα πάντα ήταν ήσυχια.

— Έλα, είπε ο Μαφούμου τελικά και πήρε το χέρι του Τζακ. Τον πήγε εκεί όπου είχαν αφήσει τα πράγματά τους και οι δυο τους κάθισαν δίπλα δίπλα κάτω.

—Τι πρόκειται να κάνουμε; είπε ο Τζακ τελικά με το κεφάλι στα δυο του χέρια. Δεν αντέχω να τους σκέφτομαι πιασμένους, και να μην μπορούμε να τους πλησιάσουμε.

Ο Μαφούμου δεν καταλάβαινε. Καθόταν εκεί κοιτάζοντας τον Τζακ, μούρμουρίζοντας κάτι στη γλώσσα του. Έπειτα έκανε κάτι σαν κρεβάτι με τα πράγματα, κι έσπρωξε τον Τζακ εκεί.

— Κοιμόμαστε τώρα. Εγώ βρίσκω δρόμο σύντομα, είπε το μικρότερο παιδί με τα δόντια του να

λάμπουν στο σεληνόφως. Πρέπει να περιμένουν ως το πρωί.

Ο Τζακ αποκοιμήθηκε επιτέλους. Μόλις ο Μαφούμου είδε ότι τα μάπα του έκλεισαν κι άκουσε την αναπνοή του βαριά, σύρθηκε μακριά από τον Τζακ. Σηκώθηκε στο φως του φεγγαριού και κοίταξε το τεράστιο βουνό. Πώς θα έβρισκε ένα δρόμο για να μπουν;

Ο Μαφούμου δεν ήταν ακόμα δέκα χρονών, αλλά ήταν το πιο έξυπνο αγόρι στη φυλή του. Ήταν άτακτος, ανυπάκουος και πεισματάρης, αλλά είχε μυαλό. Είχε ξαπλώσει και σκεφτόταν συνεχώς πώς μπορούσε να μπει στο Μυστικό Βουνό χωρίς να περάσει από το βράχο.

Και ήρθε στο μυαλό του η εικόνα του μεγάλου καταρράκτη. Τον είδε να τρέχει από το βουνό, μια μεγάλη πτώση αφρισμένου ασημένιου νερού. Θα πήγαινε να δει αν έβγαινε από την καρδιά του Μυστικού Βουνού!

Το αγόρι γλιστρούσε στο φως του φεγγαριού. Έτρεξε ώσπου έφτασε στο μεγάλο καταρράκτη. Ήταν μεγαλειώδης στο φως του φεγγαριού και ο αφρός έλαμπε σαν αγνό ασήμι. Ο θόρυβος ήταν δυο φορές πιο δυνατός τη νύχτα και μισοφοβήθηκε.

Κοίταξε τρομαγμένα γύρω του. Δε φοβόταν τα ζώα, ή τα φίδια, αλλά μόνο να μην πιαστεί από το λαό του Μυστικού Βουνού. Αν τον αιχμαλώτιζαν, ο

Τζακ θα έμενε αβοήθητος γιατί δεν ήξερε την περιοχή όπως ο Μαφούμου.

Ο Μαφούμου ανέβηκε στο βουνό, μένοντας όσο πιο κοντά μπορούσε στον καταρράκτη. Μερικές φορές βρεχόταν, αλλά του άρεσε. Ήταν δροσερά! Η νύχτα ήταν ζεστή κι ο Μαφούμου ήταν λουσμένος στον ιδρώτα καθώς ανέβαινε. Το βουνό ήταν πράγματι πολύ απότομο. Μόνο περνώντας από άκρη σ' άκρη των βράχων μπορούσε να ανεβεί.

Επιτέλους έφτασε εκεί όπου άρχιζε ο καταρράκτης. Ο Μαφούμου ανέβηκε πάνω απ' αυτόν και ανακάλυψε, όπως είχε φανταστεί, ότι το νερό έβγαινε από το ίδιο το βουνό. Πρέπει να υπήρχε ένας υπόγειος ποταμός κάτω από το βουνό. Το βουνό υψωνόταν επάνω του, φτάνοντας στα σύννεφα. Ακριβώς από κάτω του ο καταρράκτης έτρεχε από το βουνό, και ο αφρός χτυπούσε στο δέρμα του αγοριού.

Συνέχισε να ανεβαίνει επάνω, σχεδόν κουφός από το θόρυβο του καταρράκτη. Έφτασε εκεί όπου το νερό έβγαινε από το βουνό σχηματίζοντας μια μεγάλη αψίδα. Ανέβηκε σκυφτά, και έφτασε στο βραχώδες χείλος, που ήταν πλατύ και υγρό, ακριβώς δίπλα στον καταρράκτη.

Ο Μαφούμου στεκόταν κι έτρεμε φοβισμένος, γιατί ο θόρυβος ήταν φοβερός. Αντηκούσε παντού γύρω του σαν συνεχής βροντή. Προχώρησε πίσω από τη μεγάλη υδάτινη αψίδα, γιατί το βραχώδες

πέρασμα εκτεινόταν σ' όλο το δρόμο πίσω από το νερό.

Κι εκεί, κρυμμένο στο θαμπό αφρό που υπήρχε παντού γύρω από τον καταρράκτη, ο Μαφούμου είδε έναν άλλο δρόμο για το Μυστικό Βουνό! Γιατί, σίγουρα, εκεί που το νερό μπορούσε να βγαίνει από το βουνό, αυτός και ο Τζακ μπορούσαν να μπουν!

Το φεγγάρι είχε σχεδόν χαθεί τώρα, και απλώθηκε σκοτάδι παντού. Ο Μαφούμου έτρεμε. Είχε ένα παράξενο κολιέ γύρω στο λαιμό του, φτιαγμένο από δόντια κροκοδείλου και το πήρε στο χέρι για να του φέρει καλή τύχη. Γλίστρησε κάτω στην πλαγιά του βουνού γδέρνοντας το δέρμα του καθώς προχωρούσε σε βράχους και πέτρες. Αλλά σχεδόν δεν ένιωθε τον πόνο, τόσο ανυπόμονος ήταν να φτάσει στον Τζακ και να του πει τι βρήκε.

Έφτασε στον Τζακ όταν ξημέρωνε. Ο φίλος του ήταν ξύπνιος και πολύ μπερδεμένος γιατί ο Μαφούμου είχε φύγει. Το αγόρι ήταν χλωμό και ανήσυχο. Είχε σχεδόν αποφασίσει να προσπαθήσει να κάνει κάπως το βράχο να κινηθεί και να μπει στο βουνό για να βρεθεί με τους άλλους.

Αλλά ο Μαφούμου είχε άλλα σχέδια. Σε αστεία, σπασμένα αγγλικά προσπάθησε να εξηγήσει στον Τζακ την ιδέα του.

— Μεγάλο, μεγάλο νερό, είπε κι έκανε ένα θόρυβο σαν τον καταρράκτη. Τζακ έρχεται με Μα-

Ο Μαφούμου ανέβαινε με δυσκολία στην από-
κρυμνη πλαγιά.

φούμου βλέπει μεγάλο, μεγάλο νερό. Πηγαίνουμε σε μεγάλο νερό. Έλα.

Ο Τζακ νόμιζε ότι ο Μαφούμου τρελάθηκε αλλά το μικρό αγόρι ήταν πολύ σοβαρό, κι έτσι κούνησε το κεφάλι του και είπε ναι, θα ερχόταν.

Αφήνοντας τα πράγματά τους εκεί όπου ήταν, σκεπασμένα με κλαδιά και πέτρες, τα δυο αγόρια ξαναγύρισαν στο μεγάλο καταρράκτη. Ο θόρυβος ήταν τόσο εκκωφαντικός που έπρεπε να φωνάζουν ο ένας στον άλλον για να ακούγονται.

Ο Μαφούμου θυμήθηκε το δρόμο που είχε πάρει το βράδυ. Ποτέ δεν ξεχνούσε μονοπάτι που είχε πατήσει. Θυμήθηκε ακόμη και τους θάμνους και τους βράχους που είχε περάσει. Έτσι δε δυσκολεύτηκε να βοηθήσει τον Τζακ στα βραχώδη περάσματα απ' όπου ξεπεπώταν το νερό από το βουνό.

Ο Τζακ ήταν μούσκεμα και σχεδόν κουφός όταν έφτασε στο μέρος απ' όπου έβγαινε το νερό από το βουνό. Κουνούσε συνεχώς το κεφάλι του για να βγει ο θόρυβος του καταρράκτη από μέσα, αλλά ήταν αδύνατο! Συνέχιζε όλη την ώρα.

Ο Μαφούμου ήταν ενθουσιασμένος. Οδηγούσε τον Τζακ πίσω από τη μεγάλη αψίδα του καταρράκτη και του έδειξε πώς το νερό βροντούσε πάνω από τα κεφάλια τους. Ήταν ένα περίεργο συναίσθημα να στέκονται ακριβώς πίσω από ένα τεράστιο καταρράκτη και να τον βλέπουν να χύνεται πάνω και μπροστά από τα κεφάλια τους, μια μεγάλη πρασινογάλαζη μάζα νερού, αρκετά δυνατή να πι-

νάξει τα αγόρια μακριά αν μπορούσε να τα φτάσει!

— Τι αλλόκοτο να σέκεται κανείς πίσω από ένα τέτοιο καταρράκτη, είπε ο Τζακ. Μαφούμου, τι νόημα είχε που μ' έφερες εδώ; Πώς νομίζεις ότι θα περάσουμε μέσα από το νερό που βγαίνει από το βουνό με περίπου εκατό χιλιόμετρα την ώρα; Πρέπει να είσαι τρελός.

Αλλά ο Μαφούμου δεν ήταν τρελός. Πήρε τον Τζακ στην άλλη πλευρά του περάσματος και του έδειξε ένα στενό πέτρινο μονοπάτι που οδηγούσε στο βουνό, όπου το νερό έτρεχε μόνο πέντε δέκα εκατοστά βαθύ. Δίπλα, ο ποταμός είχε φθάσει ένα βαθύ κανάλι, αλλά αυτό το σημείο ήταν λίγο πάνω από το ύψος του νερού και είχε νερό μέσα μόνο εξαιτίας του συνεχούς πιτσιλίσματος και των σταγόνων που έρχονταν από τον καταρράκτη.

— Πηγαίνουμε μέσα, χαμογέλασε ο Μαφούμου. Μπαίνουμε μέσα, ναι;

— Θεούλη μου, Μαφούμου, νομίζω ότι έχεις δίκιο! είπε ο Τζακ, αναστατωμένος. Πιστεύω ότι μπορούμε να μπούμε εδώ! Αν και ο Θεός ξέρει πόσο μακριά θα πάμε ή πού θα βγούμε.

— Πηγαίνουμε τώρα, είπε ο Μαφούμου. Βιάσου, βιάσου.

Τα παιδιά στριμώχτηκαν στο πέτρινο χείλος. Αν γλιστρούσαν στο μεγάλο ρεύμα του νερού που έβγαине, θα ήταν το τέλος τους. Αλλά πρόσεχαν και πάνονταν από τις πέτρες που προεξείχαν για να μην πέσουν. Το πέρασμα ήταν υγρό και γλιστερό.

Ο αέρας ήταν γεμάτος από λεπτές σταγόνες. Ήταν παράξενα να στριμώχνεσαι στο πλάι ενός μεγάλου ποταμού που γινόνταν καταρράκτης ένα μέτρο περίπου μακριά σου!

Το πέτρινο πέρασμα προχωρούσε μέσα στο βουνό, γύρω στο μισό μέτρο πάνω από το ύψος του ποταμού. Τα αγόρια προχωρούσαν κατά μήκος του. Σύντομα άφησαν πίσω τους τη βροντή του καταρράκτη και το βουνό φαινόταν παράξενα σιωπηλό. Ακριβώς κάτω τους, αριστερά, κυλούσε ο υπόγειος ποταμός, σιωπηλός και γοργός.

— Είναι σκοτεινά, Μαφούμου, είπε ο Τζακ τρέμοντας.

Δεν ήταν μόνο σκοτεινά αλλά και κρύα. Καθόλου ήλιος δεν έμπαινε ποτέ στο μυστικό ποταμό! Αλλά σύντομα ένα αλλόκοτο φως φάνηκε από την κορυφή και τα πλαϊνά του διαδρόμου που διέσχισε ο ποταμός.

Ήταν πρασινογάλαζο. Ο Μαφούμου σκέφτηκε ότι ήταν πολύ παράξενο, αλλά ο Τζακ ήξερε πως ήταν μόνο το παράξενο φως που εκπέμπει ο φώσφορος. Χαιρόταν για την απαλή του λάμψη, γιατί τώρα μπορούσαν λίγο πολύ να δουν πού πηγαίνουν.

«Δε θα πέσουμε στον ποταμό τώρα ούτε θα βρεθούμε στον καταρράκτη», σκέφτηκε. «Μα το Θεό, ο Μαφούμου ήταν έξυπνος που σκέφτηκε ότι θα υπάρχει δρόμος για το βουνό από εκεί που βγαίνει ο ποταμός και γίνεται καταρράκτης! Δε θα

το σκεφτόμουνα ποτέ αυτό σε εκατό χρόνια! Δε θα ήταν θαυμάσιο αν μπορούσαμε να τους σώσουμε όλους!»

Μετά από ένα μακρύ σύρσιμο κατά μήκος του περάσματος, το τούνελ έβγαζε σε μια σειρά σπηλαίων, που ήταν άλλα μεγάλα, άλλα μικρά. Τα αγόρια θαύμασαν μερικά, καθώς οι τοίχοι άστραφταν με πς παράξενες ανοιχτές πέτρες.

— Οι τοίχοι έχουν μάπα που κοιτούν το Μαφούμου, ψιθύρισε στον Τζακ.

Ο Τζακ γέλασε, αλλά σύντομα σταμάτησε, γιατί το γέλιο του αντήχησε γύρω στις σπηλιές, γύρισε στην καρδιά του βουνού κι επέστρεψε σ' αυτόν σαν εκατό εκκωφαντικά γέλια, αλλόκοτα και φοβερά.

Ανάμεσα στα σπήλαια του ποταμού προχωρούσαν τα δυο παιδιά, σιωπηλά και μάλλον φοβισμένα τώρα. Έφτασαν σε κάπ που έμοιαζε με αδιέξοδο.

— Μαφούμου! Ο ποταμός προχωρεί μέσα στο τούνελ εδώ και η οροφή σχεδόν αγγίζει την επιφάνεια του νερού! είπε ο Τζακ απογοητευμένος. Δεν μπορούμε να πάμε μακρύτερα.

Ο Μαφούμου μπήκε στο νερό. Ο ποταμός δεν κυλούσε πολύ γρήγορα, γιατί ήταν σχεδόν επίπεδο το έδαφος εκεί. Το νερό ήταν εντούτοις βαθύ, και το αγόρι έπρεπε να κολυμπήσει. Άρχισε να προχωρά στο τούνελ για να δει πόσο μακριά μπορούσε να πάει με το κεφάλι πάνω από το νερό. Το κεφάλι

του χτύπησε στην οροφή καθώς κολυμπούσε και ανακάλυψε ότι το νερό ακουμπούσε την οροφή του τούνελ. Έπρεπε λοιπόν να κολυμπήσει κάτω από το νερό και έλπιζε πως πριν να πνιγεί, η οροφή θα υψωνόταν λίγο για να μπορέσει να αναπνεύσει!

Ο Μαφούμου ήταν καλός κολυμβητής, και μπορούσε να κρατήσει ώρα την αναπνοή του, αλλά τα πνευμόνια του κόντεψαν να σκάσουν μέχρι να βρει ένα μέρος να βγάλει το κεφάλι του πάνω από το νερό και να αναπνεύσει πάλι. Ακόμα και τώρα, η οροφή χαμήλωνε σχεδόν αμέσως και το νερό χτυπούσε επάνω της. Πόσο πολύ θα συνέχιζε έτσι μέχρι να υψωθεί ξανά και να μπορέσει ο Μαφούμου να αναπνεύσει πάλι;

Έπρεπε να προσπαθήσει. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο, εκτός αν αυτός κι ο Τζακ πήγαιναν πίσω. Έτσι, πήρε μια τεράστια αναπνοή, βούτηξε και κολύμπησε γρήγορα κάτω από το νερό, αγγίζοντας την οροφή που και που με το χέρι του για να δει αν θα μπορούσε να ανέβει στην επιφάνεια και να αναπνεύσει.

Ανταμείφθηκε. Η οροφή ξαφνικά υψώθηκε και το τούνελ έγινε ένα πλατύ σπήλαιο! Ο Μαφούμου βγήκε έξω από το νερό λαχανιασμένος και βήχοντας, ευχαριστημένος που δεν είχε εγκαταλείψει την προσπάθεια!

Κάθισε κάτω για λίγο για να αναπνεύσει όσο μπορούσε. Έπρεπε να πάει πίσω τώρα και να φέρει τον Τζακ! Δεν ήξερε αν το άλλο αγόρι μπορούσε να

κολυμπήσει κάτω από το νερό τόσο καλά όσο αυτός!

Ο Μαφούμου πήγε πίσω, ξέροντας ακριβώς πού να βγει για να αναπνεύσει και πού να βουτήξει για να κολυμπήσει ως εκεί όπου ο Τζακ τον περίμενε ανυπόμονα κι αναρωπόταν τι στην ευχή είχε συμβεί!

Ο Μαφούμου προσπάθησε να εξηγήσει στον Τζακ τι έπρεπε να κάνει. Ο Τζακ κατάλαβε πολύ καλά!

— Οδήγα, Μαφούμου, είπε το αγόρι, παίρνοντας βαθιά ανάσα. Είμαι καλός κολυμβητής αλλά δεν ξέρω αν είμαι τόσο καλός όσο εσύ! Προχώρα!

Έτσι και τα δυο αγόρια μπήκαν στον ποταμό, κολυμπώντας κάτω από το νερό εκεί όπου άγγιζε την οροφή και βγαίνοντας, έχοντας σχεδόν σκάσει, εκεί όπου η οροφή ψήλωνε λίγο και μπορούσαν να αναπνεύσουν.

Επειτα ξανά στο νερό, τρέμοντας, γιατί ήταν παγωμένο, κολύμπησαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν στο χαμηλό τούνελ, με τα κεφάλια τους να χτυπούν στην κορυφή μέχρι που έφτασαν σώοι εκεί όπου το τούνελ άνοιγε σε πλατύ σπήλαιο! Βγήκαν έξω από το νερό, λαχανιασμένοι, και κάθισαν να αναπνεύσουν. Οι καρδιές τους χτυπούσαν σαν μεγάλα τύμπανα, και πέρασε λίγη ώρα μέχρι να μπορέσουν να συνεχίσουν.

— Τώρα προς τα πού; αναρωτήθηκε ο Τζακ,

κοιτώντας τριγύρω το λαμπερό σπήλαιο. Υπάρχουν τρία τέσσερα τούνελ που βγάζουν έξω από αυτή τη σπηλιά με τον ποταμό να ξεδιπλώνεται σιωπηλά στο κέντρο. Μαφούμου από πού πάμε;

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Ο Μαφούμου έτρεχε τριγύρω, κοιτάζοντας μέσα στα πέτρινα τούνελ. Τελικά σταμάτησε κι έκανε νόημα στον Τζακ. Ο Τζακ τον πλησίασε κι αναρωπόταν τι μπορούσε να βλέπει το άλλο αγόρι, γιατί ήταν καθαρά αναστατωμένο.

Χωρίς άλλο ο Μαφούμου ήταν αναστατωμένος! Κοιτάζοντας μέσα στη μικρή στοά είχε δει πάρα πολλά σκαλοπάτια που οδηγούσαν επάνω στο βουνό! Τα σκαλοπάτια ήταν σκαμμένα στο σκληρό βράχο, γυαλισμένα κι έλαμπαν. Στο κάτω μέρος τους κρεμόταν μια μεγάλη λάμπα, με πολύ τέχνη κατασκευασμένη, που έδινε ένα περίεργο πράσινο φως.

Τα παιδιά στάθηκαν στο κάτω μέρος της σκάλας κοιτάζοντας επάνω. Πού μπορεί να οδηγούσε;

— Να ανεβούμε; ψιθύρισε ο Τζακ και ο ψιθύρος του δημιούργησε αντήχηση γύρω του. Ο Μαφούμου κατάνευσε. Σιωπηλά τα δυο αγόρια άρχισαν να ανεβαίνουν τη μεγάλη σκάλα. Συνέχιζε για πολύ, φαρδιά κι εύκολη να την ανεβείς. Έπειτα έστριβε απότομα δεξιά και γινόταν περίεργα στριφογυριστή, ακόμη λαξευμένη στο βράχο.

— Πιστεύω ότι οδηγεί στην κορυφή του βου-

νού! είπε ο Τζακ, με κομμένη την ανάσα. Ας καθίσουμε να ξεκουραστούμε. Τα πόδια μου είναι πραγματικά κουρασμένα με όλο αυτό το ανέβασμα.

Δεν πρόσεξαν πως μια ξύλινη πόρτα άνοιξε στη σκάλα ακριβώς από πίσω τους. Κάθονταν εκεί σιωπηλοί και ξεκουράζονταν. Και ξαφνικά άκουσαν τις άγριες φωνές του λαού του βουνού! Τα παιδιά κοίταξαν τριγύρω γρήγορα και στο φως μιας από τις πράσινες λάμπες που κρεμόταν στη σκάλα είδαν την πόρτα. Άνοιγε!

Τα παιδιά δεν ήξεραν αν θα ανέβαινε ή θα κατέβαινε ο κόσμος και δεν είχαν ώρα να διαλέξουν! Απλώς κατρακύλησαν τα σκαλοπάτια, κρύφτηκαν σε μια στροφή και περίμεναν εκεί, με τις καρδιές τους να χτυπούν και τα πόδια τους να τρέμουν.

«Αν κατέβουν τις σκάλες θα μας δουν!» σκέφτηκε ο Τζακ απελπισμένα. Θα μας αγγίξουν καθώς θα περνούν, γιατί τα σκαλοπάτια είναι στενά.

Αλλά ο λαός του βουνού ανέβηκε τις σκάλες! Τα αγόρια άκουσαν τα βήματά τους και τις φωνές τους να εξαφανίζονται καθώς απομακρύνονταν. Ανέβηκαν τα σκαλιά ως την πόρτα που ήταν ανοιχτή!

— Θεούλη μου! τι τύχη! ψιθύρισε ο Τζακ στο Μαφούμου, ο οποίος αν και δεν κατάλαβε τις λέξεις, ήξερε τι εννοούσε ο Τζακ. Τα αγόρια μπήκαν από την ανοιχτή πόρτα και βρέθηκαν σε μια τεράστια σάλα γύρω από τον τεράστιο διάδρομο που είχαν δει.

«Αυτό πρέπει να 'ναι κάπ σαν αίθουσα συναντήσεων», σκέφτηκε ο Τζακ, κοιτώντας απο την πέτρινη σκάλα προς τα κάτω. Στοιίχημα όπi είναι στο κέντρο του βουνού! Θεούλη μου! Τι παράξενο μέρος!

Σκαλοπάτια οδηγούσαν από τον τεράστιο διάδρομο προς πολλές κατευθύνσεις. Οδηγούσαν σε τέλειες ξύλινες πόρτες, στερεωμένες με γυαλιστερά μέταλλα. Ο λαός του βουνού είχε ένα παράξενο σπiπi! Δεν υπήρχε κανείς εκεί μέσα και η βαθιά σιωπή έμοιαζε πολύ αλλόκοτη. Τεράστιες λάμπες κρέμονταν από την οροφή και κουνιόνταν ελαφρά καθώς έκαιγαν. Βαθιές σκιές κινούνταν στο πάτωμα καθώς οι λάμπες πήγαιναν πέρα δώθε κι ο Μαφούμου κοιτούσε μ' ανοιχτό το στόμα, γιατί δεν είχε ξαναδεί τέτοιο μέρος στη ζωή του.

— Μαφούμου! Αυτοί οι άνθρωποι θα επιστρέψουν σύντομα, νομίζω, είπε ο Τζακ στο αυτί του. Έλα. Πρέπει να πάμε από αυτό το διάδρομο και να ανεβούμε τα σκαλιά για να δούμε αν μπορούμε να βρούμε πού είναι οι άλλοι. Βιάσου!

Τα παιδιά γλίστρησαν στο μεγάλο διάδρομο. Στάθηκαν εκεί στις σκιές κι αναρωπόνταν ποια σκαλοπάτια να πάρουν. Διάλεξαν τα κοντινότερα, που ήταν φαρδιά και ρηχά κι οδηγούσαν κάπου από μια ανοιχτή πόρτα.

Ανέβηκαν και μπήκαν. Ένα μακρύ σκοτεινό πέρασμα βρισκόταν μπροστά τους με πέτρινους τοίχους και ταβάνι. Το κατέβηκαν κι έστριψαν σ'

ένα άλλο. Άκουσαν θόρυβο φωνών και σταμάτησαν.

Κανείς δεν τους είχε ακούσει, έτσι ανέβηκαν ξανά και βρέθηκαν σε μια μεγάλη καμάρα που οδηγούσε σε μια σπηλιά. Οι τοίχοι της ήταν γεμάτοι από δέρματα ζώων και κουρτίνες από υλικό που έλαμπε. Το πάτωμα ήταν καλυμμένο με πλούσια χαλιά. Πάνω εκεί καθόταν ο λαός του Μυστικού Βουνού.

Τι αλλόκοτοι που έμοιαζαν στο φως! Οι άντρες είχαν όλοι κόκκινα πύρινα γένια και μαλλιά και τα πρόσωπά τους έμοιαζαν άρρωστα κιτρινωπά. Οι γυναίκες ήταν τυλιγμένες μέχρι τις μύτες και δεν έδειχναν ούτε μαλλιά ούτε πιγούνια! Τα αγόρια κατάλαβαν ότι ήταν γυναίκες γιατί μιλούσαν με ψηλές, οξείες φωνές.

Όλοι τους έκαναν κάτι. Μερικοί έφτιαχναν χαλιά. Άλλοι ύφαιναν με ανοιχτόχρωμα νήματα που έμοιαζαν σαν φοινικόφυλλα. Μερικοί σφυροκοπούσαν κάτι που δεν μπορούσαν να το δουν τα αγόρια.

— Καλύτερα να γυρίσουμε, ψιθύρισε ο Τζακ, σπρώχνοντας το Μαφούμου. Έλα. Αν μας δουν θα μας φυλακίσουν.

Τα παιδιά σύρθηκαν πίσω. Ο Μαφούμου φοβήθηκε, γιατί ο λαός του βουνού έμοιαζε τόσο παράξενος! Τα δυο αγόρια προχώρησαν μέχρι που έφτασαν σε μια άλλη πόρτα. Ήταν κλειστή. Την έσπρωξαν κι άνοιξε.

Το δωμάτιο μέσα ήταν πολύ παράξενο. Δεν είχε τίποτα εκτός από μια σκάλα από σκοινί που ανέβαινε στο σκοτάδι της οροφής!

— Πρέπει να υπάρχει ένα στενό πέραςμα που ανεβαίνει για πολύ, ψιθύρισε ο Τζακ. Αναρωπείμαι πού οδηγεί η ανεμόσκαλα. Σοσ! Μαφούμου, κάποιος έρχεται!

Πράγματι, φωνές και βήματα ακούγονταν ξανά. Ο Μαφούμου έβγαλε μια κραυγή φόβου, έπιασε την ανεμόσκαλα, κι ανέβηκε στη σπινθή· εξαφανίστηκε έτσι στο σκοτάδι της ψηλής οροφής αμέσως. Ο Τζακ θεώρησε ότι ήταν καλή ιδέα κι ακολούθησε.

Πάνω στην ώρα! Τρεις άντρες ήρθαν στο μικρό δωμάτιο, έκλεισαν την πόρτα κι άρχισαν να μιλούν με τις άγριες φωνές τους. Ο Τζακ και ο Μαφούμου έμεναν ακίνητοι στη σκάλα, γιατί ήξεραν πως αν ανέβαιναν, η σκάλα θα κουνιόταν και οι άντρες θα μάντευαν πως κάποιος είναι εκεί.

Οι άντρες μίλησαν για δέκα λεπτά, και μετά βγήκαν. Τα δυο αγόρια αμέσως ανέβηκαν τη σκάλα. Θεώρησαν πως θα ήταν ασφαλέστερα πάνω παρά κάτω!

Η σκάλα κατέληγε σ' ένα μικρό διάδρομο· απέναντί του υπήρχε μια πόρτα, γερή και βαριά! Ήταν μανταλωμένα από έξω με μεγάλα καρφιά που έμοιαζαν αδύνατο να κινηθούν!

— Κάποιος είναι φυλακισμένος εκεί μέσα, ψι-

θύρισε ο Τζακ. Νομίζεις ότι είναι η Πέγκι, η Νόρα, ο Μάικ και οι υπόλοιποι;

Ο Μαφούμου έκανε νόημα. Ναι, ήταν σίγουρος ότι είχαν ρίξει στη φυλακή την υπόλοιπη παρέα! Άρχισε να πιέζει τις βίδες.

Αν και ήταν βαριές, ήταν καλά λαδωμένες και γυρνούσαν σχετικά εύκολα, όταν τα δυο παιδιά τις πίεζαν. Μια μια τις έβγαζαν. Υπήρχε κάτι σαν μανταλάκι στην πόρτα κι ο Τζακ το έβγαλε. Η πόρτα άνοιξε.

Ούτε ένας ήχος δε βγήκε μέσα από το δωμάτιο. Τα παιδιά με δυσκολία τολμούσαν να κοιτάξουν από την πόρτα. Τι θα έβλεπαν; Σίγουρα, αν οι φίλοι τους ήταν μέσα θα έκαναν κάποιο θόρυβο, θα έλεγαν κάτι, ή θα φώναζαν!

Ο Τζακ έσπρωξε την πόρτα για να ανοίξει και μπήκε με τόλμη μέσα, πολύ πιο τολμηρά απ' όσο ένοιωθε! Και τι έκπληξη πήρε!

Η υπόλοιπη συντροφιά δεν ήταν εκεί, αλλά ο καπετάνιος και η κυρία Άρνολντ ήταν! Ξάπλωναν σε σωρούς από μικρά χαλιά στη γωνιά του, αχνά φωτισμένου, σπηλαιού, κι έμοιαζαν χλωμοί και άρρωστοι. Κοιτούσαν το άνοιγμα της πόρτας και σκέφτονταν πως κάποιος θα τους έφερνε φαγητό.

Όταν είδαν τον Τζακ αναπήδησαν έκπληκτοι. Κοιτούσαν σαν να μην πίστευαν στα μάτια τους. Νόμιζαν πως ονειρεύονταν.

— Τζακ, Τζακ! Πράγματι, εσύ είσαι; ρώτησε η

κυρία Άρνολντ, τελικά. Πού είναι οι άλλοι; Ο Μάικ, η Πέγκι, η Νόρα;

Ο Μάικ, η Πέγκι και η Νόρα ήταν τα παιδιά της κυρίας Άρνολντ, αν και μετρούσε και τον Τζακ σαν δικό της, γιατί μια φορά τους βοήθησε όταν είχαν μεγάλες φασαρίες. Ο Τζακ κοιτούσε τον καπετάνιο και την κυρία Άρνολντ χαρούμενος. Αγκάλιασε την κυρία Άρνολντ, γιατί την αγαπούσε πολύ.

— Δεν έχουμε ώρα για κουβέντες, είπε ο καπετάνιος Άρνολντ γρήγορα. Ο Τζακ άνοιξε την πόρτα της φυλακής μας. Καλύτερα να φύγουμε όσο έχουμε την ευκαιρία! Ακολουθήστε με. Ξέρω πού μπορούμε να πάμε για να μιλήσουμε με ασφάλεια.

Τους οδήγησε έξω από το δωμάτιο, παίρνοντας μαζί του μερικές λεπτές πίτες και μια κανάτα νερό. Σταμάτησε για να στερεώσει τις βίδες πίσω του, έτσι ώστε να μην παρατηρήσει τίποτα ασυνήθιστο όποιος ερχόταν. Έπειτα, αντί να κατεβεί από την ανεμόσκαλα, ο καπετάνιος Άρνολντ πήρε ένα μικρό σκοτεινό δρομάκι δεξιά που οδηγούσε απότομα επάνω. Πριν να περάσει πολύ ώρα, προς μεγάλη έκπληξη των δύο παιδιών, έφτασαν σ' ένα μέρος με αληθινό φως του ήλιου!

— Υπάρχουν παράθυρα κομμένα στις απότομες πλευρές του βουνού εδώ κι εκεί, είπε ο καπετάνιος Άρνολντ. Ο λαός του βουνού τα χρησιμοποιεί για ηλιοθεραπεία. Είναι αδύνατο να δραπετεύσει κανείς από αυτά γιατί το βουνό πέφτει απότομα από

κάτω, και όποιος βγει από το παράθυρο κατρακυλά στο κάτω μέρος του βουνού αμέσως! Είμαστε ασφαλείς εδώ. Μερικές φορές έφεραν τη γυναίκα μου και μένα να δούμε λίγο ήλιο. Κανείς δεν περνά ποτέ από δω.

— Πες μας τα πάντα, Τζακ, ικέτευσε η κυρία Άρνολντ. Γρήγορα, τι γίνονται οι άλλοι;

Ο Τζακ και ο Μαφούμου ήταν πολύ χαρούμενοι που κούρνιαζαν στο ζεστό φως του ήλιου κι ένωθαν τη ζέση του ξανά. Μασουλούσαν τις πίτες κι έπιναν νερό ενώ ο Τζακ έλεγε γρήγορα την ιστορία του. Ο καπετάνιος και η κυρία Άρνολντ άκουγαν με τρομερή έκπληξη.

— Λοιπόν, έχετε περάσει στο παρελθόν μαγευτικές περιπέτειες, αλλά, πράγματι, αυτή είναι η πιο ασυνήθιστή σας! είπε ο καπετάνιος Άρνολντ. Και τώρα, να σας πω τις δικές μας περιπέτειες!

Τους είπε πως έπρεπε να φτιάξει κάτι που δεν πήγαινε καλά στο «Άσπρο Χελιδόνη». Ενώ το έφτιαχνε, ο λαός του βουνού ήρθε σιγά σιγά και τους συνέλαβε. Τους πήγαν στο Μυστικό Βουνό και από τότε τους κρατούσαν φυλακισμένους.

— Δεν ξέρουμε ακριβώς γιατί, είπε ο καπετάνιος Άρνολντ. Αλλά δε νομίζω πως είναι κάτι καλό! Αυτοί λατρεύουν τον ήλιο και νομίζω πως έχουν ένα μεγάλο ναό στην κορυφή του βουνού, όπου κάνουν θυσίες στον ήλιο. Ελπίζω μόνο να μη μας ρίξουν από την κορυφή του βουνού για να ευχαριστήσουν το θεό τους ή κάτι τέτοιο!

— Για όνομα του Θεού! είπε ο Τζακ, χλωμιάζοντας. Είχε διαβάσει σε βιβλία ιστορίας για αρχαίες φυλές που λάτρευαν παράξενους θεούς και έκαναν σ' αυτούς θυσίες. Δεν είχε σκεφτεί ποτέ πως αυτό μπορούσε να συμβαίνει και σήμερα. Τι γίνεται με τους άλλους; Ο λαός του βουνού θα κάνει κάτι τέτοιο και μ' αυτούς;

— Λοιπόν ελπίζουμε πως όχι, είπε ο καπετάνιος Άρνολντ. Οι άλλοι είναι κάπου στο βουνό, και πρέπει να τους βρούμε! Τελειώσατε τις πίτες σας, Τζακ; Θα αφήσουμε λοιπόν αυτή τη ζεστή ηλιοπαγίδα και θα εξερευνήσουμε λίγο. Δε νομίζω κανείς να καταλάβει ότι φύγαμε μέχρι το πρωί, καθώς οι φρουροί μας έφεραν ήδη φαγητό σήμερα. Έχουμε αρκετές ώρες να ψάξουμε τους άλλους!

Στην αρχή ο Μαφούμου ντρεπόταν πολύ τους δυο ξένους ανθρώπους, αλλά όταν είδε πως ο Τζακ τους μιλούσε, άρχισε να χαμογελά και να δείχνει τα άσπρα του δόντια.

— Εγώ Μαφούμου, είπε. Εγώ Μαφούμου. Εγώ φίλος του Τζακ!

— Λοιπόν, Μαφούμου, έλα. Πρέπει να μείνεις μαζί μας, είπε ο καπετάνιος Άρνολντ. Ακολουθήστε με από 'δω και θα δούμε πού θα μας βγάλει!

ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

Στο μεταξύ, τι είχε συμβεί στους άλλους; Κοιμήθηκαν χωρίς διακοπή στο υπόγειό τους δωμάτιο, με τη λάμπα να καίει πίσω τους. Κατάλαβαν ότι ήταν πρωί μόνο από τα ρολόγια τους, που τους έλεγαν ότι είναι έξι η ώρα.

— Πεινώ, είπε ο Μάικ, ενώ χασμουριόταν. Ελπίζω να δίνουν αρκετό φαγητό στους φυλακισμένους σ' αυτό το Μυστικό Βουνό!

Πριν να τελειώσει, άνοιξε η πόρτα και δυο κοκκινομάλληδες άντρες μπήκαν μέσα, με τις ανοιχτόχρωμες ρόμπες να ανεμίζουν γύρω τους. Έφερναν κρύο νερό και μικρές πίτες σ' ένα δίσκο. Έφεραν επίσης όλων των ειδών τα φρούτα, πράγμα το οποίο ευχαρίστησε τα παιδιά.

— Αναρωπείμαι τι να συμβαίνει στον Τζακ και το Μαφούμου, είπε ο Μάικ. Τι νομίζεις ότι κάνουν, Ράνι;

— Δεν μπορώ να φανταστώ, είπε ο Ράνι, παίρνοντας φρούτα.

Αυτός και ο Πιλέσκου ανησυχούσαν πολύ περισσότερο απ' όσο έλεγαν στα παιδιά. Μισούσαν να βλέπουν τους αλλόκοτους κοκκινοτρίχηδες ανθρώπους, αν και ο Ράνι και ο Πιλέσκου τους έμοια-

ζαν παράξενα που και που, με τα ανοιχτοκόκκινα μαλλιά και γένια τους. Αλλά τα μάτια τους δεν ήταν πράσινα, ούτε η επιδερμίδα τους κίτρινη.

Προς το τέλος της μακριάς και βαρετής μέρας, η πόρτα άνοιξε, κι ένας φρουρός έκανε νόημα στη μικρή παρέα να βγει. Ακολούθησαν τον οδηγό τους, από μακριά, στριφογυριστά περάσματα, ανοιγμένα στο βουνίσιο βράχο, κι επιτέλους έφτασαν σε μια μεγάλη πόρτα που έλαμπε γαλαζοπράσινη στο φως της λάμπας που χόρευε από πάνω.

Η πόρτα άνοιξε όταν πλησίασαν και τα παιδιά είδαν μια μεγάλη σειρά σκαλοπάτια να ανεβαίνουν. Τα σκαλιά έλαμπαν με ένα παράξενο χρυσό χρώμα και λαμπύριζαν όταν η μικρή παρέα άρχισε να τα ανεβαίνει.

Κάθε διακόσια σκαλοπάτια, που ήταν φαρδιά και χρυσά, έστριβαν και συνέχιζαν να ανεβαίνουν. Τα παιδιά σύντομα κουράστηκαν από την ατέλειωτη ανάβαση. Κάθισαν για να ξεκουραστούν.

Πίσω τους ερχόταν μια ομάδα από το λαό του βουνού, τραγουδώντας ένα παράξενο λυπητερό τραγούδι. Σε κανένα δεν άρεσε. Ήταν φρικτό.

Πολλές φορές κάθισαν για να ξεκουραστούν. Ο Ράνι και ο Πιλέσκου ήταν σίγουροι ότι τα σκαλοπάτια οδηγούσαν στην κορυφή του βουνού. Εδώ κι εκεί, στα πλάγια, υπήρχαν λάμπες που φώτιζαν στο σχήμα μιας ακτίνας ήλιου. Ήταν τόσο δυνατές που τα παιδιά με δυσκολία άντεχαν να τις κοιτάξουν.

— Πρέπει να πηγαίνουμε στην κορυφή του

βουνού, νομίζω, είπε ο Ράνι. Σε λίγο ο ήλιος θα δύσει και αυτοί λατρεύουν τον ήλιο· συνήθως προσεύχονται όταν αυτός ανατέλλει ή δύει. Ίσως τους δούμε στη λατρεία τους!

Ο Ράνι είχε δίκιο, αλλά δεν μπορούσε να μαντέψει π ασυνήθιστο μέρος θα ήταν η κορυφή του βουνού!

Λαχανιασμένη και κουρασμένη, η μικρή παρέα ανέβαινε την τελευταία σειρά των σκαλιών. Πέρασαν από μια τεράστια χρυσαφένια πόρτα σε έναν αχανή διάδρομο με ψηλούς κίτρινους κίονες χτισμένους σε δυο σειρές.

— Θεέ μου! είπε ο Μάικ, σταματώντας έκπληκτος. Τι θέα!

Αυτό ήταν το πρώτο που τους εντυπωσίασε όλους. Η θέα από την κορυφή του βουνού ήταν εξαιρετική. Γύρω υπήρχαν άλλα βουνά, άλλα ψηλά, άλλα χαμηλότερα κι ενδιάμεσα οι πράσινες κοιλάδες, μερικές με γαλάζια νερά να τρέχουν κατά μήκος τους. Κόπηκε η αναπνοή των παιδιών και αισθάνθηκαν πολύ μικροί στη θέα αυτών των τεράστων βουνών.

Αφού κόλλησαν τα μάτια τους στο μεγαλειώδες τοπίο γύρω τους, γύρισαν να δουν πώς ήταν η κορυφή του Μυστικού Βουνού. Ήταν πολύ παράξενη. Γιατί καταρχήν είχε εντελώς ισοπεδωθεί. Υπήρχε πάρα πολύς ανοιχτός χώρος στο κέντρο, επενδυμένος με ένα είδος κίτρινης πέτρας που έλαμπε όπως τα σκαλοπάτια απ' όπου είχαν έρθει. Τρι-

γύρω, στις τρεις πλευρές, υπήρχαν διάδρομοι με κολώνες και στην τέταρτη ένα κτίσμα που έμοιαζε με ναό και που είχε θέα στην πιο απότομη ανατολική πλευρά του βουνού.

Τα παιδιά, με το Ράνι και τον Πιλέσκου, οδηγήθηκαν στο μεγάλο ναό. Ο αέρας ήταν δυνατός και κρύος στην κορυφή του βουνού κι όλοι τους έτρεμαν. Ένας κοκκινομάλλης άντρας έβαλε φαρδείς μανδύες στους ώμους τους. Ήταν από ένα είδος μαλλιού και ήταν πολύ ζεστοί.

Τους πήγαν στην κορυφή του ναού, όπου εξείχε ένας στρογγυλός, ψηλός πύργος. Από αυτόν τον πύργο μπορούσαν να δουν τον ήλιο να δύει, πέφτοντας από την άκρη του δυτικού ουρανού. Ενώ ο ήλιος εξαφανιζόταν, ο λαός του Μυστικού Βουνού γονάπσε κι άρχισε να τραγουδά ένα περριέργο τραγούδι.

— Ένα είδος προσευχής στον ήλιο, υποθέτω, είπε ο Ράνι βλοσυρά. Μίλησε στον Πιλέσκου στη γλώσσα τους. Δε μου αρέσει αυτό, π λες εσύ, Πιλέσκου;

Ο πρίγκιπας Πολ τέντωσε τα αυτιά του.

— Γιατί δε σου αρέσει, Ράνι; ρώτησε. Ο Ράνι δεν του έλεγε. Όλοι τους κοιτούσαν τον ήλιο ώσπου εξαφανίστηκε ξαφνικά. Αμέσως το τοπίο βυθίστηκε στο σκοτάδι, η κοιλάδα και τα βουνά εξαφανίστηκαν, και μόνο η λάμψη του χρυσαφένιου δαπέδου φώπζε την κορυφή του αλλόκοτου βουνού.

Ένας ψηλός, κοκκινομάλλης άντρας πήγε στο κέντρο και μίλησε δυνατά και απότομα. Ο Ράνι άκουγε και προσπαθούσε να καταλάβει ό,τι μπορούσε.

— Τι λέει; ρώτησε ο Μάικ.

— Όσο μπορώ να καταλάβω λέει στον ήλιο να μείνει μακριά και να αφήσει τη βροχή να έρθει, είπε ο Ράνι. Φαίνεται όπι έχει πάρα πολύ καιρό να βρέξει κι αυτοί οι άνθρωποι προσεύχονται στον ήλιο να ντυθεί τα χοντρά σύννεφα που θα φέρουν τη βροχή που θέλουν. Νομίζω όπι έχουν σπαρμένα κάπου στο βουνό και κινδυνεύουν να τα χάσουν αν δε βρέξει!

Εκείνη τη νύχτα η μικρή παρέα κοιμήθηκε στα χαλιά μέσα στον κρύο, ανεμοδαρμένο ναό. Ήταν ολομόναχοι στην κορυφή του βουνού, γιατί οι φρουροί τους εξαφανίστηκαν πίσω από την κίτρινη πόρτα, την έκλεισαν καλά και τη στερέωσαν με μεγάλα μάνταλα. Ο Ράνι και ο Πιλέσκου εξερεύνησαν το ναό, την επίπεδη κορυφή και το διάδρομο με τους κίονες με το φως ενός πυρσού, αλλά δεν υπήρχε άλλη είσοδος για το εσωτερικό του βουνού, εκτός από εκείνη τη μεγάλη λαμπερή, απ' όπου είχαν έρθει. Ήταν αδύνατο να φύγουν από την κορυφή του βουνού όσο ήταν αδύνατο να φύγουν από το υπόγειο δωμάτιό τους την προηγούμενη νύχτα.

Όλοι αναρωπόνταν πού να 'ναι ο Τζακ κι ο Μαφούμου και αν ήταν κάπου κοντά ο καπετάνιος

και η κυρία Άρνολντ! Δεν ήξεραν ότι και οι τεσσα-
ρις ήταν μαζί! Όταν έφυγαν από την ηλιοπαγίδα,
είχαν πάρει το δρόμο που οδηγούσε στο εσωτερικό
του βουνού και, προχωρώντας όσο πιο ήσυχα μπο-
ρούσαν, είχαν φτάσει σε κάτι παράξενες αποθήκες.
Κανείς δεν ήταν εκεί κι έτσι τις εξερεύνησαν προσε-
κτικά.

Στην πρώτη, λαξευμένη στην πέτρα, υπήρχαν
μπογιές και χρώματα όλων των ειδών. Ο καπετά-
νιος Άρνολντ τα εξέτασε από κοντά.

— Κοιτάξτε, είπε, αυτό εξηγεί τα κόκκινα μαλ-
λιά του λαού του βουνού. Είναι ένα πολύ δυνατό
κόκκινο χρώμα και το χρησιμοποιούν για τα μαλλιά
τους, για να φοβίζουν τους ξένους που συναντούν.
Και δείτε, νά το περίεργο κίτρινο χρώμα που χρησι-
μοποιούν για τα πρόσωπά τους!

Όλοι κοιτούσαν τα μικρά δοχεία που κρατού-
σε. Ήταν γεμάτα κίτρινη αλοιφή που χρησιμοποι-
ούσε ο λαός του Μυστικού Βουνού! Νά γιατί έμοια-
ζαν τόσο αλλόκοτοι! Έβαφαν τα μαλλιά και το σώ-
μα τους!

Όταν ο Τζακ το έμαθε, σταμάτησε να φοβάται
την παράξενη εμφάνιση των ανθρώπων του βου-
νού. Θεούλη μου! Αν επρόκειτο μόνο για μπογιά
και κρέμα δεν υπήρχε τίποτα παράξενο να φοβάται
κανείς! Πήρε ένα μπουκαλάκι και το έβαλε στην
τσέπη του. Θα πάρω ένα για το σπίτι! είπε χαρούμε-
να.

«Αν ποτέ πάμε σπίτι», σκέφτηκε ο καπετάνιος

Άρνολντ. Άφησαν τις αποθήκες και κατέβηκαν από ένα στριφτό πέρασμα με πολύ ψηλό ταβάνι. Σε λίγο άκουσαν ένα θόρυβο, κι έφτασαν στις όχθες του υπόγειου ποταμού που έτρεχε μέσα στο βουνό, μαύρος και γοργός. Ήταν παράξενο να τον βλέπουν εκεί, μέσα σ' ένα τεράστιο σπηλαιο.

— Θα καθούμε σ' αυτό το βουνό αν δεν προσέξουμε, είπε ο καπετάνιος Άρνολντ, σταματώντας και κοιτώντας τριγύρω. Αναρωπιέμαι αν πλησιάζουμε το μέρος όπου χύνεται ο ποταμός αυτός, Τζακ.

Ο Τζακ ρώτησε το Μαφούμου, και το αγόρι κούνησε το κεφάλι του.

— Μακριά, μακριά, μακριά, είπε. Μαφούμου δεν ξέρει δρόμο.

Η ομάδα των τεσσάρων προχώρησε κατά μήκος του σπηλαιίου κι άφησε πίσω της το φιδωτό ποταμό. Δεν ήταν σίγουροι αν ήταν ο ίδιος που δημιουργούσε τον καταρράκτη. Ο καπετάνιος Άρνολντ ήταν βέβαιος ότι το βουνό είχε δυο τρεις ποταμούς που όλοι ενώνονταν. Δεν είχε νόημα να ακολουθήσουν αυτόν που είχαν αφήσει.

Σε λίγο έφτασαν σε μια παράξενη πόρτα, στρογγυλή και στερεωμένη μ' ένα παράξενο σχέδιο από ήλιους. Πίσω της άκουσαν φωνές!

— Τι λένε, Μαφούμου; ψιθύρισε ο Τζακ.

Ο Μαφούμου πλησίασε στην πόρτα όσο τολμούσε. Τα ασκημένα αυτιά του έπιασαν τις φωνές κι ενώ άκουγε ο Μαφούμου χλώμιαζε η μαύρη του επιδερμίδα! Σύρθηκε στους άλλους.

— Λένε ότι ο θεός είναι θυμωμένος, ψιθύρισε ο Μαφούμου. Λένε ότι καίει τα βουνά γιατί δεν έχει υπηρέτη. Χρειάζεται υπηρέτη πριν κρύψει το κεφάλι του στα μεγάλα σύννεφα και φέρει βροχή. Και θέλει υπηρέτη έναν από μας!

Ο Μαφούμου μιλούσε τα μισά στη γλώσσα του και τα μισά στη γλώσσα του Τζακ. Το άλλο αγόρι τον κατάλαβε και μετέφερε στον καπετάνιο και στην κυρία Άρνολντ τα λόγια του Μαφούμου. Ο καπετάνιος ήταν σιωπηλός για πολλή ώρα.

— Αυτό που φοβόμουν, είπε. Θα ρίξουν έναν από μας κάτω από το βουνό για να ελαπώσουν το θυμό του θεού τους! Πρέπει να προσπαθήσουμε να βρούμε το Μάικ, την Πέγκι, τη Νόρα και τους άλλους μ' οποιοδήποτε τρόπο, το γρηγορότερο δυνατό. Πρέπει να τους προειδοποιήσουμε!

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΤΑΞΙΔΙ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΚΠΛΗΞΗ

Ενώ μιλούσε ο καπετάνιος Άρνολντ, η στρογγυλή πόρτα άνοιξε και φάνηκε ένας ψηλός, κοκκινοτρίχης άντρας. Ήταν σκοτεινά στο πέραςμα και έτσι δεν πρόσεξε τη μικρή συντροφιά που είχε κολλήσει στον τοίχο. Ήταν έτοιμος να προχωρήσει, όταν ακούστηκε ένας ήχος από πόδια που έτρεχαν και κάποιος με ρόμπα που ανέμιζε έτρεχε στο δωμάτιο από την αντίθετη κατεύθυνση.

Ακολούθησε μια έντονη κούβέντα και μετά φωνές και κραυγές. Ο Μαφούμου κόλλησε στον καπετάνιο Άρνολντ και ψιθύρισε στο αυτί του.

— Τρέχουμε γρήγορα, γρήγορα!

Ο καπετάνιος Άρνολντ κατάλαβε αμέσως πως είχαν ανακαλύψει την απόδρασή τους και πως έπρεπε γρήγορα να φύγουν από κει. Αλλά πού να πάνε;

— Πίσω στον ποταμό! ψιθύρισε στην κυρία Άρνολντ και οι τέσσερίς τους προχώρησαν ήσυχα και γρήγορα από τα περάσματα στο σκοτεινό ποταμό. Πίσω τους ήταν σίγουροι ότι άκουσαν φωνές και βήματα.

Πήγαν αμέσως στην όχθη του ποταμού.

— Μπορούμε να μπούμε μέσα και να περπατούμε στην άλλη πλευρά, σ' εκείνον τον ψηλό βράχο κι ας ελπίσουμε ότι δε θα φαίνονται τα κίφια μας πάνω από το νερό, είπε ο Τζακ.

Αλλά τότε ο Μαφούμου έκανε μια παράξενη ανακάλυψη. Έτρεξε στον Τζακ, κρατώντας το χέρι του και ψιθύρισε αναστατωμένος κάπ, τραβώντας συνεχώς τον Τζακ έτσι ώστε να τον κάνει να τον ακολουθήσει. Το αγόρι πήγε και είδε π είχε βρει ο Μαφούμου τόσο απροσδόκητα. Ήταν μια μικρή βάρκα, με περίεργο σχήμα, ζωγραφισμένη με καμπύλες λωρίδες.

— Κοιτάξτε! Ας μπούμε σ' αυτή για να κατεβούμε τον ποταμό! είπε ο Τζακ. Ακούω κάποιον να έρχεται!

Δε φαινόταν τίποτα καλύτερο να κάνουν. Έτσι όλοι στριμώχτηκαν στην παράξενη στρογγυλή βάρκα και την έσπρωξαν στο σκοτεινό ποταμό. Υπήρχαν μακριά κουπιά στη βάρκα, αλλά ο καπετάνιος Άρνολντ δε χρειάστηκε να τα χρησιμοποιήσει γιατί το ρεύμα τούς παρέσυρε δυνατά.

Αυτό ήταν ένα πολύ παράξενο ταξίδι στην καρδιά του Μυστικού Βουνού. Μερικές φορές ο ποταμός έτρεχε μέσα από μεγάλες σπηλιές που έλαμπαν με πράσινο φωσφορούχο φως. Μερικές φορές κυλούσε από υγρές στοές και οι τέσσερις στη βάρκα ακουμπούσαν τους λεπτούς τοίχους καθώς περνούσαν. Ξαφνικά ο ποταμός έφτασε σε μια τερά-

σπα ανοιχτωσιά που στις πλευρές της υψώνονταν οι τοίχοι μιας ψηλής σπηλιάς.

Ο Μαφούμου τρομοκρατήθηκε. Κόλλησε σφιχτά στον Τζακ και μурμουρίζε παράξενες λέξεις, κρατώντας το κολιέ του από τα δόντια κροκοδειλου. Ο Τζακ λυπόταν το άλλο αγόρι, φοβόταν όμως κι αυτός!

Τα νερά του ποταμού στριφογύριζαν με δύναμη. Μερικές φορές η βάρκα χτυπούσε σε βράχους και σχεδόν αναποδογύριζε. Παρά λίγο η κυρία Άρνολντ να πέσει από τη βάρκα μια φορά· την άρπαξε ο καπετάνιος Άρνολντ έγκαιρα. Όλοι τους αναρωπόνταν πού θα τέλειωνε το ταξίδι.

Τέλειωσε με έναν αξιοπερίεργο τρόπο. Ο ποταμός ξαφνικά έγινε λιγότερο βίαιος και το ρεύμα φάνηκε να συνεχίζει στο πουθενά. Η βάρκα σχεδόν σταμάτησε και ο καπετάνιος Άρνολντ έπρεπε να χρησιμοποιήσει τα κουπιά για να την κινήσει. Βρίσκονταν σε ένα σχεπκά φαρδύ τούνελ με χαμηλή οροφή και κοντά, μπροστά τους φαινόταν να υπάρχει μια ασπίδα, μέσα στην οποία έλαμπε ένα απαλό φως.

— Φτάνουμε κάπου, είπε ο καπετάνιος Άρνολντ. Λοιπόν, δεν μπορούμε να πάμε πίσω άρα πρέπει να προχωρήσουμε! Αναρωπιέμαι τι να είναι αυτό το φως!

Σύντομα ανακάλυψαν! Η βάρκα προχώρησε αργά, πέρασε την ασπίδα και οι τέσσερις ανακάλυψαν, έκπληκτοι, ότι ο ποταμός κυλούσε μέσα σε

κάτι που έμοιαζε με μεγάλο, θαυμάσιο δωμάτιο!

Το πάτωμα ήταν από τεράστιες ανώμαλες πέτρες, τόσο γυαλισμένες ώστε έλαμπαν. Οι τοίχοι ήταν καλυμμένοι με όμορφες κουρτίνες, με τα χρώματα του ουράνιου τόξου, και το ταβάνι που ήταν επενδυμένο με λαμπερές πέτρες, υψωνόταν ψηλό κι όμορφο. Από κει κρεμόταν η τεράστια λάμπα που έδινε το φως που είχαν δει στην ασίδα.

Υπήρχαν πέτρινα τραπέζια εδώ κι εκεί και στοίβες από απαλά μικρά χαλιά στο πάτωμα. Μεγάλα βάζα και κανάτες ήταν γεμάτα με πανέμορφα λουλούδια από την εξοχή. Τρεις παπαγάλοι τσίριζαν σ' ένα χρυσό κλουβί και πέντε μικρές μαϊμούδες ήταν μαζεμένες σε μια γωνιά.

Στη μέση αυτού του παράξενου διαμερίσματος, κρυμμένος στην καρδιά του βουνού, κυλούσε ένας από τους πολλούς υπόγειους ποταμούς που συνέχιζαν μέχρι την άκρη του βουνού απ' όπου έπεφταν στις πλαγιές.

— Αυτό μου φέρνει στο νου ένα παραμύθι! είπε η κυρία Άρνολντ με τη μεγαλύτερη έκπληξη. Τι θα κάνουμε; Θα βγούμε να εξερευνήσουμε αυτό το ασυνήθιστο μέρος; Είναι κάτι σαν παλάτι, χτισμένο υπόγεια!

Κανείς εκτός από τους παπαγάλους και τις μαϊμούδες δεν υπήρχε στο τεράστιο, όμορφο δωμάτιο. Ο καπετάνιος Άρνολντ αναρωπόταν να αφήσει ή όχι τη μικρή συντροφιά να βγει από τη βάρκα που ακόμα κυλούσε σιγά σιγά. Και μετά είδε κάτι

στον ποταμό ακριβώς μπροστά του.

Ήταν μια τεράστια χρυσή πύλη κάθετα στον ποταμό! Τι παράξενο! Η βάρκα σίγουρα δεν μπορούσε να προχωρήσει, εκτός αν άνοιγαν την πύλη. Ο καπετάνιος Άρνολντ είχε μια παράξενη αίσθηση πως θα 'ταν καλύτερα να μην κατέβουν στο παράξενο δωμάτιο, αλλά να προχωρήσουν και να δουν, αν κατά τύχη μπορούσαν να ανοίξουν την πόρτα και να συνεχίσουν.

Έτσι η βάρκα κύλησε αργά προς την πύλη που έλαμπε, κι αυτό ήταν το τέλος του παράξενου ταξιδιού τους! Γιατί κατά μήκος του ποταμού, δίπλα στην πύλη κάθονταν δώδεκα περίπου κοκκινομάλληδες άνθρωποι του βουνού! Όταν είδαν τη βάρκα να φτάνει σηκώθηκαν στις μύτες των ποδιών τους έκπληκτοι και φώναζαν χειρονομώντας!

Η βάρκα σταμάτησε στην πύλη.

— Όλα τελείωσαν τώρα, είπε ο καπετάνιος Άρνολντ απογοητευμένος. Δεν μπορούμε να δραπετεύσουμε! Μας έπιασαν!

Και πράγματι, σε μισό λεπτό ήταν πια φυλακισμένοι! Η βάρκα τραβήχτηκε στην όχθη και ο λαός του βουνού έσυρε τη μικρή παρέα από τη βάρκα. Φαίνονταν κατάπληκτοι που έβλεπαν τον Τζακ και το Μαφούμου.

— Δεν ήξεραν ότι ο Τζακ κι ο Μαφούμου είναι εδώ, βέβαια, είπε ο καπετάνιος Άρνολντ. Ξέρουν ότι εμείς δραπετεύσαμε γιατί η σπηλιά μας είναι άδεια, αλλά δεν ήξεραν τίποτα για τα δυο αγόρια!

Κοιτάξτε,μάς πηγαίνουν πίσω στο παράξενο δωμάτιο.

Πέρασαν από μια μεγάλη πόρτα στο μεγάλο διαμέρισμα που είχαν διασχίσει. Αλλά τώρα δεν ήταν άδειο! Σε ένα είδος θρόνου στη μια γωνιά καθόταν ένας ψηλός, κοκκινοτρίχης, με κίτρινη επιδερμίδα, του οποίου τα μάτια έλαμπαν περίεργα, καθώς κοιτούσε τους τέσσερις αιχμαλώτους μπροστά του.

— Πρέπει να είναι ο αρχηγός ή ο βασιλιάς τους, είπε ο καπετάνιος Άρνολντ. Δε μου αρέσει πολύ η φάτσα του.

Πίσω απο τον αρχηγό καθόταν μια ομάδα του λαού του βουνού, όλοι τους με πύρινα κόκκινα γένια. Κρατούσαν περίεργα ακόντια που έλαμπαν ολόκληρα. Ο Μαφούμου ήταν τόσο τρομαγμένος που δύσκολα στεκόταν όρθιος κι ο Τζακ έπρεπε να τον κρατά.

Ο αρχηγός μίλησε με μια άγρια και σκληρή φωνή. Μόνο ο Μαφούμου κατάλαβε μερικά απ' αυτά που έλεγε, κι όσα άκουγε τον έκαναν να τρέμει, γιατί αυτοί οι άνθρωποι που λάτρευαν τον ήλιο ήθελαν να ρίξουν έναν ή περισσότερους από τους αιχμαλώτους από το βουνό σαν ένα είδος θυσίας στον ήλιο. Ο κοκκινοτρίχης αρχηγός έδωσε μια απότομη διαταγή και ξαφνικά οι άντρες με τα ακόντια τούς περικύκλωσαν.

Πέρασαν το μεγάλο δωμάτιο με τις τσιρίδες των παπαγάλων στα αυτιά τους. Και τους πήγαν

στην κορυφή του βουνού, εκεί όπου ήταν η υπόλοιπη παρέα! Αλλά ο δρόμος που πήραν ήταν εντελώς διαφορετικός από το δρόμο που είχαν πάρει οι άλλοι!

Πήγαν σ' ένα μικρό δωμάτιο στο οποίο υπήρχε κάτι που έμοιαζε με χρυσό κλουβί, θαυμάσια δουλεμένο κι επεξεργασμένο.

— Κοιτάξτε! είπε ο Τζακ δείχνοντας ψηλά. Υπάρχει μια τρύπα στο ταβάνι αυτού του δωματίου.

Υπήρχε πράγματι, και ήταν εκεί για έναν παράξενο σκοπό. Ήταν για να ανεβαίνει ψηλά το κλουβί όπως ένα ασανσέρ. Το χρυσό κλουβί ήταν ένα είδος προτόγονου ασανσέρ, αλλά τα σκοιινιά που το τραβούσαν τα χειρίζονταν άνθρωποι κι όχι μηχανές.

Η μικρή παρέα χώθηκε στο κλουβί με τέσσερις ανθρώπους του λαού του βουνού. Η πόρτα έκλεισε. Ένας τους φώναξε μια κοφτή διαταγή και ξαφνικά είκοσι άντρες άρχισαν να τραβούν δυνατά κάτι χοντρά σκοιινιά που κρέμονταν από μια άλλη τρύπα στην κορυφή.

Το κλουβί σηκώθηκε σαν ασανσέρ! Οι αιχμάλωτοι έμειναν έκπληκτοι, αλλά δε φοβήθηκαν, και η κυρία Άρνολντ έσκυψε να παρηγορήσει τον καμένο το Μαφούμου.

Ανέβαιναν συνεχώς, άλλοτε αργά κι άλλοτε γρήγορα, ακριβώς στην κορυφή του βουνού. Σταμάτησαν κάτω από μια στρογγυλή λαμπερή καταπακτή που ήταν καλά στερεωμένη. Ένας άντρας ά-

νοιξε τα μάνταλα, πάτησε ένα ελατήριο και η πόρτα άνοιξε προ τα πάνω, κάνοντας μια στροφή. Το κλουβί ανέβηκε ξανά αργά και όταν έφτασε στο επίπεδο του πλατώματος σταμάτησε.

Η πόρτα του χρυσού κλουβιού άνοιξε και όλοι τους βγήκαν. Ο καπετάνιος και η κυρία Άρνολντ κοίταξαν τριγύρω. Δεν είχαν ιδέα πού βρίσκονταν και μετά συνειδητοποίησαν ότι βρίσκονταν στην κορυφή του Μυστικού Βουνού! Κράτησαν την αναπνοή τους όταν είδαν την υπέροχη θέα!

Το κλουβί-ασανσέρ, μέσα από ένα άνοιγμα στη μέση του βουνού είχε ανεβεί ψηλά στην τεράστια απλωσιά στην κορυφή του βουνού. Ο Τζακ έριξε μια γρήγορη ματιά τριγύρω κι αναρωτήθηκε αν κανείς από τους άλλους ήταν εκεί, αλλά δεν μπορούσε να δει κανένα.

Ήταν εκεί, βέβαια! Ήταν στο ναό, τρώγοντας φρούτα που τους είχαν φέρει, τυλιγμένοι καλά στα σκεπάσματα, γιατί ο αέρας που φυσούσε στο βουνό εκείνη την εποχή του χρόνου ήταν δυνατός και κρύος παρά το ζεστό ήλιο.

Ήταν ο πρίγκιπας Πολ αυτός που είδε το παράξενο κι εκπληκτικό κλουβί-ασανσέρ να ανεβαίνει στο κέντρο της επίπεδης κορυφής! Χάζευε από την ανοιχτή πόρτα του ναού, και προς μεγάλη του έκπληξη είδε αυτό που έμοιαζε με μεγάλη πόρτα να ανοίγει αργά και να στερεώνεται πίσω. Ξεροκατάπιε έκπληκτος. Ο Μάικ τον χτύπησε στην πλάτη.

— Μην, μην! Κοίτα! Κοίτα! πνίγηκε ο καημένος

ο Πολ, προσπαθώντας να δείξει έξω. Αλλά όλοι νόμιζαν ότι αναστατώθηκε επειδή πνιγόταν και η Πέγκι άρχισε να τον χτυπά στην πλάτη.

Ο Πολ είδε το χρυσό κλουβί να ανεβαίνει όταν άνοιξε η πόρτα. Είδε τον καπετάνιο και την κυρία Άρνολντ, τον Τζακ και το Μαφούμου να βγαίνουν, με τους τέσσερις φύλακές τους, και τα μάπα του σχεδόν βγήκαν από τη θέση τους από έκπληξη κι ευχαρίστηση. Μελάνιασε στο πρόσωπο και άρχισε να πηδάει.

— Κοιτάξτε! φώναζε στους άλλους.

Στο τέλος όλοι κοίταξαν. Όταν είδαν την απρόσμενη εμφάνιση οχτώ ανθρώπων στη μέση της ανώμαλης ανοιχτωσιάς, κι όταν ο Μάικ, η Πέγκι και η Νόρα είδαν ότι οι δύο απ' αυτούς ήταν ο πατέρας και η μητέρα τους, έμειναν έκπληκτοι!

Με φωνές και σκουντήματα τα παιδιά έτρεξαν έξω από το ναό προς τη μικρή ομάδα που μόλις είχε φτάσει. Σε μισό λεπτό αγκάλιαζαν τον πατέρα και τη μητέρα τους αναφωνώντας, χτυπώντας τον Τζακ στην πλάτη, κάνοντας εκατοντάδες ερωτήσεις κι αγκαλιάζοντας το μικρό Μαφούμου ο οποίος ήταν πολύ χαρούμενος που έβλεπε πάλι όλους τους χαμένους φίλους του ξαφνικά.

— Αυτό είναι έκπληξη! Αυτό είναι έκπληξη! όλοι τους έλεγαν συνέχεια. Και, πράγματι, ήταν.

Η ΑΠΟΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΡΑΝΙ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΙΛΕΣΚΟΥ

Όταν όλοι τους ηρέμησαν λίγο, κοίταξαν γύρω για να δούνε τι είχαν γίνει οι τέσσερις φύλακες που είχαν έρθει με το ασανσέρ-κλουβί και είχαν φέρει τον Τζακ και τους άλλους. Αλλά είχαν φύγει! Είχαν ξαναμπεί ήσυχα στο χρυσό κλουβί κι εξαφανίστηκαν στην καρδιά του βουνού!

Ο καπετάνιος Άρνολντ έτρεξε εκεί όπου ήταν η καταπακτή. Προσπάθησε να βάλει τα δάχτυλά του ανάμεσα στις γωνίες της πόρτας και του βράχου, αλλά αυτά τα δύο εφάπτονταν τόσο τέλεια που ήταν αδύνατο.

— Έτσι κι αλλιώς θα είναι κλειδωμένη και μανταλωμένη από την άλλη πλευρά, είπε. Δεν μπορούμε να ξεφύγουμε. Πώς ήρθατε εσείς εδώ, Μάικ; Από αυτήν την πόρτα;

Ο Μάικ του είπε για την τεράστια σειρά λαμπερών σκαλοπατιών που οδηγούσαν στη χρυσή πόρτα. Έδειξε στους νεοφερμένους την ίδια την πόρτα, αλλά όσο κι αν προσπαθούσαν δεν μπορούσαν να την κινήσουν.

Τα παιδιά ήταν τόσο ενθουσιασμένα που ξανάβλεπαν τον πατέρα και τη μητέρα τους ξανά, κα-

Οώς και τον Τζακ και το Μαφούμου, που ξέχασαν τις έγνοιες τους και κουβέντιαζαν χαρούμενα, λέγοντας ο ένας στον άλλον τις περιπέτειές τους. Μόνον οι μεγάλοι έδειχναν σοβαροί και μιλούσαν ήρεμα μεταξύ τους, χωριστά από τα παιδιά.

— Πρέπει κάπως να βρούμε έναν τρόπο να δραπετεύσουμε, είπε ο Πιλέσκου. Αυτός ο λαός του Μυσπικού Βουνού είναι άγριος και αμόρφωτος. Νομίζουν ότι ο ήλιος θύμωσε και θέλουν να του δώσουν έναν υπηρέτη για να κάνουν ειρήνη μαζί του. Ποιον από μας θα διαλέξουν; Δε θέλω να το σκέφτομαι.

— Κανείς μας δεν είναι ασφαλής, είπε ο καπετάνιος Άρνολντ. Είναι δυνατό να περιμένουμε τους φρουρούς που θα φέρουν φαγητό, Πιλέσκου, να τους χτυπήσουμε και να δραπετεύσουμε από τη χρυσή σκάλα;

— Μπορούμε να προσπαθήσουμε, είπε ο Ράνι αμφιβάλλοντας. Φοβάμαι όμως πως θα 'ναι άχρηστο. Αλλά πάλι, φαίνεται ότι είναι το μόνο που μπορούμε να κάνουμε.

Εκείνη τη στιγμή φάνηκε ο Τζακ. Έδειχνε στα παιδιά το παράξενο δοχείο με την κίτρινη μπογιά που είχε πάρει από την αποθήκη ανάμεσα στις σπηλιές στο βουνό. Έμοιαζε πολύ παράξενος γιατί είχε βάλει λίγη μπογιά στο πρόσωπό του, και το δέρμα του τώρα ήταν κίτρινο σαν του λαού του βουνού!

Ο Ράνι κι ο Πιλέσκου, που δεν ήξεραν για το χρώμα, τον κοιτούσαν τρομαγμένοι.

— Τζακ! Τι συμβαίνει με σένα; φώναξε ο Πιλέσκου. Αρρώστησες;

— Πολύ! χαμογέλασε ο Τζακ. Νομίζω πως έχω κίτρινο πυρετό, Πιλέσκου! Έχεις κανένα φάρμακο για μένα;

Τα άλλα παιδιά μαζεύτηκαν τριγύρω γελώντας, κι ο Πιλέσκου κατάλαβε ότι ήταν αστείο. Κοίταξε από κοντά τον Τζακ.

— Έχεις κίτρινη μπογιά στο πρόσωπό σου, είπε. Μοιάζεις σαν κάποιος από το λαό του βουνού!

— Και συ, Πιλέσκου, θα ήσουν ίδιος αν έβαφες το πρόσωπό σου, είπε ο Τζακ, γιατί έχεις πύρινα κόκκινα γένια όπως αυτοί. Αλλά εσένα είναι πραγματικό κόκκινο κι όχι βαμμένο!

Πριν καλά καλά πει ο Τζακ αυτές τις λέξεις, η ίδια σκέψη πέρασε από το μυαλό του Πιλέσκου και του καπετάνιου Άρνολντ την ίδια στιγμή. Ο Πιλέσκου πήρε το δοχείο με την μπογιά από τον Τζακ και το κοίταξε. Βούτηξε το δάχτυλό του και το σκούπισε στο πάνω μέρος του χεριού του. Αμέσως το δέρμα του έλαμψε το ίδιο κίτρινο της επιδερμίδας του λαού του βουνού.

— Σκέφτηκα το ίδιο πράγμα με σένα Πιλέσκου, είπε ο καπετάνιος Άρνολντ συνεπαρμένος. Αν έβαζες αυτήν την μπογιά θα περνούσες για έναν απ' αυτούς! Εσύ κι ο Ράνι έχετε τα κόκκινα μαλλιά και γένια των ανδρών της Βαρωνίας· αν βάψετε τις επιδερμίδες σας κίτρινες, θα είστε ίδιοι με τους αν-

(Ι)ρώπους του βουνού και ίσως η απόδρασή μας βασίζεται σε σας!

Ξαφνικά όλοι αναστατώθηκαν. Όλοι μιλούσαν. Όλοι νόμιζαν ότι ήταν μια υπέροχη ιδέα. Τελικά ο καπετάνιος Άρνολντ τους πσύχασε και μίλησε σοβαρά σ' όλους.

— Δεν πρέπει να χάσουμε άλλη ώρα μιλώντας, είπε. Προτείνω ο Ράνι κι ο Πιλέσκου να βάψουν τα πρόσωπά τους με αυτό το κίτρινο χρώμα και να προσπαθήσουν να δραπετεύσουν με τους φρουρούς όταν αυτοί θα έρθουν. Αν βρούνε το δρόμο μέχρι τα αεροπλάνα μας, θα βρούνε ένα τρόπο να μας σώσουν όλους. Είναι και η μόνη λύση που βλέπω.

— Υπάρχουν στο ναό μερικές ρόμπες μαζί με τα χαλιά! φώναξε ο Μάικ. Τις δοκίμασα το πρωί. Θα κάνουν στο Ράνι και στον Πιλέσκου. Ελάτε να τις δοκιμάσετε!

Με τον πιο μεγάλο ενθουσιασμό, η μικρή παρέα πήγε στο ναό. Ο Ράνι κι ο Πιλέσκου δοκίμασαν τις χρωματιστές ρόμπες που τους ταίριαζαν καλά. Τα στολίδια που ανέμιζαν φαίνονταν παράξενα στους δυο μεγαλόσωμους άντρες, και όλοι τους γελούσαν.

Ο καπετάνιος Άρνολντ άπλωσε προσεκτικά το παράξενο κίτρινο χρώμα στο πρόσωπο, το λαιμό και τα χέρια τους. Με τις φαρδιές τους ρόμπες, το κίτρινο δέρμα και τα πύρινα γένια ήταν ίδιοι οι άνθρωποι του βουνού! Ο καημένος ο Μαφούμου, α-

συνήθιστος σε τέτοιου είδους εξαιρετικά γεγονότα, δύσκολα πίστευε ότι ήταν ακόμη ο Ράνι κι ο Πιλέσκου και απομακρύνθηκε απ' αυτούς φοβισμένος.

— Πλησιάζει η ώρα που θα έρθουν να προσευχηθούν στον ήλιο για τη δύση, είπε ο καπετάνιος Άρνολντ κοιτώντας πάνω από τα βουνά. Ίσως να έρθουν αρκετοί από το λαό του βουνού και μετά μπορείτε να μπλεχτείτε ανάμεσά τους εύκολα καθώς θα φεύγουν!

Αποφάσισαν ο Ράνι κι ο Πιλέσκου να κρυφτούν πίσω από δυο μεγάλες κολόνες δίπλα στην πόρτα. Αν δεν τους ανακάλυπταν θα μπορούσαν να αναμειχθούν με τους ανθρώπους του λαού του βουνού όταν αυτοί θα ξανακατέβαιναν τις σκάλες, και μπορεί έτσι να δραπετεύαν χωρίς να τους δουν.

Ο ήλιος κατέβηκε κι άλλο, και, ξαφνικά, πίσω από την τεράστια χρυσή πόρτα ήρθε ο ήχος ενός ύμνου. Ήταν ο λαός του βουνού που ερχόταν να ψάλλει προσευχές στον ήλιο! Η πόρτα άνοιξε κι από τις σκάλες που έλαμπαν ήρθε ένα πλήθος παράξενων ανθρώπων, με τα γένια τους να λάμπουν κόκκινα στον ήλιο που έδυε.

Ο αρχηγός πήγε στον πύργο του ναού. Όλοι οι άλλοι απλώθηκαν στον επίπεδο χώρο κι έπεσαν με τα μούτρα στο χώμα, όταν ο άντρας στο ναό χτύπησε μια καμπάνα που αντήχησε δυνατά. Έψαλαν για δέκα λεπτά ένα σιγανό λυπητερό τραγούδι ενώ ο καπετάνιος Άρνολντ και οι υπόλοιποι κοίταζαν.

Πίσω από τις μεγάλες κολόνες ο Ράνι κι ο Πι-

λέσκου περίμεναν την ευκαιρία. Μόλις ο ήλιος εξαφανίστηκε πάνω από τον ορίζοντα κι έπεσε σκοτάδι στο βουνό, οι άνθρωποι σηκώθηκαν και στοιχήθηκαν σε σειρές. Έπειτα, τραγουδώντας ακόμα, οδηγημένοι από τον ψηλό αρχηγό τους, γύρισαν πίσω, από τις σκάλες, στο σκοτεινό βουνό.

Και, γλιστρώντας, στο τέλος της σειράς ακολούθησαν δυο κοκκινοτρίχηδες άνθρωποι που δεν ανήκαν σ' αυτό το λαό! Ο Ράνι κι ο Πιλέσκου ενώθηκαν με την παρέα και προσπάθησαν να μιμούνται ακριβώς τους μπροστινούς τους. Πέρασαν από τη λαμπερή πόρτα κάτω στα χρυσά σκαλοπάτια. Η πόρτα γλίστρησε ήρεμα στη θέση της, κι ο Ράνι με τον Πιλέσκου εξαφανίστηκαν!

— Έφυγαν! είπε ο Τζακ, γλιστρώντας το χέρι του στο Μάικ. Έφυγαν! Αναρωπέμαι πώς θα τα καταφέρουν. Ελπίζω να μην τους πιάσουν!

Κανείς δεν ήρθε να τους ενοχλήσει ξανά το απόγευμα. Η μικρή παρέα μπήκε στο ναό και προσπάθησε να βρει την καλύτερη γωνία για καταφύγιο. Ο αέρας του βουνού φυσούσε χωρίς σταματημό, μέρα νύχτα, και ήταν δύσκολο να βρουν ένα μέρος χωρίς ρεύμα. Τα κορίτσια κούρνιασαν δίπλα στην κυρία Άρνολντ, και τα αγόρια κι ο καπετάνιος Άρνολντ βρήκαν μια απάνεμη γωνιά και σκεπάστηκαν με μικρά χαλιά.

Όλοι τους κοιμήθηκαν βαριά εκείνο το βράδυ, παρά το κρύο. Ο καπετάνιος και η κυρία Άρνολντ ήταν χαρούμενοι που βρίσκονταν με τα παι-

Ο αρχηγός στάθηκε μεγαλοπρεπής στον πύργο.

διά τους ξανά, και έλπιζαν όπι ο Ράνι κι ο Πιλέσκου θα έβρισκαν τρόπο να δραπετεύσουν από το βουνό και να φέρουν βοήθεια στους φυλακισμένους.

Για δυο μέρες δεν έγινε τίποτα. Ο λαός του βουνού ερχόταν μια στην ανατολή και μια στη δύση του ήλιου για να ψάλει τους παράξενους ψαλμούς και τις προσευχές του. Φρουροί έρχονταν για να φέρουν φαγητό και νερό. Κατά περίεργο τρόπο δεν πρόσεξαν την απουσία του Ράνι και του Πιλέσκου, ίσως γιατί ο καπετάνιος Άρνολντ είχε πει στη συντροφιά να χωρίσει, και όλοι να βρίσκονται σε διάφορες θέσεις στην κορυφή του βουνού, αντί να είναι μαζεμένοι.

— Έπειτα, όταν έρθουν οι φρουροί μας, δε θα είναι ικανοί να μας μετρήσουν γιατί θα 'μαστε διασπαρμένοι παντού! είπε ο καπετάνιος Άρνολντ. Και μόνο αν πάνε να ψάξουν για τον καθένα θα δουν όπι δύο λείπουν!

Αλλά οι φρουροί δε φαντάζονταν όπι κάποιος θα μπορούσε να λείπει! Εξάλλου, κανείς δεν μπορούσε να ξεφύγει από την πόρτα γιατί ήταν στερεωμένη από κάτω, και κανείς, έτσι νόμιζαν, δεν μπορούσε να δραπετεύσει από το χρυσό διάδρομο χωρίς να τον δουν. Έτσι η μικρή παρέα έζησε ειρηνικά για δυο μέρες, χωρίς αναστατώσεις.

Έπειτα άρχισαν να συμβαίνουν διάφορα. Το χρυσό κλουβί ανέβηκε ξανά από την πόρτα στο κέντρο του τεράστιου πλατώματος! Η κυρία Άρνολντ, τυχαία καθόταν κοντά και έμεινε έκπληκτη

όταν είδε την πόρτα να σπκώνεται και να εμφανίζεται το χρυσό κλουβί. Έτρεξε να το πει στους άλλους. Πήγαν όλοι να δουν ποιος ερχόταν.

Ο ίδιος ο αρχηγός βγήκε από το χρυσό κλουβί! Ήταν πολύ ψηλός και πολύ λεπτός. Το μούσι του φαινόταν πύρινο στον ήλιο και τα ρούχα του ανέμιζαν σαν τρεχούμενο νερό καθώς περπατούσε. Το κίτρινό του δέρμα ήταν зарωμένο και ζωγραφισμένο. Ήταν ένας γέρος άντρας αλλά παντοδύναμος με διαπεραστικά μάτια σαν του αετού.

Έδωσε μια κοφτή διαταγή. Άντρες βγήκαν από το κλουβί και ήρθαν πίσω του. Περπάτησε ήρεμα προς το ναό όπου έψαλε διάφορες προσευχές στον ήλιο με μια περίεργη άγρια φωνή. Έπειτα γύρισε στους υπηρέτες του που περικύκλωσαν τη μικρή συντροφιά των φυλακισμένων και τους έφεραν μπροστά στον αρχηγό. Τους περιεργάστηκε με τα παράξενά του μάτια και μετά κοίταξε τους υπηρέτες του με έκπληξη. Ήταν φανερό ότι σκεφτόταν πως κάποιος έλειπε!

Ρώτησε κάτι κοφτά. Οι υπηρέτες γρήγορα μέτρησαν τους φυλακισμένους και μετά έστειλαν δυο να ψάξουν προσεκτικά.

— Πήγαν να βρουν το Ράνι και τον Πιλέσκου, ψιθύρισε ο Τζακ. Δε θα τους βρούνε εκεί!

Και δεν τους βρήκαν, βέβαια, αν και έψαξαν σε κάθε γωνιά και χαραμάδα. Ο Ράνι κι ο Πιλέσκου είχαν εξαφανιστεί εντελώς.

Ο αρχηγός θύμωσε. Τα μάτια του έβγαλαν

φωτιές και το στόμα του σκλήρυνε και ίσιωσε. Απευθύνθηκε στους υπηρέτες του με άγρια φωνή κι αυτοί έπεσαν με τα μούτρα μπροστά του. Κανείς εκτός από το Μαφούμου δεν μπορούσε να καταλάβει τι έλεγε, κι αυτός όχι τα πάντα!

Ο αρχηγός πήγε μεγαλοπρεπώς προς τη συντροφιά και κοίταξε τον καθένα χωριστά. Κανείς δε δείλιασε εκτός από το Μαφούμου που βρισκόταν σε κατάσταση τρόμου, από τη μία γιατί φοβόταν τον κιτρινωπό αρχηγό κι από την άλλη γιατί γνώριζε κάτι που οι άλλοι δεν ήξεραν!

Ο αρχηγός διάλεγε τον υπηρέτη του ήλιου! Κοίταξε τον Τζακ. Κοίταξε από κοντά την καημένη τη Νόρα και την Πέγκι. Έπιασε το σαγόνι του Πολ και τον κοίταξε. Σε κανένα δεν άρεσε.

Ο Μαφούμου ήταν πολύ λυπημένος. Ποιον θα διάλεγε ο αρχηγός; Κάποιος έπρεπε να θυσιάσει στον ήλιο. Κι ο φτωχός Μαφούμου έπρεπε να τους πει τα νέα, γιατί κανείς άλλος δεν καταλάβαινε τι έκανε ο κιτρινωπός αρχηγός!

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Ο ψηλός αρχηγός κράτησε το μικρό πρίγκιπα και φώναξε κάπ παράξενες λέξεις στους ακολούθους του. Αμέσως δυο άντρες προχώρησαν μπροστά και πήραν το φοβισμένο παιδί. Δεν ήξερε τι επρόκειτο να του κάνουν, αλλά είχε αποφασίσει να μην τους δείξει ότι φοβόταν.

Έτσι, κατάχλωμος, στάθηκε περήφανα και κοίταξε στο πρόσωπο τον αρχηγό. Ο Μάικ και οι άλλοι ένιωσαν περήφανοι γι' αυτόν.

Τον Πολ τον πήραν μόνο του. Τον οδήγησαν στη χρυσή πόρτα που άνοιξε ήσυχα. Έπειτα εξαφανίστηκε κάτω στα σκαλοπάτια και η πόρτα ξανάκλεισε σαν μαγική. Ο καπετάνιος Άρνολντ προχώρησε μπροστά θυμωμένα.

— Τι θα κάνετε στο παιδί; φώναξε. Φέρτε τον πίσω!

Ο αρχηγός γέλασε και γύρισε. Πήγε στον πύργο του ναού κι άρχισε κάπ σαν μακριά προσευχή στον ήλιο.

Έμενε στο φτωχό Μαφούμου να τους πει τα νέα. Με τα λίγα του αγγλικά προσπάθησε να εξηγήσει ότι ο μικρός Πολ επρόκειτο να είναι υπηρέτης του ήλιου. Όλοι άκουγαν έκπληκτοι κι έντρομοι. Ο

καπετάνιος και η κυρία Άρνολντ, που είχαν φοβηθεί ότι κάτι τέτοιο θα συνέβαινε από τότε που τους είχαν φέρει στο ναό στην κορυφή του βουνού, κοιτούσαν απελπισμένα ο ένας τον άλλο.

— Δεν μπορώ να σκεφτώ πώς μπορούμε να τον σώσουμε, είπε τελικά ο καπετάνιος Άρνολντ.

Όλοι κάθισαν στη σκιά και η Πέγκι με τη Νόρα άρχισαν να κλαίνε. Αν ακόμα και οι μεγάλοι δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα, τα πράγματα ήταν πια σε κακό δρόμο!

Ο Μάικ, ο Τζακ κι ο Μαφούμου μιλούσαν μαζί. Ο Τζακ δεν έχανε ποτέ την ελπίδα του. Ήταν τέτοιος χαρακτήρας. Αλλά ο Μάικ ήταν γεμάτος απογοήτευση και όσο για το Μαφούμου, απλώς έτρεμε από ανησυχία και τρόμο. Στεκόταν όσο πιο κοντά μπορούσε στον Τζακ, σαν να νόμιζε ότι ο Τζακ θα τον προστάτευε από τα πάντα.

Ο Τζακ ήταν πολύ ευερέθιστος, αν και δεν το έδειχνε.

— Μακάρι να έκανες κάτι αντί να τρέμεις επάνω μου, είπε στο Μαφούμου, σπρώχνοντας το αγόρι μακριά.

— Δώσε του ένα μολύβι ή ένα τετράδιο να παίζει, είπε ο Μάικ. Είναι ένα μικρό παιδί και δεν μπορείς να του ρίχνεις το βάρος επειδή φοβάται λίγο.

Ο Τζακ έβαλε το χέρι στην τσέπη κι έβγαλε ένα ημερολόγιο. Κρατούσε την ιστορία των περιπετειών

τους εκεί, μέρα με τη μέρα. Το έδωσε στο Μαφούμου.

— Έλα. Παίξε εκεί στη γωνία, είπε. Ο Μαφούμου πήρε με χαρά το τετράδιο. Γύριζε μια μια τις σελίδες, ακουμπώντας τα δάχτυλά του στις σελίδες όπου είχε γράψει ο Τζακ. Δεν καταλάβαινε τίποτα, φυσικά, γιατί δεν ήξερε να διαβάσει και να γράφει.

Έφτασε εκεί όπου είχε γράψει ο Τζακ την προηγούμενη μέρα. Έπειτα οι σελίδες ήταν λευκές. Ο Μαφούμου μπερδεύτηκε. Γιατί δεν ήταν τίποτα γραμμένο στο άλλο μισό βιβλίο; Πήγε δίπλα στον Τζακ και του έδειξε τις λευκές σελίδες.

Ο Τζακ προσπάθησε να εξηγήσει στο Μαφούμου.

— Σήμερα γράφω, αύριο γράφω, αλλά όχι μέχρι να 'ρθει η μέρα, είπε.

— Τζακ, τι μέρα έχουμε σήμερα; ρώτησε τεμπέλικα ο Μάικ. Ξέρεις, έχασα το μέτρημα! Δεν ξέρω αν είναι Κυριακή, Δευτέρα, Τρίτη ή οποιαδήποτε άλλη μέρα ή αν έχουμε δέκα, έντεκα, είκοσι μία ή τριάντα του μηνός!

— Λοιπόν μπορώ να σου πω, γιατί κατέγραφα τις περιπέτειές μας κάθε μέρα, είπε ο Τζακ. Είναι Τετάρτη, δεκαέξι. Κοίτα.

Ο Μάικ πήρε το ημερολόγιο. Κοίταξε την επόμενη μέρα, κι αναφώνησε.

— Ω, Τζακ! Κοίτα τι λέει για αύριο!

— Τι; ρώτησε ο Τζακ έκπληκτος.

— Λέει ότι θα έχει έκλειψη ηλίου, είπε ο Μάικ. Αναρωπιέμαι, θα τη δούμε εδω;

— Ας ρωτήσουμε τον πατέρα σου, είπε ο Τζακ. Έτσι, τα δύο αγόρια πήγαν στον καπετάνιο Άρνολντ, με τον πιστό Μαφούμου να τους ακολουθεί από πίσω.

— Μπαμπά! Λέει στο ημερολόγιο του Τζακ ότι αύριο έχει έκλειψη ηλίου! είπε ο Μάικ. Έχουμε καμιά πιθανότητα να τη δούμε εδω;

— Τι είναι έκλειψη ηλίου; ρώτησε η Πέγκι. Ξέρω ότι το μάθαμε στο σχολείο, αλλά ξέχασα π συμβαίνει.

— Είναι απλό, είπε ο Μάικ. Το μόνο που συμβαίνει είναι ότι το φεγγάρι καθώς προχωρά στον ουρανό περνά μπροστά από τον ήλιο και κρύβει για λίγο το φως του ηλίου. Το φως εκλείπει και για κάποιο χρόνο ο κόσμος δείχνει παράξενος κι αλλόκοτος γιατί δεν υπάρχει φως τη μέρα!

Ο καπετάνιος Άρνολντ σηκώθηκε. Προς μεγάλη έκπληξη του Μάικ τράβηξε το ημερολόγιο του Τζακ και κοίταξε σ' αυτό που ήταν τυπωμένο στο χώρο της επόμενης μέρας.

— Έκλειψη ηλίου, 11.43 π.μ., διάβασε. Είναι αυτής της χρονιάς το ημερολόγιο; Ναι! Αν είναι δυνατόν! Έκλειψη ηλίου αύριο! Απίστευτο!

Μιλούσε με αναστατωμένη φωνή κι όλοι ήρθαν γύρω του αμέσως.

— Τι συμβαίνει; Γιατί είσαι τόσο αναστατωμένος; φώναξε ο Μάικ.

Μόνο η κυρία Άρνολντ μάντεψε. Τα μάτια της άνοιξαν γεμάτα ελπίδα.

— Θα σας πω. Ακούστε προσεκτικά, είπε ο καπετάνιος Άρνολντ. Χαμήλωσε τη φωνή του, γιατί αν και δεν πίστευε να άκουγε κανέναν από τους ανθρώπους του βουνού, ή να καταλάβαινε αυτά που έλεγε, δε το διακινδύνευε.

— Ο Μάικ σας είπε τι σημαίνει μια έκλειψη ηλίου. Σημαίνει ότι το φεγγάρι περνά ακριβώς μπροστά από τον ήλιο, κι αυτό συμβαίνει σπάνια. Αν είμασταν στην Αγγλία ο ήλιος δε θα κρυβόταν εντελώς από το φεγγάρι, αλλά εδώ στην Αφρική θα εξαφανιστεί και τα πάντα θα γίνουν μαύρα όπως τη νύχτα!

Τα παιδιά άκουγαν συνεπαρμένα. Τι παράξενο θα ήταν!

— Τώρα, αυτός ο λαός λατρεύει τον ήλιο, είπε ο καπετάνιος Άρνολντ. Είναι φανερό ότι έχουν τη συνήθεια να ρίχνουν άτυχους ανθρώπους από το βουνό ως θυσία στον ήλιο, όταν θέλουν να τον ευχαριστήσουν ή να του ζητήσουν να ευλογήσει μια προσευχή. Φοβάμαι ότι ο μικρός μας Πολ επιλέχτηκε γι' αυτό, και αύριο δε θα μπορούμε να τον βοηθήσουμε εκτός κι αν κάνουμε κάτι. Και τώρα, θα δω τι μπορούμε να κάνουμε!

— Τι; φώναξαν όλοι.

— Λοιπόν, θα βάλουμε το Μαφούμου να εξηγήσει σ' αυτούς τους ανθρώπους, όταν ξανάρθουν εδώ, ότι θα σκοτώσω τον ήλιο αύριο αν δεν ελευθε-

ρώσουν τον Πολ! είπε ο καπετάνιος Άρνολντ.

— Τι εννοείς θα τον σκοτώσεις; ρώτησε ο Μάικ απορημένος.

— Όταν συμβεί η έκλειψη, αυτοί θα νομίσουν ότι ο ήλιος σκοτώθηκε! είπε ο καπετάνιος Άρνολντ χαμογελώντας. Δε θα ξέρουν ότι απλώς το φεγγάρι περνά μπροστά από τον ήλιο και του κρύβει το φως. Στην πραγματικότητα θα σκεφτούν ότι έχω κάνει κάτι στον ήλιο που λατρεύουν!

— Ω, καπετάνιε Άρνολντ, ακούγεται πολύ όμορφο για να 'ναι αληθινό! φώναξε ο Τζακ. Δε θα εκπλαγούν; Αναρωπιέμαι αν θα μας ελευθερώσουν αν το κάνουμε αυτό.

— Πιθανώς, είπε ο καπετάνιος Άρνολντ. Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε, έτσι κι αλλιώς. Τώρα, αναρωπιέμαι αν ο λαός του βουνού ανεβεί απόψε πριν από το ηλιοβασίλεμα για να τραγουδήσει τις θρηνητικές προσευχές του!

Αλλά προς μεγάλη έκπληξη όλων, δεν ήρθε κανείς. Δεν ακούστηκε ούτε λέξη από το μικρό πρίγκιπα. Τίποτα απολύτως δε συνέβη. Ο καπετάνιος και η κυρία Άρνολντ ένιωθαν άσχημα για τον Πολ, αλλά δεν το είπαν στους άλλους.

— Πιθανόν να γίνεται ένα μεγάλο κυνηγητό για το Ράνι και τον Πιλέσκου στο βουνό! είπε ο καπετάνιος Άρνολντ. Αναρωπιέμαι τι να τους συνέβη. Μακάρι να κατάφεραν να βγουν από την είσοδο του βράχου και να βρουν κάπου βοήθεια.

Πέρασε η νύχτα. Ήταν κρύα στην κορυφή του

βουνού κι όλοι κοιμήθηκαν τυλιγμένοι στα απαλά ζεστά σκεπάσματα ως συνήθως. Στα παιδιά έλειπε ο πρίγκιπας Πολ και λυπόνταν όταν τον σκέφτονταν. Ήξεραν όπι θα ένιωθε πολύ μόνος και φοβισμένος, άσχετα με το πόσο γενναίος έδειχνε όταν ήταν εκεί ο λαός του βουνού.

Ήρθε η αυγή, κι όλος ο ουρανός ήταν γεμάτος ασημένιο φως που χόρευε.

— Μπορεί κανείς να δει τόσο φως από την κορυφή ενός βουνού, είπε ο Μάικ, κοιτώντας γύρω. Κοιτάξτε, νά ο ήλιος!

Ο χρυσός ήλιος ανέβηκε αργά στον ουρανό και τα παιδιά τον κοίταξαν. Ήταν τόσο όμορφος που τα έπιασε δέος.

— Είναι σίγουρα ο βασιλιάς των ήλιων! είπε ο Μάικ. Πραγματικά δεν εκπλήσσομαι που αυτές οι περίεργες άγριες φυλές λατρεύουν τον ήλιο! Ω, Θεέ μου, πραγματικά μου λείπει ο Πολ. Αναρωτιέμαι πού να 'ναι.

Γρήγορα τον ξαναείδαν. Ο Μάικ, είδε την πόρτα να ανοίγει αργά στο κέντρο του μεγάλου πλατώματος και φώναξε τους άλλους.

— Κάποιος έρχεται! Κοιτάξτε!

Κοίταξαν όλοι. Το χρυσό κλουβί ανέβηκε αργά στον ελεύθερο πια χώρο και μέσα σ' αυτό, τα παιδιά έβλεπαν τον ψηλό αρχηγό με το πύρινο κόκκινο γένι του, δύο υπηρέτες και μια μικρή φιγούρα ντυμένη με την πιο όμορφη ανεμιστή ρόμπα που είχαν δει ποτέ.

— Γιατί είναι ντυμένος έτσι ο Πολ; φώναξε ο Μάικ έκπληκτος. Και κοιτάξε τι έχει στο κεφάλι του!

Ο Πολ ήταν σίγουρα ντυμένος με έναν πολύ παράξενο τρόπο. Φορούσε μια ανεμιστή ρόμπα μέχρι τα πόδια και τα μακριά μανίκια τού κάλυπταν τα χέρια. Στο κεφάλι του υπήρχε κάτι σαν καπέλο που έμοιαζε με λαμπερό ήλιο, με χρυσές ακτίνες να απλώνονται προς τα πάνω.

Το παιδί έμοιαζε υπέροχο και περπατούσε πολύ περήφανα. Είχε μαντέψει ότι επρόκειτο να γίνει υπηρέτης του ήλιου και φοβόταν, αλλά θα 'δειχνε στο Μάικ και τους άλλους ότι ήταν γενναίος και είχε κουράγιο. Περπατούσε δίπλα στον αρχηγό κι έστειλε ένα χαρούμενο, αν και μάλλον φοβισμένο χαμόγελο στους φίλους του.

— Αγαπητέ Πολ. Καλέ μου μικρέ Πολ, είπε η Νόρα.

— Νιώθω περήφανος γι' αυτόν, είπε ο Μάικ με ένα περίεργο σπάσιμο στη φωνή του.

Κι έπειτα ο καπετάνιος Άρνολντ προχώρησε μπροστά και φώναξε με μια τόσο τρομερή φωνή που όλοι τους πήδησαν.

— Σταματήστε! Σας διατάζω να σταματήσετε!

Ο ψηλός αρχηγός σταμάτησε το περπάτημά του και κοίταξε τον καπετάνιο Άρνολντ. Δεν κατάλαβαινε αυτά που είπε ο καπετάνιος, αλλά κατάλαβε τη σημασία τους. Δεν υπήρχε περίπτωση λάθους σ' αυτό!

— Έλα εδώ Μαφούμου, διέταξε ο καπετάνιος Άρνολντ.

Το μικρό αγόρι πήγε κοντά του τρέμοντας.

— Πες στον αρχηγό ότι θα σκοτώσω τον ήλιο αν κάνει κάτι στον Πολ, είπε ο καπετάνιος.

Ο Μαφούμου δεν καταλάβαινε, κι έτσι ο Τζακ του εξήγησε όσο καλύτερα μπορούσε με απλά λόγια.

Ο Μαφούμου κατάνευσε. Γονάτισε μπροστά στον αρχηγό και χτύπησε το μέτωπό του στο έδαφος μπροστά του.

Ο Μαφούμου φώναξε κάτι περίεργες λέξεις στον αρχηγό και μετά ξαναχτύπησε το μέτωπό του στο έδαφος ξανά. Ο αρχηγός συνοφρυώθηκε και κοίταξε τον καπετάνιο Άρνολντ. Είπε κάτι απότομο στο Μαφούμου.

— Αρχηγός λέει όχι, καπετάνιος δε σκοτώσει ήλιο, είπε το μικρό αγόρι. Λέει όταν ήλιος ψηλά, ψηλά, Πολ πηγαίνει στον ήλιο.

— Όταν ο ήλιος ανεβεί ψηλά, επανέλαβε ο καπετάνιος Άρνολντ. Αυτό σημαίνει μεσημέρι δώδεκα η ώρα και η έκλειψη θα γίνει ένα τέταρτο πριν. Λοιπόν, αυτό μας κάνει! Πες στον αρχηγό ότι θα τον σκοτώσω τον ήλιο αν δε μας αφήσει όλους ελεύθερους, Μαφούμου.

Αλλά ο αρχηγός γέλασε. Ξεκίνησε προς τον πύργο του ναού κι ο Πολ τον ακολουθούσε πίσω με τις φαρδιές του ρόμπες. Όλοι τούς έβλεπαν να

φεύγουν, και τα παιδιά έλπιζαν να πραγματοποιηθεί η έκλειψη ηλίου. Ήταν τόσο παράξενο για να είναι αληθινό.

Ο ΗΛΙΟΣ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Στη μικρή συντροφιά των φυλακισμένων δεν επέτρεψαν να πάει στο ναό εκείνο το πρωί. Οι δυο υπηρέτες κάθονταν στην πόρτα και εμπόδιζαν τον καθένα να μπει. Ο Μάικ μπορούσε να δει τον Πολ πάνω στον πύργο με τον ψηλό αρχηγό που μουρμούριζε και τραγουδούσε όλων των ειδών τις προσευχές τους στον ήλιο. Ο Πολ σήκωσε το χέρι και χαιρέτησε το Μάικ, κι ο Μάικ αντιγύρισε.

— Εντάξει Πολ. Δε χρειάζεται να φοβάσαι, φώναξε ο Μάικ. Θα σε σώσουμε!

Αλλά ο άνεμος πήρε τα λόγια του κι ο Πολ δεν άκουσε. Στεκόταν εκεί γενναίος, με το υπέροχο ύψος στο κεφάλι να λάμπει στον ήλιο.

Ενώ ο ήλιος ανέβαινε και η μέρα γινόταν όλο και πιο ζεστή, ο καπετάνιος Άρνολντ και οι υπόλοιποι βρήκαν μια σκιά. Φυσούσε πάντα δυνατός άνεμος, αλλά οι ακτίνες του ήλιου έκαιγαν όσο αυτός ανέβαινε.

Στις έντεκα η ώρα, περίπου, η μεγάλη χρυσή πόρτα άνοιξε και μια τεράστια ομάδα του λαού του βουνού ήρθε τραγουδώντας από τα λαμπερά σκαλοπάτια. Ήταν ντυμένοι με ρόμπες σαν του Πολ και φαίνονταν καταπληκτικοί καθώς γέμιζαν το τε-

ράσπο πλάτωμα. Τα πρόσωπά τους ήταν πιο κίτρινα από ποτέ, και τα γένια των ανδρών ήταν πρόσφατα βαμμένα και φαίνονταν κατακόκκινα.

Απλώθηκαν στο πλάτωμα κι άρχισαν να χορεύουν έναν περίεργο χορό. Τα πόδια τους χτυπιόνταν, οι ρόμπες τους κουνιόνταν κι ανέμιζαν, οι φωνές τους υψώθηκαν κι άρχισαν να ψέλνουν παράξενα.

— Ένα είδος χορού του ήλιου, είπε ο καπετάνιος Άρνολντ. Όλοι τους ανησυχούσαν κι ανυπομονούσαν, αλλά δεν μπορούσαν να μη θαυμάσουν όσο κοιτούσαν τους περίεργους λατρευτές του ήλιου να χορεύουν παράξενα.

Ο καπετάνιος Άρνολντ κοίταξε το ρολόι του. Ήταν εντεκάμιση. Κοίταξε με ανυπομονησία τον ήλιο που ήταν σχεδόν στο ψηλότερό του σημείο. Δε φαινόταν κανένα φεγγάρι, φυσικά, καθώς ο ήλιος ήταν τόσο λαμπερός. Αλλά ήταν εκεί, και ταξίδευε στον ουρανό.

Ένα δυνατό γκογκ ακούστηκε από το ναό. Το χτυπούσε ένας από τους υπηρέτες του αρχηγού. Τα παιδιά το είχαν δει εκεί, αλλά δεν υπήρχε τίποτα με το οποίο να το χτυπήσουν· και τώρα ακουγόταν πάνω από την κορυφή του βουνού, απλώνοντας το μεγάλο λυπητερό τόνο του παντού. Οι κοιλάδες από κάτω πήραν τον ήχο και τον ανηγύρισαν και σύντομα η νχώ επέστρεψε, μέχρι που φαινόταν πως όλη η γη και ο ουρανός αντηχούσαν τον τόνο του γκογκ.

Ξαφνικά οι λατρευτές του ήλιου γονάτισαν. Ο αρχηγός περίμενε μέχρι να σβήσει εντελώς ο ήχος του γκογκ και μετά μίλησε με μια δυνατή φωνή. Έφερε τον πρίγκιπα Πολ μπροστά, και το αγόρι στήθηκε εκεί στον πύργο του ναού με τη ρόμπα του να ανεμίζει και να λάμπει στον ήλιο.

— Καπετάνιε Άρνολντ, η έκλειψη θα αρχίσει σύντομα; ρώτησε νευρικά ο Τζακ. Φοβόταν πάρα πολύ πως κάτι θα συνέβαινε στον Πολ πριν να το προλάβουν. Ο καπετάνιος κοίταξε πάλι το ρολόι του.

— Θα αρχίσει σε δύο λεπτά, είπε. Τώρα εγώ θα είμαι αρχηγός στο παιχνίδι! Κοιτάξτε με!

Έτρεξε με γρήγορα, ελαφριά βήματα στον πύργο. Οι υπηρέτες στην είσοδο έμειναν έκπληκτοι, και έτσι γλίστρησε εύκολα ανάμεσά τους. Έτρεξε στα πέτρινα σκαλοπάτια και σε μια στιγμή βρέθηκε δίπλα στον αρχηγό και τον Πολ.

Και μετά άρχισε κάτι να συμβαίνει! Ο καπετάνιος Άρνολντ γύρισε στον ήλιο και κούνησε τη γροθιά του. Του φώναξε! Έβγαλε ένα μαχαίρι από τη ζώνη του και το έριξε ψηλά στον αέρα προς τον ήλιο! Το μαχαίρι έκανε μια μεγάλη καμπύλη κι εξαφανίστηκε στην πλαγιά!

— Σκοτώνει τον ήλιο, σκοτώνει τον ήλιο! φώναξε ο Μαφούμου, που ξαφνικά κατάλαβε τι προσπίοταν ότι έκανε ο καπετάνιος Άρνολντ. Ο λαός του βουνού κατάλαβε τα λόγια του Μαφούμου και όλοι σηκώθηκαν στις μύτες αναστατωμένοι και

μπερδεμένοι. Οι υπηρέτες του αρχηγού άρχισαν να τρέχουν να συλλάβουν τον καπετάνιο Άρνολντ και μετά κάπi παράξενο συνέβη.

Ξαφνικά, ένα μικρό κομμάτι φάνηκε να κόβεται από τον ήλιο! Μια μικρή μαύρη σκιά φάνηκε στη μια πλευρά! Το φεγγάρι άρχισε να περνά μπροστά απ' τον ήλιο κι έκρυβε ένα πολύ μικρό κομμάτι του.

Ο Μαφούμου το είδε κι εξεπλάγη. Έδειξε τον ήλιο και φώναξε ανήσυχος.

— Τρώνε τον ήλιο! Δείτε, δείτε!

Μια μεγάλη σιωπή έπεσε στην κορυφή του βουνού. Όλοι κοιτούσαν τον ήλιο στον ουρανό καλύπτοντας με τα χέρια τα πρόσωπά τους και κοιτώντας μέσα από τα δάχτυλα για να αποφύγουν τη λάμψη. Οι υπηρέτες που είχαν πάει να φυλακίσουν τον καπετάνιο Άρνολντ κοιτούσαν κι αυτοί τρέμοντας.

Το φεγγάρι συνέχιζε να κινείται μπροστά απ' τον ήλιο κι ένα μεγαλύτερο κομμάτι του τελευταίου σκοτεινίασε εντελώς. Μια κραυγή φόβου ακούστηκε από το λαό του βουνού. Δεν καταλάβαιναν τι είναι μια έκλειψη ηλίου και πραγματικά πίστεψαν ότι ο πολύτιμός τους ήλιος ιιέθαινε!

Κανείς τους δε μάντεψε ότι ήταν απλώς το φεγγάρι που περνούσε μπροστά από τον ήλιο κι έκοβε το φως του για λίγο. Έπεσαν μπροστά και μουρμούριζαν όλων των ειδών τις παράξενες προσευχές. Και όταν κοίταξαν επάνω ξανά είδαν ότι ο μισός ήλιος είχε χαθεί!

Και τώρα ο κόσμος άρχισε να δείχνει παράξε-
νος κι εξωγήινος. Το φως του ήλιου τρεμόσβησε
και σκοτεινίασε. Ένα αλλόκοτο μισόφωτο απλώ-
θηκε σ' όλο το τοπίο. Τα πουλιά σταμάτησαν να κε-
λαηδούν. Οι μαϊμούδες στα δέντρα αγκαλιάζονταν
φοβισμένες. Τα βατράχια νόμισαν πως ήρθε η νύ-
χτα κι άρχισαν να κοάζουν.

Τα παιδιά φοβόνταν επίσης, αν και ήξεραν κα-
λά ότι απλώς έβλεπαν μια έκλειψη. Δεν είχαν ξανα-
δεί ποτέ κάτι τέτοιο, κι αυτή ήταν μια ολική έκλειψη,
με κάθε φως να φεύγει σιγά σιγά από τον κόσμο
που έβλεπαν. Όσο για το φτωχό Μαφούμου, ποτέ
δεν είχε φοβηθεί τόσο. Έπεσε στο έδαφος τρέμον-
τας σαν ξύλο κι ο Τζακ έκανε ό,τι μπορούσε για να
τον παρηγορήσει.

Ο αρχηγός πάνω στον πύργο κοιτούσε τον ή-
λιο που πέθαινε με φόβο και έκπληξη. Κι αυτός έ-
τρεμε. Μπορούσε αυτός ο άντρας πραγματικά να
σκοτώνει τον υπέροχό τους ήλιο θεό που έλαμπε
τόσο φωτεινά στον ουρανό κάθε μέρα; Δεν μπο-
ρούσε να το καταλάβει. Τέντωσε τα χέρια του στον
ήλιο και του φώναξε προσπαθώντας να τον παρη-
γορήσει και να τον κάνει να ξαναλάμψει! Ο καπε-
τάνιος Άρνολντ δίπλωσε τα χέρια του, κοίταξε πολύ
σοβαρά και πραγματικά φαινόταν σε όлон τον κό-
σμο πως ήταν ο νικητής που τα κατάφερε!

Και τώρα συνέβαιναν ακόμη πιο περίεργα
πράγματα! Ο ουρανός έγινε μαύρος σαν νύχτα και
βγήκαν τα αστέρια. Έλαμπαν φωτεινά και, στη θέ-

ση του ηλιόφωτος, έφτανε στη γη το φως των άστρων.

— Μη φοβάστε, είπε η κυρία Άρνολντ στα τρομοκρατημένα παιδιά που δεν το περίμεναν αυτό. Ο ήλιος φεύγει τώρα, χαμένος πίσω από το φεγγάρι, έτσι, ξαφνικά, είναι σαν νύχτα οπότε λάμπουν τα αστέρια. Πρέπει να θυμάστε όπi τα άστρα είναι πάντα στον ουρανό, όλη τη μέρα, αλλά δεν τα βλέπουμε γιατί το φως της μέρας είναι τόσο φωτεινό. Αλλά τώρα που έφυγε το φως της μέρας, μπορούμε να δούμε τα άστρα να λάμπουν.

Όλα έμοιαζαν αρκετά απλά όταν τα εξήγησε η κυρία Άρνολντ, αλλά οι τρομοκρατημένοι άνθρωποι του βουνού δεν είχαν ιδέα πi συνέβαινε πραγματικά και είχαν τρελαθεί από φόβο και τρόμο. Φώναζαν και ούρλιαζαν και χτυπούσαν τα μέτωπά τους και έπεφταν στα γόνατα.

Επάνω στον πύργο ήταν σκοτεινά. Ο καπετάνιος Άρνολντ έπιασε τον έκπληκτο μικρό πρίγκιπα και του ψιθύρισε στο αυτί.

— Κατέβα τα πέτρινα σκαλοπάτια και πήγαινε στους άλλους, Πολ. Κανείς δε θα σε σταματήσει τώρα. Είσαι ασφαλής.

Ο Πολ προχώρησε στα σκαλοπάτια και τα κατέβηκε γεμάτος ευγνωμοσύνη. Πήγε στα παιδιά και έσφιξε το χέρι του Μάικ με χαρά. Ο Μάικ τον αγκάλιασε και οι άλλοι μαζεύτηκαν γύρω στον Πολ που ένιωθε παράξενα με τα φαρδιά του στολίδια.

— Η έκλειψη ήρθε ακριβώς τη σωστή στιγμή

για να σε σώσει, Πολ, παλιόπαιδο, είπε ο Τζακ στο αυτί του αγοριού. Είσαι ασφαλής τώρα. Ήσουν γενναίος. Είμαστε τρομερά περήφανοι για σένα.

Η καρδιά του Πολ χτύπησε δυνατά. Συχνά τον κορόιδευαν επειδή συμπεριφερόταν μάλλον σαν μωρό και τώρα ένιωθε ήρωας! Έμεινε κοντά στα παιδιά και κοιτούσε το υπόλοιπο της έκλειψης.

Μόλις ο καπετάνιος Άρνολντ είδε ότι ο ήλιος είχε κρυφτεί εντελώς, άρχισε να φωνάζει και προσποιόταν ότι φόβιζε το χαμένο ήλιο. Ο αρχηγός γονάτισε και ικέτευσε έλεος, σίγουρος ότι ο καπετάνιος Άρνολντ ήταν ο πιο δυνατός μάγος στον κόσμο!

Έπειτα σταδιακά το φεγγάρι άρχισε να ξεσκεπάσει τον ήλιο και το παράξενο ημίφως ξαναφάνηκε. Αυτό ήταν πολύ για το λαό του βουνού. Ήταν αρκετά κακό να δουν τον ήλιο να πεθαίνει, όπως νόμισαν, αλλά τώρα κάτι άλλο συνέβαινε και δεν μπορούσαν να το αντέξουν.

Φωνάζοντας και κραυγάζοντας, έτρεξαν στα χρυσά σκαλιά και χύθηκαν κάτω, γλιστρώντας και πέφτοντας. Οι δυο υπηρέτες που ήταν πάνω στον πύργο πήγαν κι αυτοί, εγκαταλείποντας τον αρχηγό τους μέσα στο φόβο τους. Έμεινε στον πύργο αυτός, γονατίζοντας μπροστά στον καπετάνιο Άρνολντ.

Σταδιακά ο ήλιος ξαναεμφανιζόταν και το φεγγάρι τον προσπέρασε· έφευγε η μαύρη σκιά. Το φως της μέρας πλημμύρισε τα βουνά κι ο χρυ-

σός ήλιος έριξε ξανά πς ακτίνες του. Τα πουλιά ξανατραγούδησαν. Οι μαϊμούδες μιλούσαν ευχαριστημένες. Η σύντομη κι απρόσμενη νύχτα, είχε φύγει και ο κόσμος ήταν πάλι ο ίδιος.

Ο καπετάνιος Άρνολντ πήρε από τον ώμο τον τρομοκρατημένο αρχηγό και τον οδήγησε σταθερά στις σκάλες. Φώναξε το Μαφούμου.

— Μαφούμου, πες του ότι πρέπει να μας αφήσει όλους τώρα, γιατί θα τον ξανασκοτώσω τον ήλιο του διέταξε ο καπετάνιος. Ο Μαφούμου κατάλαβε. Ένωθε καλύτερα τώρα που ο ήλιος είχε επιστρέψει και νόμιζε ότι ο καπετάνιος Άρνολντ είναι ο πιο δυνατός άντρας στον κόσμο. Όσο κι αν οι άλλοι του εξηγούσαν αυτό που συνέβη, ο Μαφούμου δεν πίστευε τίποτα παρά ότι ο καπετάνιος Άρνολντ είχε κάνει κάτι στον ήλιο!

Ο Μαφούμου, νιώθοντας σπουδαίος και τρανός, είπε κάτι στον αρχηγό. Ο άντρας θύμωσε που ένα τόσο μικρό αγόρι του μιλούσε έτσι, και δεν έδωσε σημασία. Απομακρύνθηκε από τον καπετάνιο Άρνολντ και πήγε προς την πόρτα που ήταν ακόμη ανοιχτή. Το χρυσό κλουβί τον περίμενε.

— Μαφούμου πες του ότι πηγαίνουμε κάτω στις χρυσές σκάλες, και ότι οι υπηρέτες του πρέπει να μας αφήσουν να βγούμε από την είσοδο του βράχου, είπε ο καπετάνιος Άρνολντ. Ο Μαφούμου φώναξε στον αρχηγό. Ο άντρας κατάνευσε και μπήκε στο κλουβί. Σε μια στιγμή είχε φύγει και η

Ο μεγάλος αρχηγός γονάτισε μπροστά στον κα-
πετάνιο Άρνολντ.

πόρτα ήταν ακόμη ανοιχτή, γιατί δε σκέφτηκε να την κλείσει.

— Λοιπόν, έφυγε, όπως όλοι, είπε ο Μάικ, γελώντας. Τι περιπέτεια! Δε με ενοχλεί να λέω ότι κι εγώ αισθάνθηκα παράξενα όταν είδα τον ήλιο να εξαφανίζεται και τα αστέρια να λάμπουν. Πεινάω κιόλας. Πάμε να πάρουμε καμιά πίτα από το ναό πριν κατεβούμε.

— Γρήγορα τότε, είπε ο καπετάνιος. Θέλω να φύγουμε όσο όλα πάνε καλά!

Τα παιδιά έτρεξαν να φέρουν τις πίτες και μερικά φρούτα. Τα έφεραν σε δίσκους και συνάντησαν τον καπετάνιο και την κυρία Άρνολντ μαζί με τα παιδιά που προχώρησαν προς τη χρυσή πόρτα.

Αλλά όταν πλησίασαν, η πόρτα άρχισε αργά να κλείνει! Ο καπετάνιος Άρνολντ έβγαλε μια κραυγή κι έτρεξε προς τα εκεί.

— Γρήγορα! Μας κλείνουν!

Έφτασε εκεί μόλις η πόρτα έκλεισε εντελώς. Εκεί, υπήρχε από κάτω του, μια ψηλή, λαμπερή πόρτα, μεγάλη σαν πύλη, κλεισμένη.

— Μας παγίδεψαν! φώναξε οργισμένος ο καπετάνιος και χτύπησε την πόρτα. Αλλά δεν υπήρχε πόμολο, προεξοχή ή κάτι να πιάσει κανείς. Δεν μπορούσαν να περάσουν την τεράστια πόρτα, ήταν ξεκάθαρο!

ΜΕΓΑΛΟ, ΜΕΓΑΛΟ ΠΟΥΛΙ ΠΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΑ «Ρ-Ρ-Ρ-Ρ-Ρ-Ρ»

— Η πόρτα! φώναξε ο Μάικ. Μπορούμε να δραπετεύσουμε από κει. Ο αρχηγός την άφησε ανοιχτή!

Τα παιδιά έτρεξαν στο ακανές πλάτωμα όπου ήταν το άνοιγμα! Ήταν μισοφοβισμένα, μήπως η πόρτα έκλεινε πριν να προφτάσουν να πάνε. Αλλά δεν έκλεισε.

Τα τέσσερα αγόρια στάθηκαν στο άνοιγμα και κοίταξαν. Το κλουβί κατέβαινε κάτω από τα πόδια τους, στον κομμένο βράχο. Το άνοιγμα έμοιαζε σκοτεινό και στενό ενώ εξαφανιζόταν στο σκοτάδι της καρδιάς του βουνού.

— Δε βλέπω πώς θα μπορούσαμε να δραπετεύσουμε από δω, είπε ο Μάικ. Θα χρειαζόμασταν ένα τρομερά μακρύ σκοινί που δεν το έχουμε και επίσης, φανταστείτε το κλουβί να ανεβαίνει καθώς εμείς κατεβαίνουμε!

— Αυτό το χρυσό κλουβί το ανέβазαν και το κατέβазαν με σκοινιά, έτσι δεν είναι; είπε η κυρία Άρνολντ. Λοιπόν, σίγουρα πρέπει αυτά να κατεβαίνουν από τη μια πλευρά του ανοίγματος.

— Σίγουρα πρέπει, είπε ο καπετάνιος Άρνολντ. Θα δούμε.

Αλλά τα σκοινιά που ανέβазαν το ασανσέρ είχαν κοπεί! Ο καπετάνιος Άρνολντ τα βρήκε σχετικά εύκολα, ψάχνοντας σε ένα κοίλωμα της μιας μεριάς του ανοίγματος. Αλλά όταν τα τράβηξε στα χέρια του, δεν ήταν μεγαλύτερα από τρία μέτρα! Τα είχαν κόψει και ήταν εντελώς άχρηστα!

— Μπορούμε να κλείσουμε την πόρτα, είπε ο καπετάνιος Άρνολντ, απογοητευμένος. Είναι επικίνδυνο να την αφήσουμε ανοιχτή. Μπορεί κάποιος από σας να κατρακυλήσει μέσα. Τώρα πραγματικά κολλήσαμε!

— Πώς πρέπει να γελά μαζί μας ο λαός του βουνού! είπε ο Μάικ. Ωραία πιαστήκαμε! Ούτε να κατεβούμε ούτε να ανεβούμε μπορούμε· εδώ κολλήσαμε στην κορυφή του βουνού για την υπόλοιπη ζωή μας!

Ο καπετάνιος Άρνολντ δεν ευχαριστιόταν καθόλου με την κατάσταση. Φοβόταν ότι ο λαός του Μυστικού Βουνού θα άνοιγε την πόρτα και θα τους αιφνιδίαζε τη νύχτα. Αλλά αυτό το είπε μόνο στην κυρία Άρνολντ, γιατί δεν ήθελε να φοβίσει τα παιδιά.

— Λοιπόν, αρκετή περιπέτεια είχαμε σήμερα, είπε. Πάμε στο δροσερό ναό, να φάμε καλά και να ξεκουραστούμε.

Έτσι μπήκαν στο ναό και σε λίγο μασουλούσαν πς πίτες και τους γλυκούς χυμούς. Έπειτα τα

παιδιά και η κυρία Άρνολντ ξάπλωσαν για να ξεκουραστούν, ενώ ο καπετάνιος κρατούσε σκοπιά. Κανόνισαν έτσι ώστε ο καπετάνιος, ο Τζακ ή ο Μάικ να κρατούν σκοπιά, για να μην πιαστούν στα πράσα τη νύχτα.

Η νύχτα ήρθε ξαφνικά όπως συνήθως. Τα αστέρια έλαμπαν φωτεινά, και ο κόσμος των βουνών ήταν ειρηνικός κάτω από το πανέμορφο φως των άστρων. Ο καπετάνιος Άρνολντ πήγε να εξετάσει την πόρτα για να βεβαιωθεί ότι κανείς δεν μπορούσε να έρθει από κει, και μετά πήγε στην άλλη πόρτα. Αλλά ήταν ακόμη στερεά κλειστή και δεν ακουγόταν κανένας ήχος από την άλλη πλευρά.

Η νύχτα πέρασε ήσυχα. Πρώτα κράτησε σκοπιά ο καπετάνιος και μετά τα δυο αγόρια. Αλλά δε συνέβη τίποτα. Η αυγή ήρθε κι ο ήλιος ανέτειλε. Τα παιδιά ξύπνησαν και τεντώθηκαν. Πεινούσαν, αλλά δυστυχώς εκτός από μερικές πίτες, δεν υπήρχε καθόλου φαγητό.

— Ελπίζω να μη μας αφήσουν να λιμοκτονήσουμε, είπε ο Μάικ πεινασμένος, καθώς ο καπετάνιος Άρνολντ μοίραζε τις λίγες πίτες στην παρέα. Δε θα μου άρεσε καθόλου.

— Αυτή η περιπέτεια είναι συναρπαστική, αλλά φοβερά δύσκολη, είπε η Νόρα.

Στις δέκα η ώρα περίπου η μεγάλη χρυσή πόρτα άνοιξε ξανά. Από τα σκαλιά ανέβηκε ο λαός του βουνού, αλλά αυτή τη φορά όλοι κρατούσαν α-

αστραφτερά ακόντια! Ήταν έτοιμοι για πόλεμο, φανερά!

Ο καπετάνιος Άρνολντ το περίμενε λίγο πολύ αυτό. Έστειλε τα παιδιά σε μια γωνιά και πήγε να συναντήσει τον ψηλό αρχηγό, με το Μαφούμου δίπλα του για να μεταφράζει.

Αλλά ο αρχηγός δεν είχε όρεξη για κουβέντες. Κι αυτός κρατούσε ένα ακόντιο και κοίταξε με μίσος τον καπετάνιο Άρνολντ.

— Πες του ότι θα ξανασκοτώσω τον ήλιο του, Μαφούμου, είπε ο καπετάνιος απελπισμένος.

— Ο αρχηγός λέει θα σε σκοτώσει πρώτος, είπε ο φτωχός Μαφούμου, με τα δόντια του να τρέμουν. Και πράγματι, φαινόταν ότι αυτό ήθελε να κάνει ο αρχηγός, γιατί κατέβασε το ακόντιό του κι έδειξε απειλητικά τον καπετάνιο Άρνολντ.

Ο καπετάνιος είχε ένα ρεβόλβερ. Δεν ήθελε να πυροβολήσει τον αρχηγό, αλλά μπορούσε να τον τρομάξει. Τράβηξε το ρεβόλβερ του και πυροβόλησε στον αέρα. Ο ήχος του πυροβολισμού αντήχησε στα βουνά και ακούστηκε τρομερός. Ο αρχηγός πήδηξε με τρόμο. Όλος ο λαός άρχισε να μιλάει και να φωνάζει.

Αλλά κάποιος, πιο έξυπνος από τους άλλους, έριξε το ακόντιό του στον καπετάνιο Άρνολντ. Το αστραφτερό ακόντιο πέταξε στον αέρα, χτύπησε το όπλο στο χέρι του καπετάνιου και το έστειλε στο έδαφος. Κανείς από το λαό του βουνού δεν τόλμησε να το μαζέψει, ούτε κι ο καπετάνιος Άρνολντ, για

διαφορετικό λόγο! Δε φοβόταν το ρεβόλβερ, αλλά τα ακόντια γύρω του!

Ο αρχηγός φώναξε μια διαταγή και δώδεκα άντρες έτρεξαν με τα ακόντιά τους. Έπιασαν όλη τη μικρή παρέα και πριν να περάσουν δέκα λεπτά, όλοι τους ήταν δεμένοι με λεπτά, γερά σκοινιά!

— Τι θα μας κάνουν; είπε η Νόρα, που ήταν πολύ θυμωμένη γιατί οι καρποί της ήταν πολύ σφιχτά δεμένοι.

Κανείς δεν ήξερε. Αλλά ήταν σίγουρο πως θα τους έπαιρναν κάτω, στην καρδιά του βουνού. Δε θα έμεναν στην κορυφή.

— Νομίζω όπi φοβάται ο αρχηγός μην κάνω τίποτα στον αγαπημένο του ήλιο, αν μας αφήσει εδώ, είπε ο καπετάνιος. Μακάρι να συνέβαινε κι άλλη έκλειψη! Τι σοκ θα ήταν γι' αυτούς!

Ο αρχηγός έδωσε διαταγές να μεταφερθούν οι αιχμάλωτοι από τα λαμπερά σκαλοπάτια, μα μόλις επρόκειτο να φύγουν, ακούστηκε ένας εντελώς ασυνήθιστος θόρυβος!

Στην αρχή ακουγόταν μακριά και ήσυχα σαν ένα μικρό μурμουρητό, αλλά σύντομα έγινε δυνατότερος, και όλο το βουνό αντήχησε.

«Ρ-ρ-ρ-ρ-ρ», ακούστηκε «Ρ-ρ-ρ-ρ-ρ».

Ο λαός του βουνού σταμάτησε και άκουγε με τα μάπα γουρλωμένα από έκπληξη! Ήταν ένας περίεργος θόρυβος. Τι να 'ταν;

Τα παιδιά στην αρχή ήταν κι αυτά μπερδεμένα, αλλά σχεδόν αμέσως ο Τζακ κατάλαβε πi ήταν

ο θόρυβος, και άρχισε να φωνάζει.

— Είναι ένα αεροπλάνο! Αεροπλάνο! Το ακούτε; Πλησιάζει!

Ο καπετάνιος Άρνολντ παραξενεύτηκε. Ήξερε ότι ο θόρυβος προερχόταν από την κίνηση μηχανών αεροπλάνου, αλλά ποιου αεροπλάνου; Σίγουρα, σίγουρα, δεν μπορούσε να είναι το «Άσπρο Χελιδόνι».

Ο θόρυβος πλησίασε και μετά μια μαύρη κουκίδα άρχισε να φαίνεται προς τη μεριά του βουνού. Ήταν πράγματι ένα αεροπλάνο, καμιά αμφιβολία!

Ο λαός του βουνού το είδε επίσης. Φώναζαν έκπληκτοι και έδειχναν προς τα κει.

— Τι λένε Μαφούμου; φώναξε ο Τζακ.

— Λένε, μεγάλο πουλί που τραγουδά «ρ-ρ-ρ-ρ-ρ» είπε ο Μαφούμου, με τα μάτια και τα δόντια του να λάμπουν. Τα παιδιά γέλασαν, αναστατωμένα κι ανυπόμονα. Κάτι θα συνέβαινε, ήταν σίγουρα!

Το αεροπλάνο πλησίασε κι άλλο, μεγαλώνοντας καθώς πλησίαζε.

— Είναι το «Άσπρο Χελιδόνι»! φώναξε ο καπετάνιος Άρνολντ. Ξέρω τους ήχους της μηχανής του. Τι ομορφιά! Ο Ράνι κι ο Πιλέσκου πρέπει να επέστρεψαν στα αεροπλάνα, να ετοίμασαν το «Άσπρο Χελιδόνι» για απογείωση και να πέταξαν εδώ.

— Μπορούν να προσγειωθούν εδώ; ρώτησε ο Πολ.

— Φυσικά! είπε ο Μάικ. Κοίτα τη λεία επιφά-

νεια, ένα ιδανικό μέρος για προσγείωση. Ω, μόνο να γνωρίσουν το βουνό όταν το δουν, και να 'ρθουν εδώ!

Το αεροπλάνο πλησίασε κι άλλο, πετώντας σαν να επρόκειτο να περάσει πάνω από την κορυφή. Ο λαός του βουνού τρομοκρατήθηκε κι έπεσε στο έδαφος. Το αεροπλάνο, λάμποντας σαν γλάρος, έκανε κύκλους σαν να έψαχνε κάτι.

— Θα προσγειωθεί, θα προσγειωθεί! φώναξε ο Τζακ, αναπνδώντας αν και τα πόδια και τα χέρια του ήταν δεμένα. Θεέ μου, τι σοκ για τους κοκκινotρίχηδες!

Το άσπρο αεροπλάνο έκανε κύκλους χαμηλότερα κι ενώ ήταν έτοιμο να προσγειωθεί ακούστηκε ακόμη ένας ήχος στα βουνά.

«P-p-p-p-p! P-p-p-p-p!»

— Αυτό είναι το αεροπλάνο μου· στοίχημα, στοίχημα! φώναξε ο πρίγκιπας Πολ, με το πρόσωπό του κόκκινο από ευχαρίστηση, ενώ προσπαθούσε να απαλλαγεί από τα σκοινιά που τον έδεσαν, κι εγώ θα γνώριζα το αεροπλάνο μου οπουδήποτε!

Ενώ το «Άσπρο Χελιδόνι» έκανε μια υπέροχη προσγείωση, τρέχοντας στις μεγάλες του ρόδες πάνω στο τεράστιο πλάτωμα, το δεύτερο αεροπλάνο φάνηκε να υψώνεται αργά πάνω από την πλαγιά του βουνού.

— Είναι το ασημομπλέ αεροπλάνο του Πολ!

φώναξε η Πέγκι. Ω, Θεέ μου, αυτό είναι συναρπαστικό! Κοιτάξτε ποιος είναι στο «Άσπρο Χελιδόνι»! Ράνι, Ράνι, Ράνι!

ΜΙΑ ΑΓΩΝΙΩΔΗΣ ΔΙΑΣΩΣΗ

Ο αρχηγός και οι υπηρέτες του ήταν γεμάτοι έκπληξη και φόβο όταν άκουσαν το θόρυβο των αεροπλάνων και τα είδαν να έρχονται. Όταν το «Άσπρο Χελιδόνι» πλησίασε αμέσως πάνω από τα κεφάλια τους, ο λαός του βουνού έπεσε κάτω φοβισμένος και όλοι βογγούσαν σαν να πονούσαν.

— Προσοχή, θα σας χτυπήσει το αεροπλάνο! φώναξε ο Μάικ, όταν άρχισε να προσγειώνεται το «Άσπρο Χελιδόνι». Οι τρομοκρατημένοι άνθρωποι ανασπκώθηκαν στις μύτες των ποδιών τους κι έτρεξαν πανικόβλητοι στις άκρες της επίπεδης κορυφής. Το αεροπλάνο τούς απέφυγε όλους και ήταν όμορφα να βλέπουν το χαμογελαστό πρόσωπο του Ράνι καθώς πηδούσε έξω από το χειριστήριο. Έριξε μια μαπά στο λαό του βουνού μα κανείς τους δεν ήταν εκεί γύρω, κι έτρεξε στους φυλακισμένους. Τράβηξε ένα μαχαίρι από τη ζώνη του και τους ελευθέρωσε όλους.

Τα παιδιά μαζεύτηκαν γύρω του, αγκαλιάζοντάς τον και λούζοντάς τον με ερωτήσεις.

— Θα 'πρεπε να με δεις χθες! φώναξε ο Πολ, που ήταν πολύ χαρούμενος τώρα για την απόδρασή του. Φορούσα χρυσά ρούχα και ακτίνες στο κεφάλι μου!

Ο καπετάνιος και η κυρία Άρνολντ ήταν κι αυτοί ευχαριστημένοι, αν και ο καπετάνιος κοίταζε σοβαρός το λαό του βουνού που ήταν μαζεμένος στις άκρες του μεγάλου πλατώματος, τρέμοντας και βλέποντας συνέχεια το αεροπλάνο.

— Το κοιτάζουν σαν να περιμένουν να πηδήξει πάνω τους ή να τους γαυγίσει, γέλασε ο Τζακ.

— Νομίζω ότι θα 'ταν καλά να απογειωθούμε αμέσως, είπε ο Ράνι. Ποτέ δεν ξέρεις πότε αυτοί οι άνθρωποι θα βρουν τις αισθήσεις τους και θα αρχίσουν να κάνουν πράγματα όχι ευχάριστα για μας! Μόνο να καταστρέψουν το αεροπλάνο μας και τελειώσαμε!

— Νά ο Πιλέσκου με το αεροπλάνο μου! φώναξε ο Πολ ευχαριστημένος καθώς το μεγάλο μπλε και ασημί αεροπλάνο έκανε κύκλους ψηλά, με έναν τρομερό θόρυβο. Τα βουνά τριγύρω αντήχησαν, και το αεροπλάνο ακούστηκε σαν θύελλα που ξεσπά! Έκανε κύκλους συνεχώς και ο λαός του βουνού έβγαζε κραυγές κι έπεσε με τα μούτρα κάτω ξανά.

Το αεροπλάνο του μικρού πρίγκιπα έκανε καλή προσγείωση, όπως και το «Άσπρο Χελιδόνι». Άφησε να πέσουν οι ρόδες του και άγγιξε απαλά το έδαφος, τρέχοντας στην τεράστια πίστα.

— Πράγματι, είναι ένα τέλειο μέρος για προσγείωση! είπε ο καπετάνιος Άρνολντ, κοιτώντας. Επίπεδο, μεγάλο και με πολύ άνεμο!

Το ασημογάλαζο αεροπλάνο σταμάτησε. Η

πόρτα του χειριστηρίου άνοιξε και οι μηχανές σταμάτησαν. Ο Πιλέσκου κοίταξε έξω, με τα μάπα του κρυμμένα από γυαλιά ηλίου. Ο Ράνι δεν τα είχε φορέσει, και έτσι η θέα του Πιλέσκου φόβισε ακόμη περισσότερο το λαό του βουνού!

Οι μισοί έτρεξαν στη μεγάλη σκάλα κι εξαφανίστηκαν, φωνάζοντας. Οι άλλοι μισοί, με τον αρχηγό, γονάπσαν στο έδαφος, κι ο αρχηγός μουρμούριζε κάτι.

— Λέει μεγάλος αρχηγός θέλει έλεος! χαμογέλασε ο Μαφούμου, που τώρα διασκέδαζε τρομερά.

— Αν νομίζει όπ θα τον ρίξω από το βουνό ή θα τον πάρω στο αεροπλάνο, κάνει λάθος, είπε ο καπετάνιος Άρνολντ. Δε θα του δώσω καθόλου σημασία. Έλα, πρέπει να φύγουμε αμέσως. Είναι μια θαυματουργή απόδραση από μεγάλο κίνδυνο.

— Τα δυο αεροπλάνα θα μας χωρέσουν εύκολα όλους, είπε ο Μάικ με χαρά. Ποιος πάει πού;

— Ο Ράνι, ο Πιλέσκου, ο Πολ, ο Τζακ και τα κορίτσια μπορούν να πάνε στο μεγάλο αεροπλάνο του Πολ, είπε ο καπετάνιος Άρνολντ. Θα 'θελα το Μάικ μαζί μας και ο Μαφούμου καλύτερα να 'ρθει κι αυτός μαζί μου. Δεν μπορούμε να τον αφήσουμε εδώ.

Όλοι άρχισαν να ανεβαίνουν στα δυο αεροπλάνα. Δεν πήρε πολύ. Ο Πιλέσκου έπιασε τα όργανα και κοίταξε γύρω.

— Όλα έτοιμα; ρώτησε. Έπειτα ξανακοίταξε.

Πού είναι ο Πολ; Νόμιζα ότι θα ερχόταν σ' αυτό το αεροπλάνο.

— Δεν είναι εδώ, είπε ο Τζακ. Ελπίζω να ανέβηκε στο «Άσπρο Χελιδόνι». Ξέρω ότι πάντα ήθελε να πετάξει μ' αυτό.

— Σωστά, είπε ο Πιλέσκου και τράβηξε ένα μοχλό. Αλλά ο Ράνι τον σταμάτησε.

— Πρέπει να δούμε αν ο Πολ είναι στο άλλο αεροπλάνο! είπε. Δε θα θέλαμε να ανακαλύψουμε στην Αγγλία ότι ο Πολ δεν είναι πουθενά!

Ο Ράνι άνοιξε την πόρτα του χειριστηρίου ξανά κι έσκυψε. Φώναξε στο «Άσπρο Χελιδόνι». Έι, εκεί! Είναι ο Πολ μ' εσάς;

— Τι; φώναξε ο καπετάνιος Άρνολντ, που επρόκειτο να ξεκινήσει.

— Είναι ο Πολ μαζί σας; φώναξε ο Ράνι.

— Όχι, απάντησε ο καπετάνιος Άρνολντ, αφού κοίταξε γρήγορα στο αεροπλάνο του. Είπα να έρθει μαζί σας. Το «Άσπρο Χελιδόνι» δεν είναι αρκετά μεγάλο για περισσότερους από τέσσερις.

Ο Ράνι χλώμιασε. Αγαπούσε το μικρό πρίγκιπα περισσότερο απ' όλους στον κόσμο και νά τα, θα έφευγαν από το βουνό χωρίς τον Πολ! Τι στο καλό είχε γίνει;

Ο Ράνι βγήκε από το αεροπλάνο. Η Νόρα φώναξε.

— Κοίτα. Δεν είναι ο Πολ εκεί στο ναό;

Ο Ράνι έτρεξε προς το ναό και φανταζόταν ότι όλα τα φοβερά πράγματα είχαν συμβεί στον Πολ.

Πήρε το όπλο του, αποφασισμένος να δώσει στους ανθρώπους του λαού του βουνού το χειρότερο σοκ της ζωής τους αν είχαν πάρει ξανά το μικρό Πολ στη φυλακή!

Κανείς δεν ήταν στο ναό εκτός από τον Πολ. Ήταν σε μια γωνιά και παιδεύονταν με κάτι. Ο Ράνι μούγκρισε.

— Πολ! Τι γίνεται; Τι συμβαίνει με σένα;

Ο Πολ σηκώθηκε. Στα χέρια του ήταν η πανέμορφη ανεμιστή ρόμπα από χρυσό ύφασμα που είχε φορέσει την προηγούμενη μέρα, και πάνω στον ώμο του οι ακτίνες του ήλιου. Ο μικρός Πολ ήταν αποφασισμένος να τα πάρει στο σχολείο μαζί του, για να τα δείξει στους έκπληκτους φίλους του. Πώς αλλιώς θα τον πίστευαν όταν θα τους έλεγε τη μεγάλη του περιπέτεια;

Είχε γλιστρήσει από την παρέα του, όταν κανείς δεν κοιπούσε, γιατί ήταν σίγουρος ότι ο καπετάνιος θα έλεγε όχι αν τον ρωτούσε να πάει για τα στολίδια. Τα ρούχα ήταν δύσκολο να μαζευτούν και να κουβαληθούν και ο Πολ δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι τα αεροπλάνα ξεκινούσαν αμέσως!

— Γεια σου Ράνι! Απλώς ήρθα να πάρω τα ηλιόρουχά μου, είπε ο Πολ. Δεν τα είδες, Ράνι. Κοίτα, πρέπει...

Αλλά προς μεγάλη έκπληξη του Πολ, ο Ράνι του έδωσε ένα νκηρό καστούκι, έπιασε το αγόρι και τα ρούχα κι έτρεξε στο μεγάλο αεροπλάνο. Ο λαός του βουνού, βλέποντας το Ράνι να τρέχει, άρχισε

να μιλά, κι ένας δυο έπιασαν τα ακόντιά τους.

Ένα λαμπερό ακόντιο πέταξε δίπλα από το κεφάλι του Ράνι. Αυτός έσκυψε στο πλάι, τέντωσε τη σκάλα κι έριξε τον Πολ σε ένα κάθισμα.

— Ο μικρός βλάκας είχε πάει να πάρει τα ηλιόρουχά του! είπε ο Ράνι θυμωμένος και ανήσυχος, γιατί παρά λίγο θα έφευγαν χωρίς τον Πολ.

Ο Πολ ήταν κι αυτός θυμωμένος. Κάθισε σ' ένα κάθισμα.

— Πώς τολμάς να με χτυπάς; φώναξε στο Ράνι. Θα το πω στο βασιλιά, τον πατέρα μου. Αυτός θα... θα...

— Σκάσε, Πολ, είπε ο Τζακ. Θα σε χτυπήσω κι εγώ αν πεις τίποτε άλλο! Μπορεί να μας χαλούσες την απόδραση. Ο λαός του βουνού φαίνεται μάλλον νευριασμένος τώρα.

Πράγματι, κάποιοι απ' αυτούς σέρνονταν προς τα αεροπλάνα, με ακόντια στα χέρια. Και τα δύο αεροπλάνα άναψαν τις μηχανές τους. Ο παλμικός ήχος ακούστηκε στον αέρα ξανά. Ο λαός του βουνού οπισθοχώρησε ανήσυχος.

Το «Άσπρο Χελιδόνι» απογειώθηκε πρώτο. Με χάρη υψώθηκε στον ουρανό, έκανε δύο κύκλους, και μετά έφυγε προς τα βουνά. Έπειτα σηκώθηκε το γαλάζιο κι ασημί αεροπλάνο κι έφυγε κι αυτό.

Ο Τζακ κοίταξε κάτω. Ήδη το Μυστικό Βουνό έμοιαζε μακρινό και μικρό. Μπορούσε μόνο να δει τους ανθρώπους να τρέχουν σαν μυρμήγκια. Πόσο

θυμωμένοι πρέπει να 'τανε που οι φυλακισμένοι τους είχαν δραπετεύσει με τέτοιο τρόπο!

— Λοιπόν, φύγαμε πάλι, είπε ο Τζακ στα κορίτσια. Και όπως χάρηκα όταν είδαμε το Μυστικό Βουνό, χάρηκα περισσότερο που το αφήσαμε! Γέλα, Πολ, μην είσαι τόσο μελαγχολικός! Είμαστε ασφαλείς τώρα, παρόλο που παρά λίγο θα τα θαλάσσωνες!

Ο πρίγκιπας Πολ αισθανόταν χαζός.

— Συγγνώμη, είπε. Δε σκέφτηκα. Τέλος πάντων, καλά που έχω και τα ηλιόρουχα. Τα παιδιά στο σχολείο θα σκέφτονται ότι είμαι τυχερός! Θα ντυθώ και θα τους δείξω το κεφάλι του ήλιου.

Όλοι γέλασαν. Ήταν συναρπαστικό να είναι πάλι στο αεροπλάνο. Ο Τζακ φώναξε στο Ράνι.

— Ράνι, δε μας είπες ακόμη πς περιπέτειές σου. Πώς δραπετεύσες από το Μυστικό Βουνό;

— Ήταν απρόσμενα εύκολο, φώναξε ο Ράνι, που καθόταν δίπλα στον Πιλέσκου. Κανείς δεν υποπτεύθηκε ότι ο Πιλέσκου κι εγώ δεν ήμαστε από τους ανθρώπους του βουνού όταν κατεβαίναμε μαζί τους πς χρυσές σκάλες. Κατεβαίναμε για πολλή ώρα κι επιτέλους φτάσαμε σ' ένα μεγάλο σπήλαιο, όπου φαίνεται πως ζουν οι περισσότεροι απ' αυτούς.

— Ω, ναι, ο Μαφούμου και γω το είδαμε, είπε ο Τζακ. Συνέχισε, Ράνι.

— Δε θέλαμε να πάμε στη σπηλιά μήπως κάποιος μας μιλούσε και δεν μπορούσαμε να απαν-

τήσουμε στη γλώσσα τους, είπε ο Ράνι. Έτσι περιμέναμε σ' ένα πέρασμα μέχρις ότου είδαμε μια μικρή ομάδα ανθρώπων του βουνού να περπατούν με ακόντια. Θεωρήσαμε ότι πηγαίνουν για κυνήγι και τους πλησιάσαμε περπατώντας δίπλα τους.

— Τι συναρπαστικό! είπε η Νόρα. Δεν μάντεψαν ποιοι ήσασταν;

— Καθόλου, είπε ο Ράνι. Τους ακολουθήσαμε σε διάφορα σκοτεινά περάσματα μέχρι να φτάσουμε στο μεγάλο δωμάτιο που οδηγεί στην είσοδο του βράχου. Κούνησαν ένα μοχλό και η μεγάλη πόρτα άνοιξε. Έπειτα έκαναν το βράχο να γυρίσει γλιστρώντας στο πλάι και ο δρόμος άνοιξε!

— Ήσασταν τυχεροί, είπε ο Τζακ. Μακάρι να μοιραζόμασταν κι εμείς αυτήν την περιπέτεια.

— Δεν ήταν τόσο καλά στη συνέχεια, είπε ο Ράνι. Έπρεπε να βρούμε το δρόμο για τα αεροπλάνα και χαθήκαμε εντελώς στο βουνό. Βρήκαμε το δρόμο τελικά με μεγάλη τύχη, και φτάσαμε στα αεροπλάνα πολύ κουρασμένοι, αλλά ασφαλείς!

— Δε σας πήρε πολύ ώρα να τα βάλετε μπρος; φώναξε η Πέγκι. Δε δυσκολευτήκατε να βρείτε το Μυστικό Βουνό;

— Όχι. Πολύ εύκολα, είπε ο Ράνι. Φαίνεται τόσο κίτρινο από ψηλά και, εξάλλου, είναι το μόνο με επίπεδη κορυφή.

— Έι! Τι κάνει το «Άσπρο Χελιδόνι»; φώναξε ξαφνικά ο Τζακ. Κατεβαίνει κάτω! Θα προσγειωθεί, Ράνι;

— Μάλλον ναι, είπε ο Ράνι. Αναρωπιέμαι τι να συμβαίνει! Μα το Θεό, ελπίζω όλα να πηγαίνουν καλά. Αυτό το αεροπλάνο είναι μεγάλο αλλά δεν μας χωράει όλους.

Το «Άσπρο Χελιδόνη» πέταξε ακόμη χαμηλότερα. Από κάτω το έδαφος ήταν επίπεδο με χαμηλό γρασίδι και το αεροπλάνο πήγαινε προς τα κει. Προσγειώθηκε εύκολα και σταμάτησε.

— Πρέπει να κατεβούμε και μεις, να δούμε τι συμβαίνει, είπε ο Ράνι, και φαινόταν να ανησυχεί.

Έτσι το ασημογάλαζο αεροπλάνο έκανε μερικούς κύκλους και χαμήλωσε αργά. Κατέβασε τις ρόδες του και προσγειώθηκε ήρεμα κι απαλά, προχωρώντας για λίγο. Μετά σταμάτησε.

Ο καπετάνιος Άρνολντ είχε βγει ήδη και βοηθούσε το Μαφούμου να κατεβεί.

— Τι συμβαίνει; Κάτι πάει στραβά; φώναξε ο Ράνι, βγαίνοντας από το χειριστήριο. Έρχομαι να βοηθήσω!

ΑΝΤΙΟ ΣΤΟ ΜΑΦΟΥΜΟΥ ΚΑΙ ΣΠΙΤΙ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ

Ο καπετάνιος Άρνολντ κοίταξε τριγύρω και κούνησε το κεφάλι του.

— Όχι, τίποτα στραβό, είπε. Αλλά δεν μπορούμε να πάρουμε το Μαφούμου στην Αγγλία μαζί μας! Θα στεναχωριέται μακριά από τους ανθρώπους του. Ο λαός του μένει εδώ, κοιτάξτε, νά το χωριό του εκεί, και τον πηγαίνω σπίτι.

— Τα παιδιά θα θέλουν να τον χαιρετήσουν, είπε ξαφνικά ο Ράνι. Ο μικρός Μαφούμου υπήρξε καλός μας φίλος. Δε θα σας είχαμε σώσει χωρίς αυτόν. Έι, Τζακ, φέρε τον Πολ και τα κορίτσια να χαιρετήσουν το Μαφούμου. Τον αφήνουμε εδώ.

Όλοι πήδηξαν από τα αεροπλάνα. Τα παιδιά ήταν πολύ λυπημένα που αποχαιρετούσαν το μικρό τους φίλο. Τον είχαν συμπαθήσει πολύ το Μαφούμου, και δεν ήθελαν καθόλου να τον αφήσουν πίσω.

— Δεν γίνεται να τον πάρουμε σπίτι; ρώτησε ο Πολ. Θα μπορούσε να ζήσει μαζί μας και θα μπορούσε να έρθει στο σχολείο με το Μάικ, τον Τζακ κι εμένα!

— Δε θα του άρεζε, είπε ο Ράνι. Μια μέρα θα

τον επισκεφτούμε πάλι όλοι μας, για να δούμε πώς πάει. Δε θα εκπλαγώ αν μια μέρα γίνει αρχηγός της φυλής του· είναι γενναίος κι έξυπνος, κι έχει όλα τα προσόντα ενός τέλειου αρχηγού.

— Ελπίζω να μην τον χτυπάει ο θεός του τόσο πολύ, είπε ο Τζακ. Θεούλη μου, κοιτάzte, όλοι έρχονται από το χωριό. Λέτε να είδαν το Μαφούμου;

Πράγματι, από το μικρό χωριό των ιθαγενών εκεί κοντά έφτασαν αρκετοί άνδρες, γυναίκες και παιδιά. Είχαν δει το Μαφούμου και παρόλο που δεν ήταν σίγουροι για τα αεροπλάνα, ένιωσαν ότι «τα μεγάλα πουλιά που κάνουν ρ-ρ-ρ-ρ», όπως τα αποκαλούσαν δε θα ήταν επικίνδυνα αν ο Μαφούμου ήταν μέσα σε ένα απ' αυτά!

Ο θεός του Μαφούμου ήταν μαζί τους. Ο Τζακ αναρωτήθηκε αν θα τον έπιανε να τον χτυπήσει, επειδή τον άφησε για να πάει στους φίλους του. Έριξε μια ματιά στο Μαφούμου για να δει αν φοβόταν. Αλλά το αγόρι ορθώθηκε περήφανα. Δεν ήταν φίλοι μ' αυτούς τους ανθρώπους; Δεν τους είχε βοηθήσει; Ένωθε πραγματικός βασιλιάς εκείνη τη μέρα.

— Μαφούμου, κράτα αυτό το δώρο, είπε ο πρίγκιπας Πολ, κι έδωσε στο Μαφούμου τον ωραιότερο σουγιά, ένα υπέροχο πράγμα με μια ανοιχτόχρωμη χρυσή λαβή. Ο Μαφούμου καταχάρηκε. Είχε συχνά δει τον Πολ να τον χρησιμοποιεί και δεν είχε καν τολμήσει να ρωτήσει αν μπορούσε να το

δανειστεί. Τώρα ήταν δικός του! Ο Μαφούμου δεν πίστευε στην καλή του τύχη.

Και μετά φυσικά, όλοι ήθελαν να δώσουν κάτι στο Μαφούμου. Η Νόρα του έδωσε ένα χάντρινο κολιέ και η Πέγκι του έδωσε τη μικρή της ασημένια καρφίτσα με το Π. Ο Μαφούμου την καρφίτσωσε στο παντελονάκι του!

— Το Π δε σημαίνει Μαφούμου, αλλά αφού δεν ξέρει γράμματα δε μετρά, είπε η Πέγκι. Τι δίνεις Μάικ στο Μαφούμου;

Ο Μάικ είχε τρεις λεπτοδουλεμένες γυάλινες μπίλιες που κουβαλούσε πάντα μαζί του στο προσκεφάλι του. Τις έδωσε στο Μαφούμου, του οποίου τα μάπα γούρλωσαν όταν πήρε τα δώρα! Τα δόντια του άστραψαν καθώς χαμογελούσε σ' όλους.

Ο Τζακ του έδωσε ένα μολύβι. Ήταν ασημένιο και η μύτη του ανεβοκατέβαινε όταν βίδωνες την άκρη. Ο Μαφούμου το βρήκε πολύ έξυπνο και καταχάρηκε που είχε δικό του το υπέροχο μολύβι. Αγκάλιασε τον Τζακ ρίχνοντας τα χέρια γύρω του.

— Πάψε, Μαφούμου, είπε ο Τζακ άβολα, γιατί οι άλλοι τον κοροΐδευαν. Αλλά ο Μαφούμου δεν είχε τελειώσει· αγκάλιαζε συνεχώς τον Τζακ, τόσο σφιχτά που ο Τζακ σχεδόν θα 'πεφτε.

— Πάψε Μαφούμου, είπε ο Τζακ ξανά.

Ο Μαφούμου επιτέλους σταμάτησε. Τα μάπα του ήταν γεμάτα δάκρυα, γιατί έσπασε η καρδιά του που χωριζόταν με τον Τζακ. Δεν είχε τίποτα δικό του να δώσει στον Τζακ, εκτός από το πολύτιμο

κολιέ από κροκοδειλίσια δόντια! Το έβγαλε, μур-
μούρισε λίγες λέξεις και μετά το πίεσε στο χέρι του
Τζακ.

— Όχι, Μαφούμου, είπε ο Τζακ. Όχι. Ξέρω
καλά ότι αυτά τα δόντια είναι η καλή σου τύχη και σε
κρατούν μακριά από κινδύνους. Δεν τα θέλω.

Αλλά ο Μαφούμου δε δεχόταν άρνηση και
στο τέλος έβαλε το κολιέ στην τσέπη του Τζακ, νιώ-
θοντας έναν περίεργο κόμπο στο λαιμό. Φιλαράκο
Μαφούμου, δεν ήταν εύκολο να τον αποχωριστείς.

Ο Ράνι έδωσε στο αγόρι ένα μικρό καθρέφτη.
Ο Πιλέσκου ένα τετράδιο να μουντζουρώνει με το
μολύβι του. Ο καπετάνιος Άρνολντ ένα παράξενο
ζευγάρι γυαλιά ηλίου που ήταν σ' ένα ντουλάπι στο
πίσω μέρος του «Άσπρου Χελιδονιού». Αυτό ξετρέ-
λανε το Μαφούμου. Τα έβαλε αμέσως και ήταν τό-
σο παράξενος, που όλοι τους ξεκαρδίστηκαν στα
γέλια.

Και μετά η κυρία Άρνολντ έδωσε στο αγόρι
μια φωτογραφία με όλα τα παιδιά. Αυτή τη φωτο-
γραφία την έπαιρνε πάντα μαζί της και βρισκόταν σ'
ένα δερμάτινο πλαίσιο. Ο Μαφούμου ήταν τόσο
χαρούμενος που χόρευε κρατώντας όλα τους τα
δώρα πάνω από το κεφάλι του και φορώντας τα
γυαλιά ηλίου στα μάτια του. Όλοι γέλασαν μέχρι
που τους πόνεσε το κεφάλι.

Οι άνθρωποι του χωριού είχαν πλησιάσει, γε-
μάτοι έκπληξη που έβλεπαν το Μαφούμου να παίρ-
νει δώρα από τους φίλους του. Ο Μαφούμου έβγα-

λε τα γυαλιά ηλίου και έλαμπε από χαρά.

— Γεια σας, έλεγε, στα αγγλικά. Γεια σας. Ελάτε πάλι. Ο Μαφούμου είναι φίλος σας.

Όλοι τους αγκάλιασαν το Μαφούμου και ξαναγύρισαν στα αεροπλάνα. Οι χωρικοί πλησίασαν αμέσως το Μαφούμου όταν είδαν ότι οι άλλοι ήταν μέσα στα «μεγάλα πουλιά». Ο θεός του Μαφούμου ζήλευε. Ήθελε το κολιέ που είχε χαρίσει η Νόρα στο Μαφούμου. Το παιδί κοίταξε το θείο του. Έπειτα, με μια γρήγορη κίνηση, έβαλε τα γυαλιά ηλίου και φώναξε κάπ με δυνατή και σταθερή φωνή.

Τρέμοντας όλοι οι χωρικοί έτρεξαν μακριά, κι ο θεός του Μαφούμου γρηγορότερα απ' όλους. Έπειτα, ο Μαφούμου, με αργά και σταθερά βήματα, τους ακολούθησε νιώθοντας αρχηγός των αρχηγών! Αυτή ήταν η τελευταία φορά που τα παιδιά είδαν το φίλο τους, γιατί τα αεροπλάνα απογειώθηκαν. Ο Μαφούμου γύρισε και κούνησε το χέρι του. Έπειτα περήφανος προχώρησε προς το χωριό, κι ήταν σίγουρος πως ο βάρβαρος θεός του δεν θα τον ενοχλούσε πια!

— Λυπάμαι που αφήνουμε το Μαφούμου, αναστέναξε η Πέγκι. Πράγματι, λυπάμαι. Ήταν σαν ένας από μας.

— Ο Τζακ είναι τυχερός που έχει αυτά τα κροκοδειλίσια δόντια, είπε ο Πολ.

— Και συ που έχεις αυτή τη μεγαλοπρεπή ανεμιστή ρόμπα και τις ακτίνες του ήλιου, είπε η Πέγκι. Μακάρι να τα είχα εγώ!

. — Θα σου τα δανείσω όποτε θέλεις, είπε ο Πολ γενναιόδωρα. Αλήθεια.

Τα αεροπλάνα πετούσαν γρήγορα και σταθερά. Η Νόρα κοιτούσε κάτω για να δει αν υπήρχαν ακόμη βουνά, κι έβγαλε μια κραυγή.

— Είμαστε πάλι πάνω από το Μυστικό Βουνό! Κοιτάξτε όλοι! Πρέπει να βγήκαμε από το δρόμο μας καθώς πηγαίναμε το Μαφούμου, και τώρα πετάμε από την αντίθετη κατεύθυνση.

Όλοι τους κοίταξαν κάτω. Ναι, ήταν το Μυστικό Βουνό με το περίεργό του κίτρινο χρώμα. Και εκεί ήταν η επίπεδη κορυφή, με την αχανή ίσια απλωσιά, όπου συνέβησαν οι πιο συναρπαστικές περιπέτειές τους.

— Δεν είχε πλάκα η έκλειψη; είπε η Νόρα.

— Και δεν ήταν υπέροχος ο Πολ όταν εμφανίστηκε με αυτά τα υπέροχα ρούχα; είπε η Πέγκι.

— Και δεν ήταν φοβερά όταν σταθήκαμε στην κορυφή του βουνού και ακούσαμε ξαφνικά το θόρυβο των μηχανών του «Άσπρου Χελιδονιού»; είπε ο Τζακ.

— Μακάρι να έχουμε ξανά τέτοιες περιπέτειες, είπε ο Πολ. Μερικές φορές ήταν πολύ συναρπαστικά, αλλά μου αρέσουν τα συναρπαστικά πράγματα.

— Λοιπόν, ας ελπίσουμε ότι η περιπέτεια έχει τελειώσει σχετικά με τα συναρπαστικά και τα επικίνδυνα πράγματα, είπε ο Ράνι.

— Μου ήταν αρκετά, πρέπει να σας πω! Το μόνο που θέλω τώρα είναι να γυρίσουμε με ασφάλεια.

λεια στην Αγγλία, και να σας δω όλους ασφαλείς και σώους ξανά στο σχολείο!

— Σχολείο! Πλάκα να πηγαίνουμε σχολείο μετά απ' όλα αυτά! φώναξε ο Πολ. Δε θέλω. Θέλω να ξαναφύγω με το αεροπλάνο μου Ράνι.

— Θέλε ό,τι θες, αλλά το σχολείο είναι το καλύτερο και ασφαλέστερο μέρος για σένα, είπε ο Ράνι. Και, έτσι κι αλλιώς, έχεις πολλά να πεις στα παιδιά. Θα νομίσουν ότι είσαι ήρωας, να είσαι σίγουρος!

— Αλήθεια; ρώτησε ο μικρός πρίγκιπας, με τα μάτια του να λάμπουν. Δεν είμαι, αλλά δε θα με πείραζε αν με θεωρούσαν λίγο.

Τα αεροπλάνα πετούσαν σταθερά. Επιτέλους έφτασαν σ' ένα μεγάλο αεροδρόμιο, όπου προσγειώθηκαν. Έβαλαν καύσιμα και τα παιδιά έφαγαν καλά. Ο καπετάνιος Άρνολντ έστειλε ένα μήνυμα στην Αγγλία ότι όλοι τους ήταν σώοι κι αβλαβείς. Έπειτα ξεκίνησαν πάλι.

Τα παιδιά κοιμήθηκαν τη νύχτα ήρεμα. Οι περιπέτειες ήταν ωραίες, αλλά ήταν όμορφα να νιώθουν πάλι ασφαλή. Άρχισαν να επιθυμούν την Αγγλία και την Ντίμι. Ήθελαν ακόμη να διηγηθούν στους φίλους τους την τρομερή τους ιστορία.

Κι επιτέλους έφτασαν! Προσγειώθηκαν στο μεγάλο αεροδρόμιο. Πόσος κόσμος ήταν εκεί να τους καλωσορίσει! Φωτογράφοι έτρεχαν για να τους φωτογραφήσουν, άλλοι στριμώχνονταν για να τους χτυπήσουν στην πλάτη και να τους σφίξουν

τα χέρια και ο καπετάνιος Άρνολντ έπρεπε να μιλήσει λίγο σ' ένα μικρόφωνο για να πει ότι επιτέλους γύρισαν πίσω ασφαλείς!

Έπειτα στριμώχτηκαν όλοι σε δυο αυτοκίνητα και ξεκίνησαν για το Λονδίνο για το σπίτι της Ντίμι. Μιλούσαν και γελούσαν, ενθουσιασμένοι και περήφανοι. Ήταν ωραία που ήταν πάλι στην πατρίδα, και που τους καλωσόριζαν με τόσο ωραίο τρόπο.

Η Ντίμι στεκόταν στα σκαλιά για να τους καλωσορίσει η ίδια.

Τα παιδιά έτρεξαν κοντά της βγαίνοντας από τα αυτοκίνητα, φωνάζοντας τα νέα.

— Ήμασταν στην Αφρική!

— Βρήκαμε ένα μυστικό βουνό!

— Ο Πολ σχεδόν θυσιάστηκε στον ήλιο!

— Έγινε έκλειψη ηλίου και οι άνθρωποι νόμισαν πως σκοτώσαμε τον ήλιο!

— Λοιπόν, σίγουρα θα σκοτώσετε εμένα αν με αγκαλιάσετε έτσι! είπε η Ντίμι, με τα μάτια της γεμάτα δάκρυα χαράς, γιατί χαιρόταν τόσο που τους ξανάβλεπε. Ανησύχησε τρομερά όταν έφυγαν τόσο ξαφνικά, αλλά τώρα όλα ήταν εντάξει!

Εκείνο το απόγευμα ο καπετάνιος Άρνολντ έπρεπε να φύγει για να πει από το ραδιόφωνο την ιστορία του. Ήταν για τις εννιά και τέταρτο, μετά τις ειδήσεις. Τα παιδιά άνοιξαν το ραδιόφωνο. Είχε πλάκα να ακούν τον καπετάνιο Άρνολντ να γεμίζει το δωμάτιο με τη βαθιά φωνή του, καθώς άρχισε την εξιστόρηση της περιπέτειάς τους.

Η Ντίμι άκουγε έκπληκτη. Ήξερε ήδη από τα παιδιά κάποια πράγματα, αλλά εδώ ήταν όλη η ιστορία, όπως θα γραφόταν σ' ένα βιβλίο. Ήταν θαυμάσια!

Για μισή ώρα συνέχισε η ιστορία και μετά τέλειωσε. Η Ντίμι έκλεισε το ραδιόφωνο.

— Λοιπόν, είπε, είχαμε κι εμείς κάποιες περιπέτειες μαζί, αλλά αυτή ήταν η πιο διασκεδαστική. Πραγματικά συνέβη; Είναι δυνατό τέτοια πράγματα να συμβαίνουν σε συνηθισμένους ανθρώπους σαν εσάς;

— Λοιπόν συνέβησαν! είπε ο Τζακ, κι έδειξε στην Ντίμι το κολιέ του από κροκοδειλίσια δόντια. Κοίτα εδώ, αυτά είναι τα δόντια ενός κροκοδείλου που σχεδόν θα έτρωγε το Μαφούμου κάποτε. Ο πατέρας και ο θεός του τον σκότωσαν κι έδωσαν στο Μαφούμου μερικά δόντια. Κι αυτός τα έδωσε σε μένα.

— Αναρωπιέμαι τι να κάνει τώρα ο Μαφούμου, είπε ο Μάικ. Δεν ήταν καλός φίλος; Δε θα είμασταν τώρα εδώ αν δεν υπήρχε ο Μαφούμου.

— Και δε θα μείνετε εδώ άλλο, είπε η Ντίμι, καθώς σηκωνόταν. Έχει ήδη περάσει η ώρα για τα κρεβάτια σας!

— Όρα για ύπνο! Υπάρχει τέτοιο πράγμα; είπε η Πέγκι. Το ξέχασα εντελώς! Δεν έχουμε κοιμηθεί σε κρεβάτι για εβδομάδες. Δε νομίζω ότι θα με νοιάζει για τον ύπνο στο εξής.

— Εσένα μπορεί όχι, εμένα όμως ναι! είπε η

Ντίμι. Ελάτε όλοι σας. Όρα για ύπνο! Υπάρχουν μπισκότα και λεμονάδα γι' αυτούς που πεινάνε!

Εκτός από τα μπισκότα και τη λεμονάδα, υπήρχε και μεγάλη συζήτηση στα δωμάτια! Και μετά η Ντίμι έκλεισε αποφασιστικά τα φώτα, τους συμμάζεψε όλους, είπε «όχι άλλη κουβέντα» με μια πολύ σοβαρή φωνή και τους άφησε.

Πρέπει να τους αφήσουμε κι εμείς, να ονειρεύονται τις περιπέτειές τους, να ονειρεύονται το παράξενο, μακρινό Μυστικό Βουνό!

ΕΝΙΝΤ ΜΠΛΑΪΤΟΝ

Η Ενίντ Μπλάιτον γεννήθηκε το 1897 στο Λονδίνο. Μεγάλωσε με την αγάπη της φύσης και της υπαίθρου μέσα της, αλλά ταυτόχρονα έδειξε από νωρίς ενδιαφέρον προς τη λογοτεχνία και τη μουσική· έτσι έγραψε πολλά ποιήματα και διηγήματα πριν γίνει νηπιαγωγός. Το πρώτο της βιβλίο ήταν μια ποιητική συλλογή, που εκδόθηκε το 1923. Ως το 1968, το χρόνο του θανάτου της, είχε συντάξει περί τα 600 έργα με ποικίλα θέματα (περιπέτειες, σχολικά βιβλία, ιστορίες από τη Βίβλο, παραμύθια κ.ά.), τα οποία την έκαναν έναν από τους δημοφιλέστερους συγγραφείς παιδικών βιβλίων στον κόσμο.

Έχεις διαβάσει όλες τις περιπέτειες στις
«Ιστορίες Μυστηρίου της Ενίτ Μπλάιτον»;

Το Μυστικό Νησί

Μετά τη συντριβή του αεροπλάνου τους, χάνονται τα ίχνη των γονιών του Μάικ, της Πέγκι και της Νόρας. Τα παιδιά υποχρεώνονται να ζήσουν με το θείο και τη θεία τους που είναι σκληροί και βίαιοι. Απελπισμένα και δυστυχισμένα θέλουν να φύγουν μακριά, αλλά δεν υπάρχει καμιά ελπίδα.

Τότε ο φίλος τους ο Τζακ τους λέει το μυστικό του: ένα μικρό νησί, με αμμουδερές παραλίες, βαθιές σπηλιές και πυκνόφυλλα δέντρα· και το σπουδαιότερο είναι πως το νησί δεν το ξέρει κανείς άλλος. Είναι το τέλειο μέρος για να κρυφτούν. Αν μπορούσαν να πάνε εκεί, σίγουρα, κανείς δε θα ήταν ποτέ δυνατό να τους ανακαλύψει στο Μυστικό Νησί!

Το μυστικό του Σπίγκι Χόουλς

Ο Μάικ, ο Τζακ, η Νόρα και η Πέγκι, στις διακοπές τους δίπλα στη θάλασσα, βρίσκουν ένα μυστικό πέρασμα· και όταν ανακαλύπτουν ότι ένας μικρός πρίγκιπας κρατείται αιχμάλωτος στον πύργο ενός παλιού σπιτιού, μπλέκουν σε μια ακόμη περιπέτεια.

Τ' αγόρια σχεδιάζουν να βοηθήσουν τον πρίγκιπα να δραπετεύσει αργά τη νύχτα, αλλά τότε αιχμαλωτίζεται και ο Μάικ.

Οι υπόλοιποι ξέρουν καλά πως μόνο σ' ένα μέρος θα μπορούσαν να είναι ασφαλείς – στο Μυστικό Νησί. Πρώτα, όμως, πρέπει να ελευθερώσουν το Μάικ και τον πρίγκιπα.

Το Μυστικό Βουνό

Ο Τζακ, η Πέγκι, ο Μάικ και η Νόρα μπλέκουν σε μια καινούρια καταπληκτική περιπέτεια, όταν φεύγουν κρυφά για την Αφρική με το φίλο τους τον πρίγκιπα Πολ.

Εκεί ψάχνουν να βρουν τους γονείς τους που αιχμαλωτίστηκαν στο Μυστικό Βουνό.

Αλλά πού είναι το βουνό; Και ποιος είναι ο παράξενος λαός που ζει εκεί;

Η αποστολή σωτηρίας φαίνεται πως θα έχει αποτέλεσμα... Τότε, όμως, αιχμαλωτίζονται και τα παιδιά. Κι ένα απ' αυτά επιλέγεται να θυσιαστεί στο θεό Ήλιο...

Το μυστικό του Κιλιμούν

Ο Μάικ, η Νόρα, η Πέγκι και ο Τζακ ετοιμάζονται να περάσουν τις καλοκαιρινές διακοπές τους στην πατρίδα του μικρού πρίγκιπα Πολ, μια χώρα με απόκρημνα βουνά, κρυφά ποτάμια και λίμνες, όπου υπάρχει και το Μυστικό Δάσος...

Η πανύψηλη οροσειρά Κιλιμούν περιβάλλει αυτό το δάσος, στο οποίο, έλεγαν οι φήμες, κανένας άνθρωπος δεν έχει μπει ποτέ.

Τα παιδιά είναι σίγουρα πως κρύβει το αρχηγείο μιας συμμορίας ληστών, που λεηλατούν τις νύκτες την ύπαιθρο. Από μια ανέλπιστη τύχη ανακαλύπτουν το δρόμο, που οδηγεί στο Μυστικό Δάσος.

Θα μπορέσουν τελικά να βρουν μια διέξοδο;

Το μυστικό του Μούνκασλ

Λέγεται πως ο πύργος που ονομάζεται Μούνκασλ έχει ένα βίαιο και μυστηριώδες παρελθόν· έτσι ο Τζακ, η Πέγκι, ο Μάικ και η Νόρα είναι πολύ ενθουσιασμένοι, όταν η οικογένεια του πρίγκιπα Πολ νοικιάζει τον πύργο για τις διακοπές.

Και φυσικά παράξενα πράγματα συμβαίνουν εκεί – μουσικά όργανα παίζουν μόνα τους, βιβλία πηδούν από τα ράφια της βιβλιοθήκης, πίνακες φαίνονται να ζωντανεύουν.

Αργότερα τ' αγόρια βλέπουν φως σ' ένα από τα παράθυρα του ψηλού πυργίσκου και μια εκτυφλωτική λάμψη στα εγκαταλειμμένα μεταλλεία κασσίτερου. Τα παιδιά αποφασίζουν να ανακαλύψουν τα παράξενα μυστικά που κρύβει ο πύργος.

Το μυστήριο του Ροκιντάουν

Το αρχοντικό Ροκιντάουν είναι εγκαταλειμμένο. Τότε γιατί ακούγονται παράξενοι θόρυβοι και χτυπήματα από τα κελάρια;

Ο Ρότζερ, η Νταϊάνα και ο Σνάμπι ενδιαφέρονται πρώτα πρώτα να περάσουν ευχάριστα τις διακοπές τους στο χωριό Ροκιντάουν. Έπειτα μαθαίνουν πως ένας καθηγητής θα τους κάνει συμπληρωματικά μαθήματα το καλοκαίρι. Αλλά ο καθηγητής είναι στην πραγματικότητα αυτός που δείχνει; Τα παιδιά πιστεύουν πως είναι απατεώνας.

Υστερα ο καινούριος τους φίλος, ο Μπάρνι, εξαφανίζεται. Παγιδεύεται κάτω από το αρχοντικό. Πώς θα μπορέσει να φύγει από κει για να πει στους υπόλοιπους τη φοβερή ανακάλυψή του, πριν να είναι αργά!

Το μυστήριο του Ρίλομπι Φέαρ

Ληστές κλέβουν σπάνια και μεγάλης αξίας έγγραφα και όλα δείχνουν πως διέφυγαν μέσα από κλειδωμένες πόρτες και ασφαλισμένα παράθυρα.

Πώς τα κατάφεραν; Ο θεός Ρόμπερτ πιστεύει τη φανταστική εξήγηση του Σνάμπι, αλλά η Νταϊάνα και ο Ρότζερ γελούν μαζί του.

Αργότερα, όταν με τις έξυπνες έρευνές τους ανακαλύπτουν περισσότερη στοικία για τη μυστηριώδη ληστεία, αρχίζουν να αναρωτούνται...

Υπάρχει άραγε κάποια σχέση με το Ρίλομπι Φέαρ όπου δουλεύει ο φίλος τους ο Μπάρνι; Τα παιδιά το πιστεύουν. Αλλά ποιος από τους συναδέλφους του Μπάρνι είναι ο ληστής; Και πού θα χτυπήσει την επόμενη φορά;

Το μυστήριο του Ραρμπαντάμπ

Ο Ρότζερ, η Νταϊάνα και ο Σνάμπι περνούν τις διακοπές τους στο πανδοχείο Ταμπ.

Ποιος είναι ο εχθρικός πράκτορας στη μυστική βάση των υποβρυχίων; Η αστυνομία ρωτάει τους ενοικιαστές του πανδοχείου. Θα μπορούσε μήπως να είναι ο καθηγητής Τζέιμς που προσποιείται πως είναι γέρος και κουφός; Ή ο Μάθιου Μάρβελς ο ταχυδακτυλουργός, που δίνει δουλειά στον Μπάρνι και υποσπνρίζει πως μπορεί να βρει τα ίχνη του πατέρα του αγοριού; Και π ρόλο σ' αυτό το μυστήριο παίζει ο Ντάμι ο θυρωρός του πανδοχείου;

Δε θα χρειαστεί πολύ για να μπλέξουν τα παιδιά σε μια ακόμη συναρπαστική περιπέτεια.

Το μυστήριο του Τακ Τακ

Ποιος χτυπάει την πόρτα στο Σπίι του Τακ Τακ στη μέση της νύχτας; Και γιατί δεν υπάρχουν πατημασιές που να δείχνουν πως κάποιος απομακρύνθηκε από την πόρτα;

Ο Μπάρνι, ο Ρότζερ, η Νταϊάνα και ο Σνάμπι εξετάζουν τα ίχνη στο χιόνι, αλλά δεν μπορούν να ανακαλύψουν το νυχτερινό επισκέπτη. Έτσι, όταν ο Σνάμπι ακούει μια νύχτα παράξενες φωνές στο κελάρι, αποφασίζει να ερευνήσει μόνος του και εξαφανίζεται μυστηριωδώς...

Το μυστήριο του Ραγκαμάφιν

«Αυτές θα είναι οι πιο συναρπαστικές διακοπές που περάσαμε ποτέ», είπε ο Ρότζερ. Και δεν ήξερε βέβαια πόσο αληθινά θα έβγαιναν τα λόγια του, όταν αυτός και οι τρεις φίλοι του πήγαν στο Μέρλινς Κόουβ και ανακάλυψαν το κρυφύγετο μιας συμμορίας ληστών.

Το μυστήριο του Ριγκομπέλς

Όταν ο Ρότζερ, η Νταϊάνα και ο Σνάμπι πηγαίνουν να μείνουν στο χωριό Ριγκομπέλς, ο παλιός τους φίλος ο Μπάρνι φτάνει κι αυτός εκεί ταξιδεύοντας με οτοστόπ συντροφιά με το μικρό του πίθηκο, τη Μιράντα. Καθώς το αγόρι δεν έχει πουθενά να μείνει, αποφασίζει να κοιμηθεί στο εγκαταλειμμένο αρχοντικό Ριγκομπέλς. Όμως αλλόκοτα πράγματα συμβαίνουν – καμπάνες αρχίζουν να χτυπούν, ακούγονται παράξενοι θόρυβοι σε κάποιο μυστικό πέρασμα, κυκλοφορούν άγνωστοι με εχθρικές διαθέσεις...

Κάποια πολύ μυστηριώδες συμβαίνει και τα παιδιά είναι αποφασισμένα να το ανακαλύψουν.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΒΟΥΝΟ

Ο Τζακ, η Πέγκι, ο Μάικ και η Νόρα μπλέκουν σε μια καινούρια καταπληκτική περιπέτεια, όταν φεύγουν κρυφά για την Αφρική με το φίλο τους τον πρίγκιπα Πολ.

Εκεί ψάχνουν να βρουν τους γονείς τους που αιχμαλωτίστηκαν στο Μυστικό Βουνό.

Αλλά πού είναι το βουνό; Και ποιος είναι ο παράξενος λαός που ζει εκεί;

Η αποστολή σωτηρίας φαίνεται πως θα έχει αποτέλεσμα... Τότε, όμως, αιχμαλωτίζονται και τα παιδιά. Κι ένα απ' αυτά επιλέγεται να θυσιαστεί στο θεό Ήλιο...
